

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Tractatus Secundus. De Cultu seu Invocatione Divi Josephi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

retur Aureola particularis; & non iis, qui innocentiam servatam, totam vitam in arctissimam tamen poenitentiam traduxerunt? & sic de aliis.

XV III.

Dico secundò, sed etsi cum communi Theologorum choro sentientes, admitteremus dari illas Aureolas particulares, nonnisi tamen valde improprie essent in D. Iosepho: de duabus, scilicet Martyrum & Doctorum, constat: de Aureolâ verò Virginum, etsi propriissimè & sublimissimè inter omnes homines post sponsam suam Virgo permanserit, quia tamen de illis Virginibus, qui illâ Aureolâ insigniuntur dicitur, quod Agnum sequuntur, id est Jesum, quocumq; ierit, Divus autem Iosephus Agnum istum portavit, non de illarum Virginum numero est, sed transcendit, quare valde improprie, nec ad Theologorum istorum mentem hæ tres Aureolæ Divo Iose-

pho competunt.

Dico ergo tertio, nec etiam necessarium est ad Divi Iosephi gloriam eas illi vindicare; quia etsi Aureolæ istæ dantur ad ornamentum particulare & distinctum Sanctorum hujus & illius classis ab aliis; Divus tamen Iosephus ad hoc illis nequaquam indiget, quia suam gloriam incomparabili satis ab aliis Sanctis quantumvis magnis distinctus est: Cum enim sit, ut diximus extra omnem comparationem, ita ut unum ordinem cum sponsa sua, & Christo filio suo constituat, non eget alio ornamento distinctivo: ipse enim gloria tota quanta est, cum sit extra omnem comparationem, & ponat eum extra ordinem aliarum creaturarum, eum sufficienter ab omnibus aliis discernit & separat, & sic tota ipsius gloria, singularissima ipsi Aureola est,

XIX.

TRACTATUS SECUNDUS.

DE CULTU SEU Invocatione Divi Iosephi.

HIC à gloria internâ Divi Iosephi quam in se habet, sensim dilabimur ad externam, quæ illi debetur & à nobis ei defertur ratione istius prioris, quâ in se Beatus est: de quâ ejus gloria externâ, id est Cultu, suppositis illis quæ de Invocatione Sanctorum in genere docent solidissimè noster Thomas Waldensis, Cardinalis Bellarminus & alii sine numero: Tria illi specialia hic tractatum imus. Primum, de ipso Cultu, id est de illius ortu, progressu, & statu. Secundum, de modo eum colendi. Tertium, de motivis. Igitur sit

CAPUT PRIMUM.

Quid cause est quod cum Divus Iosephus sit tantus, tandem tamen latuit, eique debitus ex meritorum culmine honos tam tardè delatus?

UALE fuerit præteritis retro sæculis in Ecclesiâ de Divi Iosephi vitâ beatâ silentium, quis ignorat? egregia illius facinora denso velamine operatâ fuere, alto pressâ secreto ejus magnalia summa

S II 3

summa

- summa: an non meritò hoc plures tenet attonitos?
- II. Quod vita ejus hinc fuerit abscondita cum Christo in Deo transeat, amat Sancti hinc sub humilitatis latere spario: sed quod illa foelix & Beata Caelo clausa fuerit, & tot retrò sæculis terris fermè incognita, quis non vehementer miretur? nam si ut hætenus fuscè ostendimus, ille fuit supra cœlites omnes à Christo prædicto filio suo electus & dilectus, nempe ut Pater, ergo ex justitiæ dictamine nobis etiam debet esse præ illis amabilis. Cur ergo non in eo pretio ab illis qui nos præcesserunt habitus?
- III. Abièrè tot sæcula cum Magdalena, Augustini, Pelagiæ, Mariæ Ægyptiacæ, Cypriani, ex peccatoribus Sancti, ex magis Martyres effecti, in Ecclesiâ colebantur, de illis festi dies, sacrique fiebant cantus, extabant memoriæ, Templâ, Basilicæ, Statuæ, votiva anathemata, &c. de Divo Iosepho vix ulla mentio, vix unum tribus aut quatuor sæculis antiquius Cultus externi monumentum. Quot Sanctis statim à morte delati divorum honores volente & promovente Deo? nonne Divo Alberto Carmelitæ necdum tumulato, jacentibus adhuc in feretro & in medio Templi Choro Sacri Corporis exuviis, duo Angeli summo tenuem per auram æthere lapsi, Missam *Os Iusti* pro Missâ *Requiem*, coram Archiepiscopo Messanenfi & Clero, Rege Siciliæ & Curia, Magistratu & Plebe intonantes, Cultum Sancti protinus ei adhibendum indicarunt? Si ergo D. Josephus tantus est, quantum fecimus illum in præcedentibus, cur non idem huic quod illi vel istis præstitum? cur non ejus merita citò ut illorum detecta?
- IV. Si respondeamus alia multa similia inventi in historiâ Ecclesiasticâ inter illâ nostrâ ætate id est circa annum 1625. Beata Rosaliæ Virginis Panormitanæ corporis exuvias nonnisi post 500. annorum latebras Deus Opt. Max. patefecit, & miraculorum multitudine & gloriâ ad salutem Siciliæ totiusque Italiæ coruscare fecit, dum per eandem communem pestis luem omnia populantem stitit & sustulit: quibus sexcenta alia similia addere possem, sed supersedeo, tunc quia unicuique sunt obvia & possunt esse facile nota; tum quia brevitati studens causam non paginam implere ambio: nulum tamen tale ut D. Josephi qui omnibus major diutius tamen omnibus ignotus in obscuro delituit. Quid ad hoc?
- Respondeo primò, certum est Ecclesiam tunc non ignorasse aut Deum ignorari voluisse magna hujus Sanctissimi inter omnes Viri merita, sed voluit tunc tantum tegi: ex quo nihil amplius ei de suâ magnitudine decessit quam Deo qui per tot annorum millia fuit majori orbis parti incognitus, immò vilissimus creaturis qui pro ipso colebantur posthabitus. Quomodo enim illa ejus merita & quam clarè patefecit tunc Divo Augustino & aliis? quomodo & quam clarè Divus Augustinus ea nobis in scriptis suis manifestata reliquit? sed noluit tunc Deus ut nunc ad ista attendi, quare hoc? certè cum Deus ita tunc detexerit, non tamen tunc ita attendi voluerit, non est dubitandum quin hoc ex particulari Divinæ Providentiæ ordine processerit: Porro ex tunc ita detexit ut videremus non fuisse tunc ab eo neglectum, sed noluit tunc ut nunc ejus merita à se detecta attendi, ut si non videamus, saltem palparemus ipsum habuisse justissimas causas ita faciendi: & hoc nobis sufficere debet, *Quis enim cognovit sensum Domini, aut quis Consiliarius ejus fuit?* Rôm. c. 11. vers. 34. verumtamen post subjugatum & captivatum in obsequium fidei intellectum, ei aliquid concedendum quo certo modo in hoc dubio quietari possit. Quare
- Respondeo secundò, Deus homo factus per 30. annos totos ita latuit, ut nesciatur quid toto illo tempore egerit: & postea ita divinitatis suæ radios cohibuit, ut nonnisi paucissimi eum cognoverint, & Joannes Baptistâ, qui non erat dignus ei corrigiam calceamenti, solvere, ipsi tamen prælatus fuerit, quandoquidem adhuc non ad istum miserunt Judæi Sacerdotes & Levitas, ut ex ejus ore acciperent an Messias esset? Et 2. Reg. cap. 23. vers. 8. dicitur non de Davide, ut voluerunt aliqui,

aliqui, sed de primo Davidis Duce, & qui primus in fortitudine habebatur, ut vult Glossa Interlia. Vatablus, nos Sylvester in Apocalypsim tomo 1. cap. 3. quæst. 17. numer. 138. & alii. *Sedens in cathedra sapientissimus Princeps inter tres, ipse est quasi tenerrimus ligni vermiculus, qui octingentos interfecit impetu uno: post hunc Eleazar filius Patru ejus Abobites, inter tres fortes, qui erant cum David quando exprobraverunt Philistiim, &c. Et post hunc Semma filius Agæ de Arari, &c.* Ecce cum Ducum quos habuit David nomina exprimantur, ille solus qui inter illos erat primus sine nomine refertur & ignoratur. Eadem ratione latuit Divus Josephus qui tamen est primus, ut hinc serio discamus præstare esse Illustrem virtute quam nomine, mereri laudem, quam accipere, quodque verè ille magnus est, qui coram Deo talis est, etsi ignotus sit omnibus hominibus. In Divo ergo Josepho præparavit nobis Deus summum exemplum, ex quo disceremus laudes, existimationem, etiam quæ à viris probis & spiritualiter examinantibus proficiscuntur, non esse magnificendas, curari non debere judicia & gloriam quæ cum tempore volvitur, sed eam quæ perstat cum *Ævo sempiterno: Vita nostra abscondatur cum Christo cum Mariâ cum Josepho & lateat in Deo, nisi Deus voluerit illam manifestari, contenti videri, contenti cognosci à Patre, à Deo, qui videt in abscondito, & cui nullum secretum latet.*

VII. Dico tertio, quod in naturâ non ita pridem (ut tamen ait *Balzac* in suo *Socrate Christiano Gallicè conscripto disc. 10.*) inventum esse genus aromatis omnium præstantissimum, cui nomen apud Gallos *Ambregis*, cujus, inquit Scriptor ille, nullum apud Græcos nisi recentiores reperies vestigium; pigmenti genus toti Antiquitati, Romanæ etiam quamvis Judaicæ longè posteriori omninò ignotum, non quod non existeret tunc in rerum naturâ: sed quia nondum in cognitionem & cõmercium hominum venerat: factus erat quem per millena annorum lustra natura in suo sinu absconditum tenuit, quodq; & Græcorum & Romanorũ luxur

ac deliciis defuit, cum nec his, nec illis vocabulum suppetat quo thesaurum illum expriment. Delicium itaque fuit posteritati reservatum, ultimum fortè munus quod orbi natura habebat offerendum. Quidni gratiam dicam eodem fermè modo Divum Josephum meritis adeò sublimè, ut nullus illi æqualis, tam diu nobis occuluisse, raram ex eo munus nostris factura temporibus? An hoc ita contemnendum?

VIII. Dico quarto, Ecclesia in modo colendi Sanctos non semper nititur majori Sanctitati, ut notat Suarez in 3. part. Divi Thomæ quæst. 29. art. 1. & 2. disput. 8. sect. 2. Nec quod ille sit semper Sanctior, de quo Ecclesia majorem facit solemnitate, minus Sanctos de quo minorem, ut patet primò in Divis Stephano & Laurentio, quorum Festa majori ritu celebrat, quam plurium Apostolorum. Secundò, ex Divo Augustino serm. 20. de Sanctis, ubi docet. *Post illum Sacrosanctum Domini Natalis Diem, nullius hominis nativitatem legimus celebrari, nisi solius Joannis Bapt. s. e.* Et Sermon. 21. *Natalem Sancti Joannis, Fratres Charissimi, hodie celebramus, quod nulli unquam Sanctorum legimus fuisse concessum: solus enim Domini & Beat: Joannis dies nativitatis in universo mundo celebratur & colitur.* Non ergo tunc Divæ Virginis Dies Natalis celebrabatur: an propterea Divus Joannes Baptista major Beatâ Virgine? aut ejus Nativitas Sanctior Beatæ Virginis Nativitate, quia illa primis sæculis celebrabatur, non verò hæc? Tertio, quid comparandum Sanctissimæ Trinitati? an ipsius Festum tantâ pompâ & solemnitate celebratur quâ alia etiam nonnullorum Sanctorum? Quot deindè sæcula transierunt antequam hoc Festum celebraretur, cum interim Sanctorum memoria ageretur? quibus addo quod quemadmodum *Campanilla* (quæ teste Plinio genus est floris campestris) est rudimentum naturæ lilia facere adâscens, ita tot millium Sanctorum cultus, Deo volente, præcedere debuerunt, ut in illis disceremus quem Divo Josepho adhibere debebamus.

Dico quinto, Resolutio hujus dubii sumitur

IX.

sumitur

sumitur ex ipsa ratione dubitandi: cur dubitatur quare tamdiu latuerit Divus Josephus, nisi ob ejus supereminentem excellentiam? Sed hæc ejus excellentia, quæ in hoc est quod sit Sponsus Deiparæ & Pater JESU, est ipsissima ratio cur debuit latere: Nempè periculolum videbatur rudibus ad Fidei Mytheria Gentibus, Divum Josephum magnopere predicare, cujus commendatio Virginei partus fidem obfuscare & talibus difficilem reddere potuisset. Secundò, cum priorum Ecclesiæ sæculorum Hæretici non pauci prætractè negaverint Virginis Matris integritatem, & Filii ejus Divinitatem; alii ejusdem Virginis Maternitatem; alii aliis multiplicibus modis suggillarint Dominicæ Incarnationis Mysterium, sub quorum dogmatibus tamdiu Sancta gemoit Ecclesia: Quid quæso contigisset si illis temporibus tam apertè de Divi Josephi cum Deiparâ Conjugio ut nunc disputatum fuisset & resolutum? Quid dixissent tenebriones illi qui asseruerunt Divum Josephum esse Christi Patrem naturalem? Cum veri Martyres tunc pro defensione novæ Legis & nascentis Religionis mortem constanter oppeterent, utilius tunc illi videbantur proponi honorandi ad excitamentum Fidelium in medio persecutionum constitutorum. Sed fide jam satis roboratâ & Ecclesiastici honore cultus ad eos laudabiliter traducto qui citra sanguinis effusionem egregiis præluxere virtutum exemplis, cessantibusque aut potiùs profligatis omnibus contra Verbi Incarnationem & Virginis integritatem hæresibus, cessavit & causa de eo tacendi, videturque fuisse rationi consentaneum, ut non amplius prætermitteretur ille cujus tanta laus est in Evangelio. *Certe*, inquit Divus Bernardinus Senensis serm. 3. de Sancto Josepho, *velo olim in Ecclesia regebatur quanta dignitatis & sanctitatis esset Joseph Sponsus Virginis, & Pater Christi putativus: sed scissum est velum Templi à summo usque deorsum, & per fidem Christi sacrosancta Mytheria Orbi universo patuerunt: & in hoc Cælorum regno, idest Ecclesiâ apertum est Dei Templum, & facta sunt fulgura & voces Concionatorum, & secute*

sunt voces Doctorum, quæ de tanto & Sanctissimo Josepho tonuerunt, &c.

Dico sexto, cum Deus Ecclesiam suam gradatim & sensim perficiat ut docet Divus Gregorius Magnus in Ezechiel. homil. 16. & notare est ex eventis quotidianis, novis Conciliorum Oecumenicorum successu temporum habitorum decretis & Sanctionibus, nonne oportuit quod necessaria præirent utilibus? Ergo sicut fuit tempus quando debuit permitti ut Divus Josephus putaretur Pater JESU generatione, ne ipse spurius, Mater infamis haberetur: ita fuit tempus quando debuit tantum Pater Putaticius dici & haberi, ut Matris Virginitas, Filii Divinitas melius stabiliretur: quibus demùm perfectè constitutis tanquam Fidei & Religionis nostræ primariis fundamentis, submotisque omnibus adversum hæc dubijs & periculis, fuit tempus quo debuit ei honores redderetur, talisque ab omnibus haberetur qualis revera est, idest nec amplius Pater generatione, quod nimium est, nec putaticius tantum, quod nimis parum est, sed modo medio inter utrumque, eo scilicet quo supra Parte 2. Tract. 2. explicuimus.

CAPUT II.

Figuris etiam hic Divi Josephi præposterus cultus representatus est.

IN principio in quo tantum erat Verbum, in immensis illis incogitabilium seculorum initijs, prædestinavit Deus Pater Divum Josephum Verbi sui ac Filii Patrem aliquando futurum, & idem ipsi quod sibi competeret nomen, ut quemadmodum ipse est Pater Verbi Increati, ita ille ejusdem Verbi Incarnati Pater diceretur, idque ex vero & ex merito. Hinc fit quod sicut in Augustissimâ Trinitate Increatâ Pater Æternus est prima Persona primitate originis & ordinis non dignitatis aut temporis, nam secundum hoc; In hac Trinitate nihil prius aut posterius, nihil majus aut minus, sed

sed totæ tres Personæ coæternæ sibi sunt & coæquales, ex Divo Athanasio in Symbolo, ita in sublimissimâ Trinitate creatâ Divus Josephus primus est non dignitate, sed origine & etiam ordine: Origine quidē quia ut habilior esset & aptior ferendo oneri familiæ, custodiendæ Virgini, educando Salvatore prior ortus est: Ordine verò, quia Vir caput est Mulieris, & Pater Filii: Undè erat subditus D. Josepho Jesus, Lucæ cap. 2. vers. 51. Subdita Maria, ut patet ex ejus loquendi modo ad Filium suum, ibid. vers. 48. *Ecce Pater tuus & ego dolentes querebamus te: Et uterque Deo ita volente; propterea enim Angeli non ad Mariam aut ad Christum, sed ad Josephum tanquam utriusque in familiâ caput mandata Dei in iis quæ hunc & illam tangebant, detulerunt. Surge & accipe Puerum & Matrem ejus, & fuge in Ægyptum, &c.* Matth. cap. 2. vers. 13. *Surge accipe Puerum & Matrem ejus & vade in terram Israel, &c.* Ibid. vers. 20. *Et admonitus in somnis secessit in partes Galilee.* Ibidem vers. 22. ut Dei Divus Josephus verbum faceret, JESUS & Maria Josephi.

II. Ut in magnis illis Patris æterni communicavit Divus Josephus, ita & in humilibus: abscondus ille abscondus & Divus Josephus. Enim verò habent Filius & Spiritus Sanctus suos dies in Ecclesia festos, eosque solemnissimos, nullum Pater Æternus: sic obscura fuit usque ad novissima tempora Divi Josephi in Ecclesiâ memoria, celebris interim plurimum aliorum Sanctorum. Et ut hoc ex alto Dei consilio processisse non dubites, accipe hic nonnullas figuras quas Deus præcessisse voluit ut suæ circa hoc voluntatis & dispositionis testes locupletissimos.

III. Prima extat Genes. cap. 41. in Josepho illo antiquo Ægypti Pro-Rege quem nullus ambigi fuisse nostri Sanctissimi Josephi omnium expressissimam & nobilissimam figuram: Hic cum propter insignem sapientiam suam placuisset Pharaoni Ægypti Regi, elevatus est ab eo super omnes Principes & Regni Dynastas, ita ut Rex uno tantum Regni solio eum præcederet, constituitque eum Pharaon non

tantum super domum suam, sed etiam super cunctum populum, ut illis honoris gradu, his præcisset prærogativâ potestatis, ac universi ad eum pro annonâ recurrerent: Hæc est umbra futurorum, & figura electionis Sancti Josephi supra Cœlites Ætheris omnes, propter insignem magnamque justitiam suam, meritaque singularissima.

Sed observandum ad præsens propositum nostrum quod primus ille Joseph Ægypti Pro-Rex durantibus fertilitatis annis non fuerit in honore habitus nisi in Regiâ Pharaonis, aut Regno in quo erat exaltatus, sed annis sterilitatis fuit etiam ab extraneis pro remedio famis requisitus: ex quo intellege id quod hic de Divo Josepho nostro asserimus quod hoc modo explico. Anni fertilitatis in Regno Dei quod est Ecclesia fuere prima sæcula illa, in quibus tot ferè Sancti quot Christiani, in quibus teste antiquissimo Tertulliano: *Sanguis Martyrum, semen erat Christianorum*, in quibus quo plures demetebat gladius eò plures repullulabant. Anni sterilitatis sunt ultima tæcula, de quibus dicitur, *Cum venerit Filius Hominis*, id est in fine mundi judicaturus eos quos in primo adventu suo redemit, *putas ne inveniet fidem in terrâ?* quanta sterilitas ista? Prioribus sæculis Divus Josephus in Cœli Curiâ à solis Cœlitibus, quibus ejus magnitudo cognita erat honorabatur; sed posterioribus etiam ab extraneis, qui ad ejus patrocinium confluentes opem ejus in necessitatibus suis efficacissimam implorant.

Pro secundâ hujus rei figurâ adduco illud ex cap. 48. Genesis, ubi Jacob aliàs Israel agrotans à filio suo Josepho invitatur, cujus filios Manasse & Ephraim ad se adductos sibi adoptat, ac ita benedicit, ut manus in formam Crucis cancellatas super eos extendens dexterâ caput minoris, sinistrâ verò majoris tangat, sicque minorem majori præponat. Rem accipe ex ipsâ Sacra Scripturâ loco citato. *Cumq; tulisset eos (id est Manasse & Ephraim) Joseph de gremio Patris sui, adoravit pronus in terram, & posuit Ephraim ad dexteram suam, id est ad sinistram Israel, Manasse*

T t t

Manasse

Manassem verò in sinistra sua ad dextram scilicet Patris, amplexatusq; ambos ad eum, qui extendens manum dextram posuit super caput Ephraim minoris fratris, sinistram autem super caput Manasse, qui major natu erat commutans manus, benedixitq; Jacob filiis Joseph, &c. Cumque Joseph apprehensam Patris manum levare vellet de capite Ephraim junioris, & transferre super caput Manasse senioris, Jacob restitit dicens: Scio, filii mi scio, & iste quidem erit in populos, & multiplicabitur; sed frater ejus minor major erit illo..... constituitq; Ephraim ante Manassem. Ad eundem modum Deus Pater benedicens filiis, idest devotis & clientibus Divi Josephi manus cancellatas extendit, idest benedictiones & fructus Crucis Christi effudit, præferendo in illis eos qui sunt posteriorum seu recentiorum sæculorum illis qui erant priorum seu antiquiorum.

VI. Tertia figura habetur Exodi cap. 25. ubi Moyses dicitur fecisse duos Cherubinos ex utraque parte Oraculi seu Propitiatorii, qui utrumque latus ejus expansis alis tegebant, respiciebantque se mutuo versus vultibus in Propitiatorium. Quid enim Propitiatorium? nonne Ecclesia, in qua sola remissio peccatorum per Christum? Duo illi Cherubini quid? Cum ut observavit Arias Montanus suo Apparatu, unus illorum Cherubini fuerit in formam mulieris, alter in formam viri: utique duo illi Cherubini fuerunt Maria & Joseph. Quid utrumque latus hujus Propitiatorii nisi utraque Ecclesie extremitas, initium & finis. Ergo illi duo Cherubini hinc & hinc ad Propitiatorium constituti, & alis expansis illud tegentes sunt Maria & Joseph Ecclesie à Deo Protectores dati, quorum illa ipsi ejus initio, hic verò fini præsidio futuri per hoc præsignificati sunt.

VII. Quarta & ultima. Si Ecclesia est Coelum, quemadmodum Genesis cap. 1. vers. 16. Deus in Coelo fecit duo luminaria magna, luminare majus ut præssset diei, & luminare minus ut præssset nocti: ita in Ecclesia sua quæ Coelum est, posuit Mariam & Josephum: Mariam ut præssset diei idest

Ecclesie exorienti, in quibus justitia & abundantia pacis; & Josephum ut præssset nocti, idest Ecclesie labenti & ultimorum sæculorum, in quibus refrigerante charitate abundavit iniquitas.

CAPUT III.

De Ortu devotionis seu Cultus Divi Josephi.

DUPLEX à Theologis nostris distinguitur Sanctorum Cultus, unus qui dicitur privatus & particularis, quia non exhibetur tanquam institutus ab Ecclesia, neque nomine Ecclesie, sed ex particulari devotione & instinctu illius vel illorum qui illum cultum Sanctis adhibent, sive id fiat privatim, sive coram aliis. Alter Cultus dicitur publicus & solemnus, non quod coram aliis, vel à pluribus exhibeatur (hoc enim potest etiam in Cultu privato & particulari reperiri) sed ex eo quod defertur Sancto tanquam institutus auctoritate publicâ, idest ab Ecclesia, & nomine Ecclesie. Ita noster Lezana tom. 1. quæstion. Regular. cap. 12. & tom. 4. verbo, *Reliquie Sanctorum*: & verbo *Sanctorum Cultus* & alii, de hoc utroque Cultu hic, ac primò de particulari & privato, deinde sequenti Sectione de publico.

SECTIO PRIMA.

Initium Cultus privati Divi Josephi.

IN hujus Cultus privati & particularis initio assignando variant Auctores. Sunt qui illam revocant ad Sanctam Gertrudem Germanam quæ devixit ab hinc annis circiter quadringentis, cui Deus per revelationem ostendit gloriam Divi Josephi, & præcepit ut ei esset devota; ipsa tamen attestante lib. 4. Insinuat. suar. ad Divin. piet. cap. 12. Alii ad S. Brigittam cui idem Deus quod præcedenti iussit videnda quæ ipsa habet lib. 6. Revelat. cap.

- cap. 59. lib. 7. cap. 25. lib. 9. cap. 58.
111. P. Fullonius è Societate JESU Leodiensis in Commentariis suis ad lib. Machab. 2. cap. 24. sect. 3. num. 14. videtur illum revocare ad D. Bernardum: dicit enim ibi quod olim de Divo Josepho colendo nulla fiebat mentio donec Bernardo Deus eam mentem immisit ut verbis ipsum & scriptis frumenti Electorum Custodem antefertet Josepho alteri qui frumenta Ægyptiaca genti servavit & paritatus est: mox inquit Brigitta, miram in eventis omnibus voluntatis ipsius ad divinam conformationem deprecavit, tum Divi Bernardinus Senensis & Vincentius Ferrerius Sanctimoniam illius ac gloriam concionibus ac scriptis promulgarunt, idemque præstitit ex Ævi sui doctissimus Cæcellarius Gerson. Ita P. Fullonius ubi (suprà): Sed cum iste doctissimus Pater hanc materiam non tractet ex professo, sed excurrendo, ut ex ipomet pater, excusandus est quod veritatem non attigerit.
- IV. Altius ergo repetenda est hujus devotionis & Cultus origo: Enimverò de Divi Josephi virtutibus, meritis, sanctimoniâ, excellentiâ & dignitate incomparabili ante D. Bernardum senserunt, dixerunt, scripserunt SS. Patres quàm plurimi, immò ferè omnes à nobis per torum hujus operis decursum relati, & quidem meo videri non inferius D. Bernardo, maximè verò Rupertus ex Monacho Leodiensi Abbas Tuitiensis ad Rhenum ex opposito Coloniz, D. Paschasius, Theophylactus, Augustinus, Hieronymus, Ambrosius, Chrysostomus, Ephrem Syrus, quem Divus Hieronymus lib. de Script. Eccles. scribit è vitâ discessisse sub Valente Imperatore anno 380. & ante illum D. Justinus Philosophus & Martyr, qui in Apologiâ quam obtulit Antonino Pio pro Christianis suppurat annum Christi 150. Nec dubitandum ante Divum Justinum fuisse alios qui nos latent quod eorum scripta propter injuriam illorum temporum perierint: ergo & hi ut D. Bernardus Sancto Josepho devoti.
- V. Et verò si D. Bernardum, quia verbis & scriptis eum extulit existimamus ei fuisse devotum, quod non sit credibi-

le ipsum tam sublimiter de eo sensisse, ut constat ex ejus scriptis, & non eum honorasse aliosque ad idem faciendum per eadem induxisse: quare non idem centeremus de alijs SS. Patribus qui tot retrò sæculis ante D. Bernardum, virtutes ejus & magnalia tam eximie, tam sublimiter, tam magnificè publicarunt?

VI. Inter quos Patres palmas meritò præripiunt illi qui paternitatem ejus ad Christum (ex quâ omnes ejus excellentiæ & magnalia) illustrarunt, quos inter eminent Abbas Rupertus in Marth. lib. 1. cap. 1. D. Chrysostomus homil. 4. in Marth. D. Ephrem, tom. 3. in Margaritam preciosam circa fin. D. Justinus in responsionibus ad Orthod. ad quæst. 66 & ad quæst. 133. alibi à nobis citati. Sed quis in hac arenâ ita triumphavit ut Augustissimus Augustinus? recolantur ea quæ ex ipso adduximus supra part. 2. Tract. 2. cap. 16. & 17. ubi tam copiosè, tam solidè tam mirabiliter hanc Divi Josephi ad Christum Paternitatem explicat & veritatem defendit ut nullus alius sicut ille.

VII. Cum ergo suppositâ paternitate illâ, prout eam illi ex dictis SS. Patribus asseruimus nihil sit quod non ei debeat, ut qui eam benè intellexerit consequenter intelleturus sit nihil, excogitari posse, modò non sit contra rationem, quod eâ de negatum sit: quis dubitabit Patres istos qui tam clarè illam intellexerunt, tam subtiliter explicarunt, tam nervosè defenderunt, fuisse ei affectos & devotos? quo pacto enim illi talia & tam sublimiter de eo sentire potuissent, & non ei affici, ex quibus nos licet frigidissimi, & ad pietatem adeò languidi ita accendimur?

VIII. Quod ergo Propheta Regius psalm. 75. vers. 11. de Dgo, ego de Sanctis servatâ proportionè dixerim. *Cogitatio hominis, inquit, consuebitur tibi, & Reliquia cogitationis diem festum agent tibi, hoc est meo sensu, cogitationem Sanctam de Deo, & de Divis qui sunt Deo proximi subtequetur confessio & laus, ita ut impressio quam cogitatio relinquit in animâ hominis (quam impressionem vocat reliquias cogitationis)*

tionis) efficiat ut anima illa ei diem festum agat, cujus magnalia per cogitationem agnovit: Quare cum Sancti Patres tot retrò sæculis tam sublimiter de Divo Josepho senserint omnino dubio remoto ei festum Diem in animâ suâ egerunt, & nobis reliquias suarum cogitationum transmiserunt, ut nos his accensi, ei quoque diem festum ageremus.

IX. Cùm ergò nullum extiterit tempus in quo non fuerint semper aliqui Divo Josepho devoti, quàm antiqua, quàm solida est hæc devotio! nullum certius vetustatis argumentum est, quàm ubi rerum principia parum lucida, ratioque temporum quasi victa videtur. Quare etsi præcisâ hujusce devotionis seu cultus privati origo obscurior sit, non ideò tamen ejus antiquitas ignobilior, quin potius è contra ut de hæc usurpare possim quod Lucanus Poëta lib. 10. dixit de Nili origine.

Arcanum natura caput non prodidit ulli,

Nec licuit populis parvum te Nile videre,

Amor vitæ, sinus, & gentes maluit ortus

Mirari, quàm nosse tuos.

X. Sicut ergo fluviorum primi, dum de suo fonte dubios relinquunt investigatores, suam amplitudinem probant maximè, ita etiam hæc Divi Josephi devotio, cùm non sit de numero hæsternarum, quas superciliosi in suspicionem vocare solent, & novitatis arguere Novatores, atque risu excipere Libertini, sed adèd antiqua, ut nullum sit assignabile tempus, in quo non fuerint semper aliqui Divo Josepho benè affecti, proculdubio non potest non ex hoc capite excellere. Et licet initio videantur fuisse pauci, quia tamen insignes & sanctissimi, non ideò minus commendabilis: sicut Deus qui initio sibi gloriosum satis judicavit dici Deus Abraham, Deus Isaac, & Deus Jacob, cum debuisset dici Deus omnis creatura.

SECTIO II.

Initium Cultus publici Divi Josephi.

XI. **C**onstat ex dictis superius hoc Tractatu cap. 1. non à multis sæculis hoc genus cultus Divo Josepho fuisse exhibitum, nisi in valde paucis locis, cujus & causas ibi dedimus, hic conabimur deprehendere quandonam ille sit ei exhibitus.

XII. Nonnulli hujus publici cultus initium revocant ad tempora Gersonis Cancellarii Parisiensis, maximè ab habito per illum sermone in Concilio Constantiensi de Nativitate Beatæ Virginis in quo digrediens ad Divum Josephum Patres Concilii hortatur, ut *Laudis aliquid ei & honoris decernatur ad Ecclesiam pacem adipiscendam.* Declaratque ibi se agere non pro festo in populo, sed tantum pro festo in Clero universaliter seu Officio Ecclesiastico.

XIII. Confirmant aliqui hanc opinionem ex Jacobo Perez de Valentia Ordin. Eremit. Sancti Augustini Episcopo Christopolitano in suis Commentariis in Canticum *Magnificat*, ad illa verba *Fecit mihi magna qui potens est*, ubi ad finem sextæ dignitatis Beatæ Virginis hæc habet: *Vide sermonem quem Venerabilis ac famosissimus Dominus Joannes Gerson Cancellarius Parisiensis habuit & fecit in Concilio Constantiensi coram toto Senatu Ecclesiastico, in quo ponit istam positionem, scilicet de Paternitate Divi Josephi, quasi ad litteram, qui quidem sermo fuit pergratus & acceptus toti faciei Ecclesie ibidem congregata: Propter quod jam publice celebratur Officium Beati Josephi in pluribus Ecclesiis Galliarum, & specialiter solemnizatur in Ecclesia nostra Valentina Hispania.*

XIV. Verumtamen non rectè: Primò enim in verbis citatis Jacobi Perez non habetur relativum propter quem, ut referatur celebratio Officii B. Josephi ad sermonem à Gersone habitum in Concilio Constantiensi. & significet illud Officium ab isto sermone cœpisse celebrari in Ecclesiis Galliarum: sed est relativum propter quod, quod non potest referre

referre aliud quàm objectum positionis ipsius Iacobi Perez, quam confirmat per sermonem istum Ioannis Gersonis idest Divi Iosephi Paternitatem, & significat manifestè quod ista Paternitas ex quâ ejus Magnalia cetera, fuerit motivum propter quod ab Ecclesiis Galliarum publicè Officium Beati Iosephi celebratum sit, ex quo nihil sequitur omninò de tempore quo illud incepit.

XV. Secundò adhuc efficacius, quia ipse Ioannes Gerson à Iacobo Perez citatus in eo sermone quem habuit in Concilio citat Officium antiquum Ecclesiæ Hierosolymitanæ de Sancto Iosepho: unde manifestissimè sequitur ante istud Concilium & Ioannem Gersonem cultum publicum Divi Iosephi extitisse in Ecclesia Hierosolymitanâ.

XVI. Immo cultum aliquem publicum ejusdem Sancti in Cismontanis Provinciis extitisse longè ante istud Concilium ex pluribus antiquis Capellis indicatis in Italia & Germaniâ constat: & P. Barry in suo libro Gallicè conscripto cui titulus *La Devotion de Saint Joseph*, chap. 4. meminit unius antiquissimæ in majori Ecclesia Urbis Papalis Avenionensis, & Confraternitatis ibidem erectæ & perseverantis, ac in dies semper magis florentis, ad quam confluere solent Virgines in die festo Sancti Iosephi ad Missam & Vesperas pro Indulgentiis eidem Confraternitati & Capellæ ab antiquo concessis: cujus devotionis initia idem Pater Barry revocat ad Gregorium XI. hocque conjicit ex aliâ pulcherrimâ ejusdem S. Iosephi Capellâ in Ecclesia Sancti Agricolæ in eadem Urbe Avenionensi ab eodem Pontifice erectâ, ut patet ex ejus Gentiliis insignibus in ipsis lapidibus pluries incisus. Atqui Gregorius ille XI. ascendit ad Pontificatum anno 1371. & è vivis excessit anno 1378. Cum ergò idem Gregorius XI. Sedem Apostolicam à Clemente V. anno 1305. Româ propter factiones Italiæ Avenionem translata restituerit Romæ anno 1376. (vide pro his Onuphrium ad istos annos, Genebrardum in Chronico, Ciaconium in Gregorio XI. Bzovium anno 1370. num. 17. & anno 1378. num. 1. Du Pleix in Caro-

lo VI. & alios) probabile fit omninò Capellam istam fuisse erectam antequam Gregorius XI. Avenione excederet, hoc est ante annum reductionis Sedis Papalis Romam qui fuit annus 1376.

Hinc idem P. Barry & alii ad hoc XVII. tempus initium Cultus publici Divi Iosephi revocant. Potestque hæc sententia hoc modo probari, quia ex dictis initio hujus Sectionis, ille solus Cultus est publicus & solemnus qui Ecclesiæ autoritate quæ residet penes Summum Pontificem defertur: sed ante hunc Cultum nullus potest assignari ex autoritate Summi Pontificis Divo Iosepho exhibitus, hic ergo erit omninò primus. Respondeo ante istud tempus cultum publicum fuisse adhibitum Divo Iosepho ex consuetudine, sciente nec improbante Pontifice, quare hæc consuetudo habuit vim legis ex tacito consensu Principis.

Illustratur hæc Responsio nam ante XVIII. Sanctum Swibertum Episcopum quem ad devotam Caroli Magni Imperatoris, & Hildebaldi Colonienfis Archiepiscopi instantiam canonizavit Leo Papa III. anno 804. pridie nonas Septembris, ut refert S. Ludgerus in Epistolâ de miraculis Sancti Swiberti c. 9. apud Surium Tomo 2. & apud Baronium Tomo. 9. Annot. ad istum annum nullus legitur à Summis Pontificibus solemniter canonizatus: Et certum est ex historiâ Ecclesiasticâ antiquitus homines Dei, voce populi fuisse canonizatos & pro talibus à fidelibus habitos & honoratos: imò usque ad Alexandrum III. saltem usque ad Innocentium III. licuisse Episcopis in suâ Diocesi canonizare Sanctos, & proponere illos colendos docet noster Thomas Waldensis tomo 3. de Sacrament. tit. 14. cap. 122. & Cardinalis Bellarminus lib. 8. de Sanct. Beatit. cap. 8. & patet ex Divo Cypriano lib. 3. Epistolar. Epist. 6. & ex multis Sanctis qui coluntur in certis Provinciis ab immemorabili tempore qui sunt omninò ignoti in aliis: quemadmodum de Simeone Metaphraste patet ex Concilio Florentino Sess. 7. ubi Patres Latini asserunt dictum Simeonem Metaphrastem in Ecclesiis Græcorum coli

coli pro Sancto, cuius nulla usquam apud Latinos extat memoria.

XIX.

Porro ab Alexandro III. & Innocentio similiter III. non amplius licuisse, docet noster Lezana, quia hi Pontifices propter abusus notabiles qui irreperant circa hanc cultus Sanctorum materiam pro quibus vide Sulpitium in vitâ Sancti Martini Turo-nensis Episcopi & alios & c. *Andvimus* extra de reliquiis & Sanctorum veneratione, prohibuerunt ne quis deinceps publicè coleretur ut Sâctus nisi de expresso consensu & approbatione Summi Pontificis, ut constat ex eodem c. *Andvimus*, & optimè quidem quia in aliis quibuscumque præterquam in Summo Pontifice Petri Successore non est illa infallibilitas, quæ necessariò requiritur in hac materiâ.

XX.

Instabis ante Alexandrum III. non constat D. Josepho fuisse adhibitum cultum publicum, cum ergo iste Pontifex ascenderit Cathedram, anno 1159. & sederit annos 22. non licuit postea Divo Josepho cultum publicum adhibere sine Summi Pontificis auctoritate, & omnis qui fuit ei ab eo tempore sine illâ adhibitus, si quis fuerit non debuit censerî publicus & solemnîs, atqui ante Gregorium XI. nullum legimus & de Summi Pontificis consensu adhibitum, ergo standum in Sententia Patris Barry: Respondeo dato & non concessio antecedente, pro quo vide infra dicenda maximè cap. 4. Nego consequentiam, quia etsi Alexander III. & Innocentius III. reser- varint sibi potestatem Sanctos in posterum canonizandi, non tamen adhibendi cultum publicum illis qui jam ante ipsos habebantur ab Ecclesia pro Sanctis, cum fuerit liberum Episcopis & Capitulis Generalibus Ordinum etiâ illis qui ab ipsis Pontificibus eorum successoribus semel canonizati fuissent decernere illis officium, vel sub hoc aut illo ritu usque ad tempora nostra quibus jam & officium & officii ritum sibi sancta Sedes reservavit: quare cum Divus Josephus cui tanta laus est in ipso Dei Evangelio nunquam non fuerit habitus Sanctus ab Ecclesiâ, potuit jure merito ab Ecclesiâ Hierosolymitana & aliis coli, & hic cultus fuit

verè publicus.

Dico ergo hujus cultus publici palmas videtur omninò sibi vindicare Sancta Ecclesia Hierosolymitana, nec immeritò, cum enim in omnibus aliis Sanctis eorum cultus ut plurimum ceperit à loco ubi aut nati, aut educati & mortui sunt: æquum omninò fuit ut cum tempus advenit quo Deus voluit Divum Josephum venerationi esse, ibi cultus illius inciperet ubi natus, educatus & mortuus est: præter hanc congruentiam adduco quod habet Joannes Gerson Serm. de Nativitate B. V. ad Patres Concilii Constantiensis ubi probat Divi Josephi sanctificationem in utero ex antiquo officio Hierosolymitanæ Ecclesiæ, ergo ante Concilium Constantiense Ecclesia Hierosolymitana ei cultum publicum adhibuit, ergo etiam ante Gregorium XI. inter quem & dictum Concilium mediant tantum 36. vel 38. anni, quandoquidem Gerson in isto sermone habito in Concilio Constantiensi probans Divi Josephi in utero sanctificationem prober illam non ex officio Hierosolymitano tantum sed antiquo: quale non posset dici si non præcessit istud Concilium plusquam 36. vel 38. annis.

Ad hoc quoque evincendum adduco frequentes observationes. Prima, quod in Ordine nostro quâcumque per orbem diffuso, Officium de Sancto Josepho tamdiu factum est, quamdiu ab Ecclesiâ Hierosolymitana, cum nunquam alio Breviario usus fuerit Ordo quàm Breviario Ecclesiæ Hierosolymitanæ, ideò proculdubio quia in ejus sinu hæc Alma Religio sumpsit suum exordium, ibique prima Sedes mansit, & illius caput sedit usque ad tempora Beati Alani Generalis inter Latinos ordine quinti, id est usque ad annum 1289. quo trucidatis à Sarra- cenis in Monte Carmelo Religiosis nostris, reliqui ad has partes Europeas migrare coacti sunt: propter quod etiam nunc non obstante Bullâ Pii V. de anno 1558. quæ incipit, *Quod à nobis*, de accipiendo ab omnibus Breviario Romano ab ipso approbato idem retinent Breviarium: quia cum Ordo usus esset Hierosolymitano plusquam ducentis annis ante Pianam istam con-
suetudinem,

situationem, per eandem ab illius observatione mansit omnino exempta.

XXIII. Secunda observatio, quod in Breviario hujus Ordinis Parisiis anno 1517. typis de Marneff impressio (in quo ad 19. Martii Festum & Officium D. Josephi sub ritu duplici) ponitur in ejus limine Rubrica una de particularibus Ordinis Officiis ab Ordine isti Hierosolymitano Breviario adjectis, prout sequitur de verbo ad verbum.

XXIV. *Capitulum Generale in Monte Pessulano celebratum, & aliud Bononia celebratum, & aliud Bruxelle celebratum, & aliud Aureliaci celebratum, & aliud Ne-mausi celebratum, & aliud Neapoli celebratum; hac, inquam Capitula multa ordinaverunt seu statuerunt circa divinum Officium, quae breviter sequuntur. Primo, quod Commemoratio Beatae Virginis fiat semel in Hebdomada per Adventum extra ultimam Septimanam, fiat etiam feria tertia in Rogationibus. Secundo, quod Gloria in Excelsis dicatur in Missa solemniter de Beata Virgine. Tertio: quod Antiphona Salve Regina &c. Versus, Ora pro nobis, &c. Et Oratio Protege Domine, &c. dicantur in fine omnium horarum ante fidelium animam, & in fine Missae excepto triduo ante Pascha. Quarto, quod fiat Officium de Sanctis quorum corpora requiescunt in Conventibus nostris, & de Sanctis quorum in Villis ubi Fratres morantur sollempnissime celebratur, & de Sanctis quorum Capella vel Altare infra proprium Conventum habetur, & de Sanctis quorum sunt nomina, Apollonia, Barbara, Marialis, xj. mille Virgines, Saturninus, Sorores B. Maria, Basilius, Cyrillus, Angelus, Baudelius, Erasmus, Eliseus, Albertus, Iannarius, Geraldus, Hilarius, Pappas & Maurus, Faustinus & Jovita & Honorius. Quinto, quod parva Hora nostra Domina mutentur pro parte per Adventum, & à Nativitate Domini usque ad peractam Octavam Purificationis. Sexto, quod in die animarum, & omnibus Feriis secundis fiat Processio pro defunctis. Septimo, quod fiant Octavae solennes de Epiphania, de Ascensione, de Corpore Christi, de Angelis, de omnibus Sanctis, & de Dedicatione, & de Beata Maria Magdalena. Octavo, quod fiat Festum totum duplex, vel duplex de omnibus illis Sanctis, & Octava, in quorum diebus &*

officis Indulgentia in Mari Magno concessa sunt. Et sunt haec festa Nativitas Domini, dies Parasceves, Pascha, Pentecostes, Conceptio, Nativitas, Presentatio, Annuntiatio, Visitatio, Purificatio & Assumptio Beatissimae Virginis; Sancti Martyres Fabianus & Sebastianus, duo Festa Sancta Crucis, Nativitas Sancti Ioannis, Festum Apostolorum Petri & Pauli, Michael Archangelus, omnes Sancti, & Vocabula Ecclesiarum nostrarum. In his omnibus solemnitatibus & per earum octavas maxima Indulgentia in nostris Ecclesiis habentur, &c. Hac breviter recollecta quando & quomodo fieri debeant in suis locis declaratur. Haec Rubrica illa.

Cum ergo omnia festa Breviario Hierosolymitano ab Ordine adjecta incipiendo à Capitulo Montis-Pessulano de anno 1321. usque ad Capitulum Neapolitanum de anno 1510. inveniantur in hac Rubrica Breviarii nostri Parisiis anni 1517. apud Marneff impressi in eà verò non reperitur Festum Sancti Josephi, nec etiam in aliis praecedentibus Capitulis Generalibus usque ad Tholotanium de anno 1306. inclusivè, quorum acta seorsim ad cuiusque illorum annum referuntur à Patre nostro Lezanà Tom. 4. Annal. Ordinis (nam de anterioribus nihil dicere possum cum de illis nihil extet eodem P. Lezanà asserente) signum est manifestissimum quod ante omnia illa Capitula, erat jam Festum Sancti Josephi in Breviario Hierosolymitano, propter quod non fuit necesse illud cum aliis per acta illorum Capitulorum ordinari adjiciendum dicto Breviario quo Ordo utebatur: vel dicatur per quam rimam intraverit Divus Josephus in Breviaria Ordinis illo anni 1517. ex quo Rubrica illa hic sub num. 24. relata antiquiora, quale inter illa est illud quod extat in Bibliotheca nostra Leodiensi, quod Bruxellis anno 1480. 16. Maii absolutum est operà Fratris Valentini Colonienfis.

Objicio ego ut nihil videretur voluisse occultare, licet in Rubrica istà non fiat adjectio Divi Josephi ut aliorum, ad Breviarium Ordinis, invenitur tamen in actis Capituli Generalis Ne-mausensis anno 1498. ordinatum ut fiat Officium de illo. Probatur ex nostro

nostro Lezanâ Tom. 4. Annal. ordin. qui ad istum annum 1498. hæc refert: ex libro Ordinis fol. 75. *Quoad Decreta hujus Capituli Nemausensis hæc sunt præcipua. Primum circa divinum Officium, quod per totum Ordinem fieret quotidie in Vesperis & Matutinis, nisi impedimentum evenisset memoria de Sanctis Alberto & Angelo. Item quod de Beatâ Mariâ Magdalena fierent Octavae solennes. Præterea quod de Sancto Ioaehimo fieret festum duplex decimâ Septembris, sicut de S. Iosepho.*

XXVII. Respondeo hæc objectio plus habet apparentiæ quàm virium, nam præterquam quod invenitur festum D. Josephi & Officium in Breviario præfato de anno 1480. hæc ultima verba: *Præterea quod de Sancto Ioaehimo fieret festum duplex 16. Septembris sicut de Sancto Iosepho.* Non significant simultatem institutionis utriusque Festi, scilicet Sancti Ioaehimi primò, & secundò Divi Josephi, ut vult objectio; sed significant institutionem Festi Sancti Ioaehimi ad normam & similitudinem Festi Sancti Josephi, idest ut fiat Festum Sancti Ioaehimi sub ritu duplici sicut fiebat Festum Sancti Iosephi.

XXVIII. Confirmatur primò, hæc responsio ex dictis, constat enim ex Gersone citato longè ante Concilium Constantiense quod absolutum fuit anno 1418. idest octoginta annis totis ante istud Capitulum Generale Nemausense, Festum Divi Josephi relatum fuisse in Breviarium Ecclesiæ Hierosolymitanæ, consequenter & in Breviarium Carmelitarum, ergo non loquitur hoc Capitulum Nemausense de primâ institutione Festi S. Josephi.

XXIX. Confirmatur secundò, hæc responsio ex Breviario illo anni 1480. de quo supra num. 25. isto Capitulo antiquiore in quo reperitur officium proprium Divi Josephi idque sub ritu duplici, nihil verò de Sancto Ioaehimo, ergo verba illa Capituli Nemausensis: (*De Sancto Ioaehimo fiat Festum duplex 16. Septembris sicut de Sancto Iosepho,*) posterioris tempore isto Breviario, non possunt significare simultatem institutionis utriusque festi, sed rectè explicantur dicendo significare institutionem Festi S. Ioaehimi ad normam festi quod fiebat de Sancto Iosepho, scilicet

sub ritu duplici.

Addo etiam hoc posse confirmari evidentissimè ex eo quod in verbis illis Capituli Nemausensis non assignatur Divo Iosepho dies pro eius Festo seu Officio, sicut assignatur Divo Ioaehimo: nimirum quia ante Divus Iosephus habebat suum diem non Divus Ioaehimus, nempe decimanonam Martii, prout de facto invenitur habere in isto Breviario anni 1480. quem diem semper retinuit Ordo, & tandem tota Ecclesia, rejectis aliis assignavit pro eodem Divi Iosephi Festo.

Constat ergo ex his omnibus Ecclesiam Hierosolymitanam etiam ante annum 1306. coluisse Divum Iosephum cultu publico, quanto verò tempore ante, nihil certi dicere possum, quia nulla istius Ecclesiæ monumenta vel Breviaria suprascriptis antiquiora ad manus meas pervenerunt ut hanc rem ulterius scrutari possem. Vide tamen ea quæ infra ad finem Sectionis sequentis num. 38. & 39. ex P. Bollando & Sociis.

CAPUT IV.

Corollaria ex dictis.

REVOCANDUM hic quod diximus Capite præcedenti, Carmelitas nullo unquam alio quàm Ecclesiæ Hierosolymitanæ Breviario usos, cum nec nunc ab alia mundi plagâ in hanc transplantati, & per orbem quâcumque diffusi, alio utantur quàm compacto juxta istius Ecclesiæ antiquam consuetudinem, quam constanter retinuerunt, & retinent annuentibus summis Pontificibus. Ex quo sequitur manifestè Carmelitas quâcumque per orbem diffusos, si non ante, saltem ab eodem tempore quo Ecclesia Hierosolymitana cultu publico & solemniter coluisse Divum Iosephum.

Secundò revocandum ex dictis Capite præcedenti præcipuè num. 25. cultum hunc publicum & solemnem Divi Iosephi apud Carmelitas præcessisse annum 1306. qui fuit decimus-septimus transmirationis eorum à Terrâ

Magnalia
D.
Iosephi
S.V.

Terrâ Sanctâ in Europam propter persecutionem Saracenorum, quodque ex tunc idest anno 1306. Ordo ultra Provinciam Terræ Sanctæ numerabat in his Partibus decem alias Provincias ut patet ex libro Ordinis apud nostrum Lezana in Annalibus ad istum annû. Tempore verò Concilii Constantiensis ultra dictam Provinciam Terræ Sanctæ fuisse numeratas in Capitulo Generali habito anno 1416. in Conventu Balneo-larum in Provinciâ Narbonensi, viginti unam Provincias: nempe primam Siciliae, secundam Angliæ, tertiam Narbonæ, quartam Romæ, quintam Franciæ, sextam Germaniæ inferioris, septimam Lombardiæ, octavam Aquitaniæ, nonam Hispaniæ, postea dictam Castellæ, decimam Hiberniæ, undecimam Provinciæ, duodecimam Scotiæ, decimam-tertiâ Tusciæ, decimam-quartam Bononiæ, decimam-quintam Tholosæ, decimam-sextam Cathalonæ, decimam-septimam Germaniæ Superioris, decimam-octavam Vasconiæ, decimam-nonam Turoniæ, vigesimam Bohemiæ, vigesimam-primam Aragoniæ: ita nos-ter Lezana tomo 4. Annalium Ordin. ad annum 1416. Ex quo sequitur cum istæ Provincie essent ante Concilium Constantiense quando Gerson cœpit agere apud Patres istius Concilii pro introducendo in his partibus universaliter Sancti Iosephi Festo in Clero, Carmelitas in istis Provinciis ante omnes alios Divum Iosephum cultu publico coluisse & in suis Ecclesiis Officio Ecclesiastico honorasse.

I I. Tertium Corollarium: ex quibus vide an non cum maximo fundamento dici possit, non enim audeo asserere etiam quod tam clarum videtur propter amulos quibus hodie non caremus, ab hoc Ordine tanquam à fonte primario devotionem Divi Iosephi saltem in Europeis Partibus fluxisse ac derivasse; maximè cum & per illos eam Deum promovisse constet, ut infra dicemus.

III. Certè cum Divus Iosephus tamdiu latuerit, & cum esset tantus, tot sæculis tamen honore sibi ex meritorum suorum culmine debito caruerit propter Beatam Virginem Deiparam, ut

patet ex dictis supra hoc Tractatu cap. 1. Nonne propter hoc videbatur illa teneri ut tempore præordinato ipsamet illum ei procuraret: in hoc autem quos rectius impendere potuisset quàm illos qui toti sui sunt, idest Carmelitas.

Hoc ut & alia multa per probationes quas vocant probatas, instrumenta scilicet ipsius Ordinis authentica, sine dubio confirmare possemus, nisi illa ut alia multa periissent in illâ desolatione Terræ Sanctæ generali, quæ contigit anno 1289. quando Patres nostri avitâ suâ Sede pulsi sunt, exustâ funditus in ipso Carmeli Monte primariâ Ordinis Domo, & rerum ad Ordinem pertinentium nobili Archæo.

Illas porò quas supra adduximus, non esse leves aut parvi pendendas, suadent regulæ juris sequentes: Prima, *In antiquis non requiruntur exactæ probationes, sed deficientes etiam admittuntur*, c. in causam de probationibus. Menoch. Consultar. 147. Barbosa, & alii. Secunda, Probatio evidens etiam dicitur quæ resultat ex bonis conjecturis, l. *Si quis locuples*, c. de manu testam. Nota in l. *Licet Imperator de leg.* Et est communis & usitata inter Doctores. Tertia, *Præsumptio probat plene in iis que sunt conformes veritati*. Bartol. in l. 2. in princip. in 2. tol. vers. *Quærit*, Glossa 1, in lect. Nicolai de Neapol. ff. de excus. tutor. Bertachinus in Re-pert. 4. p. verbo *Præsumptio*. Quarta, *Præsumptiones due simul junctæ plenam faciunt probationem*. Glossa 1. *Instrumenta*, c. de probationibus, & alibi.

His adjicio quæ eâ de re scribit Pater Bollandus cum sociis in Actis Sanctorum mense Martii tomo 3. ad 19. diem in Sancto Iosepho §. 3. ubi hæc leguntur. Festum Sancti Iosephi circa tempora Sancti Hieronymi, vel ante apud Hierosolymitanarum Laurarum Monachos, cum ingenti veneratione celebrari cœpit. Latini verò intra undam commemorationem stetit videntur usque dum Christianorum rebus in Oriente collabentibus Carmelitana Religio sæculo undecimo & duodecimo feliciter sub uno Capite in quandam Europæi Monachatus formam

Vnu

formam

„formam coalita, tandem etiam ipsa
 „in Europam migravit, ubi Hierosoly-
 „mitanæ Ecclesiæ ritus & officium
 „Græcum, quo primitus utebantur in
 „Latinæ Lyurgiæ atque Psalmodiæ for-
 „mam paulatim commutarunt, servatis
 „tamen præcipuis quibusdam antiquo-
 „rum Ordinis Patronorum festis, inter
 „quæ credibile est hoc ipsum Sancti
 „Iosephi fuisse.

VII. „ Etenim in Ecclesiastico Officio ad
 „honorem Sancti Iosephi ordinando
 „primos fuisse, & cum Ecclesiis aliis
 „tum ipsi Romanæ prævisse Ordines
 „mendicantes ex ipsorum Breviariis
 „constat: quinam autem priores quam
 „qui in Oriente jam pridem consueve-
 „rant illud annuè celebrare?

CAPUT V.

De progressu devotionis Divi
Iosephi.

I. **N**OMEN Ioseph quo non si-
 ne divino nutu insignitus est
 Virgineus Virginis Matris
 Sponsus significare apud He-
 bræos idem quod incrementum sive
 augmentum apud Latinos, omnibus
 compertum est: Quare dum de Ioseph
 ex Iacob & Rachæ Patriarchâ è duo-
 decim uno dicitur Genesis cap. 49.
 vers. 22. *Filius accrescens, Ioseph filius ac-
 crescens*, voluit per hoc Scriptura sig-
 nificare quod iuxta sui præfagium no-
 minis futurum erat, ut etiam contra
 nitentibus fratribus ex Dei Providen-
 tiâ in dies magis semper & magis cres-
 ceret, prout de facto crevit, atque adeò
 ut in Regno Ægypti esset primus à
 Rege: Cum igitur hic esset figura no-
 stri Sancti Iosephi ut toties diximus,
 proculdubio in eo tanquam in typo
 ostendere voluit Deus quid aliquando
 in nostro Divo Iosepho per istum
 præfigurato in veritate complendum
 erat.

II. Nonne enim postrema sæcula vi-
 derunt hunc nostrum Sanctum semper
 magis ac magis crescere? nonne viden-
 tur, inquam, gloriam ejus accidenta-
 lem, id est honorem, cultum & invoca-
 tionem inter fideles non Orientis

nostri tantum sed etiam Occidentis
 incrementa semper in dies capessere
 majora? & videbunt futura, Deo af-
 flante (ita suadent præfagia) semper
 & semper majora.

Porro ut hujus devotionis progres-
 sus & incrementorum aliquam tibi Le-
 ctor ob oculos imaginem ponam fami-
 liarem, considera aquæ tramitem:
 hic quantumvis in suo fonte exiguus,
 dum tamen per longa spatia decurrit,
 confluentibus hinc inde, quæ transit,
 in ejus alveum frequentissimis aliis ri-
 vulis magis & magis intumescit, &
 tandem in fluvium magnum excrevit:
 ita planè hujus Sanctissimi Patriarchæ
 devotio, initio quidem ad paucos, ita
 volente ad tempus Deo restricta fuit,
 sed dum per sæcula decurrit, crebris
 Sanctorum Patrum laudibus, & enco-
 miorum accessibus exandavit: quod
 ita verum est, ut quo longius per tem-
 pora diffunditur, eò amplius & amplius
 exuberare conspiciatur, ut proinde
 dicere possim, & ut quidem reor satis
 aptè quod quemadmodum ille ignis
 sacer qui in imo putei absconditus diu
 delituit cum abducerentur in Petri-
 dem Judæi, inde tandem multis annis
 de post sub Nehemiâ eductus in aquâ
 crassâ, cum tempus affuit, quo Sol re-
 fulsit qui prius erat in nubilo, repenti-
 no miraculo excitatus est, adeò ut ex
 modico aquæ crassæ accensus sit ignis
 magnus lib. 2. Machab. cap. 1. Ita om-
 ninò Divus Iosephus olim ex amore
 divino eum inflammante totus ignis,
 tot retro actis sæculis ob hetero-
 doxorum perfidiam in latebris posi-
 tus, & à paucis agnitus, Sole justitiæ
 Christo qui prius erat in nubilo tam
 refulgente, dissipatis, inquam, hære-
 sum nebulis prodiens, tam gloriosè
 magnificatus est & exaltatus, in tan-
 tam laudum, votorum, encomiorum,
 communium toto Orbe solemnita-
 tum copiam exurrexit, ut verè iuxta sui
 præfagium nominis sit, *filius accres-
 cens Ioseph filius accrescens*, id est nullus
 sit accrementi terminus, ut proinde
 quod ei laudis & honoris per præterita
 decesserat sæcula, abundè per exube-
 rantiam præsentium compensetur.

Cæpit ergo ab initio nascentis Ec-
 clesiæ hujus Sanctissimi Patris JESU
 devotio,

Synopsis

Magnalium
D.
Iosephi
SV

devotio, & ab inde per SS. Justinum Martyrem, Ephrem Syrum, Irenæum, Gregorios Nazianzenum & Nyssenum, Chrysostomum, Hieronymum, Ambrosium, Augustinum, Joannem XLIV. Patriarcham Hierosolymitanum, Paschasium, Chrysologum, Euthymium, Theophylactum, Rupertum, Bernardum, & mille alios decurrens, nec amplius in tam angusto alveo arctari sustinens, exuberavit & in publicum Cultum erupit ac deinde primum suum alveum, suum Hierosolymitanam inquam Ecclesiam sinum excedens, expandit se ad omnes Europæ Provincias, & ab his ad totius orbis Ecclesias.

V. Ejus rei figura fuit Josephus Antiquus de quo in Genesi legitur, quod cum adhuc puer esset, prætereuntibus Ismaelitis traditus ab iis in Ægyptum adductus est ita disponente Deo, per quem orbis sterilitati provifum esse volebat: datis enim ibi virtutis ac sapientiæ suæ incomparabilis signis, tandem agnitus exaltatur ac tandem primus in Regno Pharaonis Princeps salutatur. Habes figuram, accipe veritatem. Vix erat natus Divus Josephus in cordibus fidelium Ecclesiæ Hierosolymitanæ, quin ille cum eâ propterea eisdem sterilitatem in bonis operibus videbatur exscindendus: sed Carmelitis sub idem tempus ab illis oris ad has partes transeuntibus ab eis hic adducitur, ubi agnitus, & in grandi pretio habitus, tandem usque adeo crevit, ut primus Regni Cælestis Princeps habeatur.

VI. Viam illis præstruxerat Deus per apparitiones & revelationes factas personis Sanctis in eundem finem, quarum unam vide apud Laurentium Surius ad septimam Aprilis in Sancto Hermanno Divi Norberti Candidi Ordinis Præmonstratensis Fundatoris & Patris Filio non degeneri circa annum 1235, ideò deinceps Joseph nuncupatus.

VII. Alia sub idem tempus contigit Sanctæ Gertrudi Germanæ quæ devixit circa annum 1280. scribit lib. 4. Insinuat. ad Divin. Pietat. cap. 12. quâdam die Annuntiationis Beatæ Virginis, qui & Dominicæ Incarnationis sibi, dum Horis Matutinis operam

daret, apparuisse B. Virginem cum amantissimo Sponso suo Divo Iosepho, & innumerabili SS. multitudine, vidisseque omnes Sanctos ad prolationem venerabilis nominis Ioseph ad ipsum se convertere eique reverentissimè caput inclinare, congaudentes ei & applaudentes de ejus summa elevatione. Ex quo proculdubio dabatur Gertrudi intelligere, quandoquidem omnes Sancti ei inclinarent, eum etiam omnes in gloria præcedere: secundò quandoquidem hoc in festo Dominicæ Incarnationis ei exhiberetur, significabatur quod etsi Christum actione propriâ non genuerit, ipse tamen suam partem haberet in hoc divinissimo Mysterio isto die in castissimâ conjugæ suâ Spiritu sancto ei pro se obumbrante mirabiliter operato, & ideò Sanctorum coronam ei inclinare.

VIII. Succesit illis non diu post ex Sueciæ Regno femina primaria, sancta inquam Brigitta Principissa vidua à revelationibus famosissima, cui Deus uti & præmemorata Sanctæ Gertrudi Germanæ planè jussit ut esset huic Sanctissimo Patri suo, & Matris suæ Sponso castissimo devota: videnda ipsamet Brigitta lib. 6. Revelat. cap. 59. lib. 7. cap. 25. & lib. 9. cap. 58.

IX. Aliam refert Pater Bollandus cum Sociis in Actis Sanctorum tomo 2. Mensis Martii in vitâ Beatæ Catharina Bononiensis cap. 6. num. 59. sub his verbis. Dum autem Catharina in dispartendis ad januam Monasterii eleemosynis assiduitate & sollicitudine pari versatur, accidit ut ad portam Monasterii aliquoties eleemosynâ petendæ causâ sisteret sese venerabili gravitate Senex, cui illam Beata Catharina hoc quoque nomine impertiebatur libentius, quod intellexisset bonum illum Virum ad omnia Palestinæ loca Incarnati Verbi Mysteriis consecrata peregrinadum accessisse, amabat enim ab eo querere & discere varia pietati suæ alendæ oportuna circa situm naturamque locorum istorum. Hic quodam die eadem ex causâ ad portam accessit Monasterii, acceptaque eleemosynâ tradidit ei scutellam parvulam, non ex terra Pozzellanâ, aut Majolanâ, sed mixturâ incognitâ ac transparentis, quam

„ quam dicebat eam ipsam esse, ex quâ
 „ Puerulo Ies u porum porrigere solita
 „ fuerat Virgo Mater Sanctissima, ro-
 „ gabatque ut servare penes se vellet,
 „ dum eam redux requireret. Implevit
 „ ea oblatio miro gaudio Catharinam:
 „ Peregrinus autem reversus deinde
 „ nunquam est, neque de hoc facto
 „ amplius aliquid sciri potuit ex Catha-
 „ rinâ, nisi hoc solum, quod Virum
 „ illum minimè crediderit fuisse è mor-
 „ talibus unum, sed Sanctum Iosephum
 „ Christi Nutricium, per quem Deus
 „ hanc sibi gratiam voluerit facere: Quo
 „ autem fundamento id crederet nun-
 „ quam patefecit. Divinâ Revelatione
 „ edoctam fuisse probabilis foret conje-
 „ ctura. Ex hinc certè castissimo Mariæ
 „ Sponso devotissima fuit, Bononiam-
 „ que abitura Scutellam prædictam Ab-
 „ batissæ tradidit eâ conditione, ut die
 „ Festo ipsius Sancti in Altari ad Populi
 „ Fidelis solatium exponeretur, redde-
 „ retur autem Peregrino qui dederat, si
 „ eam aliquando petiturus redisset. Ser-
 „ vatur igitur, exponiturque hoc modo
 „ in Ferrariensis Ecclesiæ Monasterio,
 „ admoveturque infirmis, istud cum fi-
 „ de postulantibus, qui si sanandi sint,
 „ odorem ex se suavissimum illa reddit:
 „ morituri creduntur si absque odore
 „ permaneat.

X. Sunt & alia multæ similes Apparitiones & Revelationes quibus Deus accreturæ velificatus est Devotioni. Finio per illam quum refert Sanctus Vincentius Ferrerius serm. de Nativitate Domini de quodam Mercatore Hispano ex Urbe Valentiniâ, qui quolibet anno in Festo Nativitatis Domini invitabat ad prandium pauperem senem & mulierem aliquam similiter egenam gestantem in sinu pusiolum, in memoriam quod isto die non fuit Christo, Mariæ & Iosepho locus in diversorio: qui cum post multos annos expletæ constanter istius devotionis, mortuus esset, fuit revelatum quod in ipsius morte apparuerunt ei Sanctissima Virgo cum Filio suo & Sancto Iosepho cum sic affati: *Quia tu vivens recepisti nos in domum tuam, ideo te morientem recipiemus in domum nostram.* Hæc Divus Vincentius Ferrerius qui obiit anno 1418. Ex quibus omnibus evidenter patet

cultum Divi Iosephi cœpisse validari seu incrementa capere ante tempora Concilii Constantiensis.

Immo Joannes Gerson in suâ Iosephinâ quam certissimè scripsit ante sermonem habitum in isto Concilio, meminit variorum dierum in quibus tunc à variis ejus festum celebrabatur: scienim ille ibi.

Nec tamen est obitus certa dies quam signant

Hanc variè, variè pro religione colendam.

Est Februarius, est & Martius, estq; December:

Primi nona dies, cum deno nona secundâ, Alterius decima, per quosdam & nona notatur,

Sis quæcumque dies, sua nobis est mors honoranda.

Idem Joannes Gerson anno Domini 1413. hoc est ante Concilium Constantiense quod incepit anno 1414, in Exhortatione ad Ducem Bituricensem pro Solemnizatione festi Sancti Iosephi part. 4. Oper. hæc habet in fine, *Scriptum anno Gratia 1413. die Sancti Clementis Papæ cui successit magnus tuus & bonus Amicus sanctæ memoriæ Papa Clemens VII. qui (ut dignâ fide revelatione cognovi) in veneratione & devotione singulari habebat Sanctum Ioseph, sicut etiam nostri temporis magnæ scientiæ & probitatis viri habent & habuerunt: quemadmodum Cardinalis Cameracensis Præceptor meus, & bonæ memoriæ Pater Petrus Burgundio Cælestinus, cui (ut dicere solitus erat) singularis erat Patronus & refugium, cujus sapius expertus fuerat auxilium in suis & aliorum necessitatibus tanquam per miraculum. Et postremò Magister Henricus (hic quotplurimum famatus & antiquus in Universitate Parisiensi Clericus, Theologiae Doctor, paulò ante in obitu suo & supremâ voluntate reditus misit in Ecclesia Carnotensi, ut loco obitus sui fiat commemoratio Sancti Iosephi, &c. & omnes hi super hæc rescripterunt scripta quidem plena scientiæ & devotionis, &c. Hæc Gerson. Ex quibus manifestum evadit quod cultus & devotio D. Iosephi ante Concilium Constantiæ non tantum apud particulares, sed etiam apud plures Ecclesias incrementa capere inceperat.*

Audiendus

XIII. Audiendus eā super re Sanctus Bernardinus Senensis qui ab hominibus demigravit anno 1443. cūm vixisset annos sex & sexaginta juxta Chronologiam P. Iacobi Gaultier sæculo 15. Hic tomo 3. serm. de Sancto Iosepho artic. 2. cap. 2. præfata sic confirmat. *Certe velo olim in Ecclesia tegebatur quanta dignitatis & sanctitatis esset Ioseph Sponsus Virginis, & Pater Christi putativus: sed scissum est velum templi à summo usque deorsum, & per fidem Christi sacrosancta Myseria orbi universo pervenerunt, & in hoc celorum Regno, idest Ecclesia, apertum est Dei templum, & facta sunt fulgura & voces Concionatorum secuta sunt voces Doctorum, quæ de tanto & Sanctissimo Iosepho resonarunt concionibus, & scriptis celebrarunt.*

XIV. In quibus verbis advertenda ista particula *olim*, quæ significat aliquod tempus notabile, quod præcessit illud quo hoc dixit Divus Bernardinus, & quo *velum templi scissum est*. Et certè omninò necessarium est quod intercesserit aliquod notabile tempus inter illud, quo verum fuit dicere velo adhuc objectum fuisse, & illud in quo tot potuerint voces Concionatorum ita tonuisse, & scripta Doctorum ita illis successisse, ut possit dici velum templi scissum, ut notitia illius tunc pervenerit ad orbem universum: fatendum tamen est statum Devotionis & Cultus Divi Iosephi annis ab ejus ortu usque ad Concilium Constantinense fuisse exiguum si comparetur cum eo ad quem assurrexit ab indè. Nec mirum.

XV. Hoc enim meo videri exinde conrigit quod maxima pars Prælatorum tam Diocesum quam Ordinum Religiosorum totius Europæ essent ibi congregati in Concilio, qui cūm ex hujus cultus incrementis quotidianis ab aliquot annorum lustris ipsis non omninò ignotis, & notitiâ meritorum Divi Iosephi propriâ & particulari essent ad illum valde dispositi, accedente demum efficaci illâ Gersonis Viri tunc summæ autoritatis exhortatione, Patrum Concilii, & omnium Patrum Patris Martini V. Summi Pontificis ibidem electi & præcæcis ap-

plausu, afflante etiam Divino Numine, dum ad propria reversi, pro zelo quisque suo in Ecclesiis vel Ordinibus suis invexerunt: eo ferè modo quod dum tempus advenit divinitus præordinatum propagandæ per totum orbem fidei Christianæ: Rem ita moderata est Divina Providentia (quæ attingit à fine usque ad finem fortiter & suaviter) quod ad illius promulgationem per Apostolos in die Pentecostes, adessent Parthi, Medi, & Elamithæ, & qui habitant Mesopotamiam, Iudæam, Cappadociam, Pontum & Asiam, Phrygiam & Pamphyliam, Ægyptum, & Partes Lybiæ quæ est circa Cyrenem, & Advenæ Romani, Iudæi quoque & Proselyti, Cretes & Arabes, Actorum cap. 2. ut per illos deinde ipla ad omnes illas mundi plagas deportaretur.

Addunt nonnulli Moderni cultum Divi Iosephi universalem fuisse in isto Concilio institutum, & ab inde in omnibus Ecclesiis receptum, licet ab aliis citius, ab aliis verdè tardius. Nec referre quod hæc institutio non reperitur inter acta istius Concilii: id enim provenire indè, vel quod illa jam non extent integra, vel quod cūm inter Acta Conciliorum non soleant referri nisi fidei dogmata, potuit fieri quod hoc utpotè meræ Politicæ externæ inter illa non fuerit relatatum, vel denique si ista non placent quod hæc institutio fuerit tantum vivæ vocis oraculo, vel per applausum omnium Patrum Concilii facta.

Sed hoc non placet, tum quia omninò certum est extare illius Acta Concilii, tum quia constat inter illa relatata fuisse alia quàm dogmata fidei, & aliqua minoris considerationis quàm sit istud de institutione Festi alicujus. Quod autem dicitur de vivæ vocis oraculo tam facile negatur quàm facile asseritur, cūm nullus Author synchronus, aut illorum temporū vicinus istius oraculi meminerit, imò nec ipse Gerson, cujus tamè maximè intererat, cūm ipse pro isto festo tam zelosus esset & pro eo obtinèdo ad Concilium istud perorasset. Quod verò de applausu Patrum Concilii dicitur facile crediderim, si ab illis decretum fuisse non addatur

Vuu3

addatur

addatur, si enim hoc decretum adjece-
ris, oppono semper Gersonem tacen-
tem & peto probari.

XVIII. Accedit quod si hoc Festum in Cle-
ro fuisset institutum à Patribus istius
Concilii, ex tunc fuisset Officium Divi
Josephi insertum Breviario & Missali
Romano, quod tamen non contigit
nisi post plurimorum annorum de post
lapsum ut constat: quod sanè argu-
mentum est invincibile non existentie
istiusmodi institutionis.

XIX. Voluit nimirum Deus ut suspicor
hunc Patris sui cultum esse ultroneum
& ex affectu ac devotione populorum,
meritisque Divi Josephi in dies magis
ac magis se manifestantibus non ex ne-
cessitate procedere, ut ille cordis in
tabulis non in lapideis inscriptus nullà
unquam oblivione deleteretur.

XX. Quare licet cultus & devotio Divi
Josephi fuerit in isto Concilio com-
mendatus, multumque Patribus dicti
Concilii placuerit, ita ut ab inde cœ-
perit valde augeri, non tamen tam ci-
tò ubique receptus, sed ab his prius, ab
ab istis posterius; in quibus primum lo-
cum sibi vendicaverunt pleræque Eccle-
siae Galliarum & Valentina Hispania-
rum ex dictis supra cap. 3. sect. 2.
num. 14.

CAPUT VI.

*Incrementa hujus Devotionis
potiora à Sanctissimâ & Se-
raphicâ Theresiâ Carmeli
filiâ, & Carmelitarum So-
rore & Matre Amplissimâ.*

I. **U**OD ab illâ Seraphicâ Te-
resâ hoc est ex Græco sonò
juxta P. nostrum Leonem à
S. Joanne in Conc. de ipsâ.
*Admirabili, miraculosâ, prodigiosâ, se-
ter ipsa, Divi Josephi devotio & cultus
incrementa fecerit potiora, ut in ar-
gumento, vix ullus est qui de devo-
tionis istius nostro Ævo progressibus
scripsit qui id non asserat, nullus qui
contrarium.*

II. Audiendus inter illos P. Bollandus
cum locis suis in actis SS. mensis Mar-

tii Tomo 3. ad 19. Martii de S. Jose-
pho §. 9. qui de Sodalitatis Divo Jose-
pho dicatis loquens hæc habet: Car-
meliticus Ordo uti fuit in hoc genere
primus, quantum quidem verisimili
conjecturâ assequimur, sic ubi ad pri-
mævum disciplinæ spiritusque rigo-
rem cœpit per Sanctam Theresiam à
Jesu renovari, languentem quoque
erga sanctum Domini Nutricium de-
votionis affectum tantoperè inflam-
mavit, unâque cum Monasteris suis
toto Orbe Christiano propagavit, ut
qui ex vitâ & scriptis sanctæ Reforma-
tionis cognoverunt quàm ardentè
erga ejus honorem cultumque rapere,
neque satis noverant quamdiu
ante ejus tempora Ecclesie Orientales
seu Latinæ eundem recepissent, exi-
stimaverint huic Sanctæ gloriam illam
reservatam fuisse divinitus, ut per eam
ignotum obscurumque carens Sancti
Josephi nomen & meritum fidelibus
inciperet innotescere, atque in pretio
& deliciis esse. Multumque profecto ipsa
huc contulit, solita hunc Dominum &
& Patrem vocare suum, primum inter
cœlites post uxorem filiumque eidem
honoris locum tribuere, habere ad-
vocatam & intercessorem pro suis ne-
cessitatibus ordinariam; per quem
cum multa Deum orasse se diceret,
nunquam meminerat tulisse repulsam,
&c. quæ pluribus ipsamet profequi-
tur cap. 6. vitæ suæ. Hæc Bollandus ci-
tatus.

Devotionem hanc quam aliis erat
aliquando tam largitur per se & per
suos fidelibus inspiratura Theresia,
unde hausit? nonne ex Ordinis Spiti-
tu in quo illa fuit ab antiquo ut vidi-
mus? eam in ipsâ magis accendit Bea-
tissima Deipara, dum ei præcepit ut
esset ipsi devota: flammæ ejus etiam
auxit dum aliquando ei cum eodem
Sponso suo apparens manifestavit ejus
venerationem & cultum sibi summo-
perè placere, & vehementer commen-
datum esse: ex quibus quid mirum
quod adeò in illius amores exarserit, ut
vix ullum alium Patronum aut inter-
cessorem apud Deum habere videre-
tur? nulla enim erat necessitas, nulla
difficultas, in quâ non ad ipsum re-
curreret Theresia, nulla in quâ ab ipso
opem

opem non referret hinc ipsa citato capite sexto vitæ suæ sic ait : *Non recordor me quidquam ab eo petiisse quod non obtinuerim.* Ac rursus ibidem ? *Mirabile est,* inquit, *quot quantissq; gratiarum ac subsidiarum beneficiis, per hunc Sanctum me Deus cumularit, & ex quantis cum anima tum corporis periculis eripuerit. Videntur Sanctis aliis ad particularia aliqua beneficia gratia speciales collata: At Sanctus Ioseph, ut ipsa in me aliisq; multis devotis ei personis experimento dedici ad cuiusvis generis auxilia efficaciter probatur invocari, ut indicare velle videatur Deus, se quemadmodum dam in terris existeret ei subditus fuit, ita & in Cælis ad omnes illius nutus condescendere, & velle ipsum ab omnibus honorari quandoquidem ipsemet cum honoravit.*

I V. Porro ut appareat nostram Theresiam à Deo electâ ut hujus Sanctissimi Proto-Patriarchæ cultum promoveret, quod argumentum illo fortius, quod scilicet Christus Dominus ei apparens visibiliter iusserit ut ipsa quantum posset & per se & per suos illius honorem amplificare studeret : In quo præcepto cum sit valdè singulare & honorificum tres partes sunt considerandæ : Prima, ut cultum Divi Iosephi amplificet : Secunda, ut quantum posset amplificet : Tertia, ut per se & per suos hoc modo amplificet.

V. Quantum ad primum : Cum jam de facto illius cultum multi etiam Sancti conati fuissent promovere ex instinctu, devotione, & affectu particulari, & de facto promovissent, tuncque promovere continuarent, imò & ipsa Theresia hæcenus in illius augmentum non segniter incubuisset; tunc ei additur præceptum, quo ipsa inter omnes eligitur & destinatur à Deo ut ad eum quantum per se & per suos potuerit amplificandum incumbat, ad quod confortatur illâ cœlesti apparitione & plerisque aliis.

VI. Quantum ad secundum : Quandoquidem ei præcipitur ut quantum posset illum amplificaret, ex hoc colligo Deum tunc efficacissimè voluisse ut cultus ille amplificaretur quantum amplificaripoterat. Certè ad hoc Theresiæ nostræ electio congruentissima apparet, nam qua ratione melius ampli-

ficari potuisset quam per tantam Heroïnâ, & suos tot & tantos, toto terrarum orbe diffusos & diffundèdos, iubente Deo, ac cõsequenter illis dante ut amplificare possent modo quo volebat?

Quantum ad tertium patet admirandam illam Viraginem & Matrem amplissimam primariò & suos à Deo specialissimè electos ad illius cultus amplificationem : & hoc est horum & illius non modica gloria. Nimirum ut Deus Carmelitici Instituti Professoribus est usus ut huic cultui saltem ut est publicus, initium daret, quemadmodum supra insinuavimus, ita videbatur æquum, ut eam toto orbe universalem & celebrem facturus iisdem hanc provinciam committeret : ut proinde Carmelitarum Cœtui candido inter alia illud debeat orbis quod tanti Tutelarîs merita plenè agnoverit, ejusque potentissimo præsidio usus sit.

Ex his tribus unum restat enucleandum, qui sint illi qui veniunt intelligendi in isto Dei ad S Theresiam præcepto sub nomine *suorû*, per quos sicut & per se præcipitur cultum istum amplificare quantum posset? Respondeo breviter intelligi omnes omninò Carmelitas. Ratio est, quia tunc Sancta Theresia non erat separata à nobis, quia ipsa Sanctissima Mater suam Reformationem instituit sub eodem habitu, colore, forma, sub eadem regulâ ac sub obedientiâ ejusdem Capituli quo cæteri; ab eâ nunquam se separavit dum vixit, atque sub eâ eandem Reformationem suam tenuit in quâ & mansit usque ad Capitulum Generale Cremonæ celebratum anno 1593. circiter undecim annis post mortem Seraphicæ Matris, in quo propter eorum stupendam in tam exiguo tempore multiplicationem, & ob id necessitate exigente fuit eis ibidem presentibus & in eo Capitulo vocem & locum habentibus permittum sub certis conditionibus habere proprium Generalem, à quo secundum sua particularia Statuta regerentur. Secundò, quia & ipsa Excalceatorum nostrorum Reformatio propter certas causas divisa est in duas, scilicet Congregationem Hispaniæ, quæ est primaria; & Congregationem Italiæ, quæ ei accessit, & hæc sub

VII.

VIII.

sub duobus Generalibus: si ergo illæ duæ Congregationes propter dualitatem Generalium, non faciunt duos Ordines: quare propter diversitatem Generalium Congregationes illæ in Ordine facerent alium Ordinem ab antiquo distinctum? Quare nostri Excalceati non aliud vocabulum assument quàm istud, *Frater N. N. Ordinis Fratrum Beatae Mariae Virginis de Monte Carmelo, Congregationis Excalceatorum, &c.* & prudentissimè: attendunt enim ad petram undè excisi sunt, & ad cavernam lacu de quâ præcisi sunt: attendunt ad Eliam Patrem suum & nostrum, & ad Theresiam quæ peperit eos, & quæ unum nos vocavit & eos. Tandem quia post obtentum Generalem pro suâ Congregatione, Clemens VIII. in litteris suis Apostolicis expeditis die 23. Martii 1594. & die 20. Augusti 1603. (quas postea confirmavit Paulus V.) ad favorem nostrorum Excalceatorum, declaravit illorû Congregationem esse unum de quatuor Ordinibus Mendicantibus, scilicet Carmelitarum, eique ob identitatē illius cum Ordine primario, competere omnia omnino privilegia quæ Ordini: & reciprocè Clemens X. in Bullâ datâ Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die 31. Octobris 1670. Pontificatus sui anno primo, quæ incipit, *Ad uberes honorum operum fructus*, omnia & singula quæ Congregationi Excalceatorum concessa fuerunt Ordini Carmelitano competere propter eandem rationem. Ultimam hanc Bullam dare, ad calcem hujus Capituli non pigebit aliis relictis, quia in hac illud quod in aliis exprimitur.

- IX. Cùm ergo unus sit Ordo ex Calceatis Patribus & Discalceatis, ergo omnes Carmelitæ sunt unius corporis membra, seu, ut ait Apostolus, membra de membro, & consequenter omnes intelliguntur sub isto præcepto factò divinitus Sanctæ Theresiæ: alii ut Fratres, alii ut Filii. Nec ubi jura nihil distinguunt, nos quidquam distinguere debemus.
- X. Non etiam aliter Patres nostri sub Generali Antiqui Ordinis senserunt: Hi enim eandem sibi Provinciam demandatam existimantes in idem non

impigram navarunt operam: Cùm in toto Ordine quâcumque per orbem diffuso, passim Festum Sancti Josephi unum sit ex primariis, in quo eadem propositæ ubique Indulgentiæ, quæ apud Excalceatos nostros, Conciones à celebrioribus habitæ, & in eo promovendo semper defudatæ à nostris celebrioribus Doctoribus & Concionatoribus, ut patet ex eorum de illo Libris, Tractatibus, Concionibus: inter quos eminuerunt præcipuè Patres *Hieronymus Gratianus* libris quinque de Sancto Josepho. *Thomas Beauxamis* Ecclesiastes ordinarius Christianissimi Regis, tum in suis Concionibus, tum in suis Commentariis in Evangelia præclarissimis. *Petrus Petri*, & *Leo à Sancto Joanne*, ejusdem Christianissimi Regis post præfatum Thomam Beauxamis, successivè Concionatores Ordinarii. *Christophorus Avendano* Catholici Regis Ecclesiastes summus, & totâ Hispaniâ, imò toto orbe famosissimus: cujus Conciones adhuc ipso vivente 14. vicibus in omni linguâ recusæ. *Anastasius Cocheleus* Hæreticorû Belgii malleus, *Joannes Cheron*, *Daniel à Sancto Josepho* in Concionibus de illo impressis. *Joannes à Sylveira* Lusitanus in suis doctissimis in Evangelia Commentariis passim per quinque tomos. Reverendissimus *Franciscus Suarez* Magni Cairi Episcopus, Christianissima Reginae Annæ Austriacæ à Concionibus & Consiliis. *Matthias à Sancto Joanne* Provincialis Turoniarum tomo 2. part. 4. suæ Hyst. Panegyri. de Ord. Carm. & alii sine numero.

Emicuit præcipuè in hoc antiquo Ordine, & sub illius Generali nostra Reformatio, quæ incepit à Conventu Rhedonensi in Armoricâ anno 1604. antequam Reformatio S. Theresiæ ad Provincias Galliarum transisset: Cujus Primarii Patres se totos Sanctissimo Proto-Patriarchæ devoverunt: Et merito quidem, Primò, quia certum illis est Sanctissimam Virginem, quæ Ordinis est (ut etiam pronuntiavit Romæ Sacra Rituum Congregatio in suo Decreto de 29. Junii anni 1670.) *Singularissima Patrona*, ardentissimè percipere, ut castissimo Sponso suo honore pro meritis reddatur, idèdque id imprimis

primis expectare ab illis, utpotè qui sunt Filii, Fratres, & Domestici sui. Secundò, quia certum est etiam, & illis notum extitit, quod, ut tales, speciali quodam jure pertineant ad Divum Josephum, utpotè Sanctissimæ Virginis verum Conjugem: qui proindè legitime præsumere potuerunt se vicissim à Divo Josepho, ut Domesticos, ut Fratres, ut Filios, aspici & haberi: quem admodum enim ille titulo matrimonii jus Patris acquisivit in Christum ut suæ Conjugis filium, quem proindè ut filium suum adpexit, amavit, curavit, tractavit; sic credibile est eodem titulo Carmelitas ad illum pertinere, & in ejus possessionem transisse, atque ab ipso tanquam rem propriam haberi, tractari, amari, curari. Cùm ergo hæc illi probè scirent, nec ignorarent se ad hanc suam Reformationè fulciendam potenti auxilio indigere, non aliud duxerunt requirendum, quàm Divi Josephi, quod non ignorarent esse omnium potentissimum, & propter rationes mox tactas futurum promptissimum.

XII. Quare à præfato Conventu Rhedonensis incipientes, primò ipsum sicut & Reformationem, quam ab eo suscipiebantur, ejus clientelæ subjece- runt, atque solemnè promissione voverunt se ejus honorem quantum in ipsis foret zelaturos, quam promissionem mox ibidem cæperunt exequi tanto fervore, ut Festivitas Sancti Josephi in isto Conventu, sit una ex primariis totius illius nobilissimæ & inelytæ Civitatis, in quâ unum est ex septem Regni Parliamentis: moxque eadem Reformatione sub ejus potenti & efficaci Patrocinio, non sine amabili stupore, radices agente: cùm cis à Familiâ illustrissimâ novum Monasterium oblatum esset, non alium illius Titularem & Tutelarem voluerunt quàm Divum Josephum. Quod exemplum postea imitatae sunt aliæ Ordinis Provinciæ in Galliâ, Germaniâ, Belgio, Poloniâ, Italiâ, & Hispaniâ, apud quas hæc Reformatio dimanavit, in quibus & nova Cœnobita ejus honori condita sunt, & antiqua ejus Festum cum maximâ solemnitate, Indulgentiis, Encomis, Concio-

nibus in ejus laudem celebrant: ac omni die in Precibus Vespertinis, ante Benedictionem Superioris post examen Conscientiæ totius diei in Choro vel Oratorio domestico, post Beatam Virginem, & ante Sanctum Patrem nostrum Eliam, Responsorio, Versu, & Oratione salutatur.

Hæc porrò observare volui, tum ut nostri instituti Professores suorum vestigia Patrum præmentes, nunquam obliviscantur, hoc divinum ad Theresiam suam præceptum illos tangere, seque, tanquam in id cœlitus destinatos, cum eâ collaborare debere, ut quantum fieri per eos poterit, hic cultus semper magis ac magis crescat & augeatur; primò, in nobis ipsis, deinde in aliis: tum etiam ut ex hoc candidus Lector percipiat studii & conatum meorù in hoc opere rationem: videatque quo impulsu illud aggressus sim, ut si minus dignè pro argumenti merito locutus sum, excuset imperitiam, qui videt voluntatem.

Porrò ut ad rem nostram à quâ non inutiliter, quantum quidem reor, non nihil sumus digressi redeamus, his celestibus monitis obtemperans Seraphica Mater, Primò, ipsam suam congregationem ipsius Clientelæ subjecit, quæ & ipsum à cunis suis ut patronum suum singularissimum agnoscit, quem & ipsa Congregationis Fundatorem appellare solebat, & Congregatio mirandorum progressum suorum in tam exiguo tempore promotorem veneratur: de quo sub nomine & titulo Patroni fecit semper officium & solemnitate ubique gentium primariam, ut patet ex Manuali Divinorum Officiorum istius Congregationis, quod fuit primum ab istâ Congregatione ordinatum in Conventu Sancti Hermenegildi Madritensi idibus Augusti anno 1590. undecim annis post obitum S. Theresiæ, Reverendis Patribus Nicolao à Jesu Maria Vicario Generali Congregationis (necdum enim tunc habebant Generalem) Ambrosio Mariano, Joanne Baptista, Antonio à Jesu, Joanne à Cruce nunc Beatorum Catalogo à Summo Pontifice adscripto, & Gregorio à sancto Angelo ejusdem Congregationis Con-

Xxx

siliariis

Synopsis

filiariis seu Diffinitoribus: ubi & in Officio, & in Missâ Festi Sancti Josephi ponitur sic, *In Festo sancti Joseph Confessoris, Genitricis Dei Sponsi, & nostræ Congregationis Patroni.*

XV. Quare & ipsa Seraphica Mater ex hoc, non tantum primum ejusdem suæ novæ Congregationis Monasterium, prout Christus ipse ei jusserat, ejusdem nomini & honori nuncupatum esse voluit, sed & omnia penè quæ vivens ipsa extruxit (extruxit autem licet inops Virgo duo supra triginta, omnibus humanis auxiliis destituta, immò adversantibus plerumque sæculi Principibus) promovente utique abs dubiè unico Patre suo (sic Divum Josephum vocitare solebat pia filia Theresia) & Patrono potentissimo æquè ac benignissimo.

XVI. Quàm Sanctissimæ Matris pietatem pii filii incitati, ipsâ mortuâ vix ullum per totum orbem terrarum excitantur Monasterium, quod non ei etiam consecrarint, & ejus nomine insignitam esse voluerint: ut proinde Sanctissimus Joseph, non tantum istius Congregationis nostri Ordinis toto Orbe diffusa, sit tutelarîs à Christo filio & Sanctissimâ Virgine conjuge ejus datus, & à Seraphicâ Theresiâ adlectus, sed etiam singulorum ejus Monasteriorum titularis: propter hoc verò quantis fuerit celestibus cumulata benedictionibus quis edicat? Quoties illa Sanctissima Mater illius modò solius, modò cum Conjuge suâ Deiparâ, modò cum hâc & Christo Domino visitationibus consolata est? Quoties ab illo evidenter miraculosè in suis necessitatibus adjuncta? quoties in morbis periculosis, & discriminibus mirabiliter ab eo erepta? & quantis ò Deus Immortalis! in his omnibus perfusa gaudiis? quàm divinis incensa amoribus, ut patronum illum suum tam sibi præsentem, potentem, benignum, providum, faventem, amabilem, magis & magis deperiret?

XVII. Zelum verò illius ad extra pro ejus honore propagando quis exprimere possit? experta quippe ipsa tam mirabiliter in se hujus devotionis uberes fructus, quomodo charitate incensa non optasset ad omnes tam divitem

dimanare fontem? Et à Deo jussa, quomodo illa non obsecuta fuisset, quæ sibi etiam ex non præceptis, sed cognitis tantum melioribus, tam arduam ex voto legem fecerat?

Cæpit ergo illa cum suis, idest Fratribus & Filiis huic sibi cœlitus injuncto strenuè incumbere operi; cœpitque Deus eorum piis conatibus per infinita miracula velificari, quorum nonnulla suo loco dabimus, idest sequenti Tractatu: coque affectu, zelo, & fervore rem istam undique per se & suos profecuta est, ut cum ante Theresiam necdum relatus esset Divus Josephus in Breviarium Romanum, & nec dum à plurimis veneretur Ecclesiis, brevi temporis spatio, benediciente Sanctis ejus & suorum Carmelitarum conatibus Deo, ita profecerit, ut non tantum ab omnibus totius orbis Ecclesiis receptus sit, sed etiam ut vix ullus reperiretur pius & fidelis, qui non ipsum in Patronum & in præcipuis, quidem adlegisset; vix ulla esset Civitas, in quâ non aliqua illi ædificaretur Ecclesia, vel Capella; vix ulla Ecclesia, in quâ non esset saltem aliqua ipsius Statua; vix ulla domus, in quâ non aliqua ejus inveniretur imago.

Hinc omnes quotquot ab inde fuerunt hoc avo omnium Statuum & Ordinum magni nominis Viri, magnanimæ hujus Viraginis & suorum præclarissimis excitati exemplis efficacissimis, victi rationibus, conatum attoniti successibus, certatim & quasi per æmulationem sese eis adjunxerunt, atque in idem, in quod ipsa & illi incubuerunt, ingentibus dico animis, quâ votis, quâ encomiis, quâ scriptis, quâ concionibus, tam sanctum & tam evidens ex Deo opus promovere: hincque laudes ejus solemnius semper, semperque sollemnius celebrari perrexerunt, ac tandem conspirantibus in singularem ejus venerationem concordî animo, omnibus, pusillis & magnis, nobilibus & plebeis, Principibus & subditis, Ecclesiasticis & Religiosis, Clero & Populo, factum est, ut Fidelium pietas Ecclesiæ Decreta præveniret, diesque ejus debita (ut merito illis persuasum fuit) gratitudine,

Magnalium
D.
Josephi
S.V.

gratitudine, beneficiorumque ejus no-
 vorum religiosâ præstolatione ultrò
 sanctificatus sit, teste Matthia Navæo
 Doctore & librorum Censore Duace-
 no in Encomiis Sancti Josephi orat. 1.
 habitâ Duaci anno 1626. ad finem.
 Meritò justissimèque id sibi persua-
 dentibus omnibus, quod quem Con-
 ditor ac Redemptor noster filiali, ut
 Patrem amantissimum, atque ut Spon-
 sum lectissimum Conjugali Virgo Dei-
 para honore & amore prosequuti sunt,
 hoc est singulari, & cui nullus similis;
 speciali etiam ac præcipuo quodam
 Religionis cultu ab omnibus esse sus-
 piciendum & celebrandum: Ut proin-
 de à tempore Theresiæ Sanctissimæ
 impletum cernamus, quod Isidorus
 Molanus 3. parte, cap. 6, quasi prophe-
 tico prænuñciavit spiritu abhincannis
 160. circiter. *Spiritus sanctus non de-
 fiet à movendis cordibus fidelium, donec
 omne Imperium militans Ecclesia exul-
 tans, divinum Iosephum nova prosequatur
 veneratione, condat canobia, Ecclesias
 ac Altaria in ejus erigat honorem. Festa
 celebrabuntur, & ei vota vorvent, &
 solvent cuncti populi: aperiet Dominus
 aures præcoriorum intellectus, & viri
 magni scrutabuntur interiora Dei dona
 abscondita in sancto Iosepho, & inveni-
 ent thesaurum optimum, qualem apud Sanctos
 Patres veteris Testamenti non inveni-
 runt: Pinguedo enim & abundantia do-
 norum spiritualium in sancto Iosepho
 spiritualiter micuerunt, ita ut similis ei
 non inveniatur: Sancti enim novi Testa-
 menti à Christo dicti sunt amici, Ioseph
 verò Pater ab eo vocatus est, &c.*

XX. Neque ex his tantum pater Sanctam
 Theresiam & Carmelitas, ut Authores
 hujus devotionis, sic illius & præcipuos
 esse promotores: sed etiam ex hoc
 quod huic Ordini toti, non alteri, &
 omnibus ac singulis illius Ecclesiis
 Pontifices plenarias ac perpetuas In-
 dulgentias pro ejusdem Sanctissimi
 Proto-Patriarchæ festo concesserint,
 ut scilicet eorum in illum Sanctum
 merita hoc speciali favore prosequen-
 rentur, & ut quod tam feliciter ad
 Dei gloriam & Ecclesiæ bonum cæpe-
 rant, felicissimè prosequerentur:
 Fidelium nempe ad suas Ecclesias con-
 currentium devotionem erga Sanctis-

simum Patrem Jesu, & Virginis
 Conjugem, magis & magis augere:
 quas Indulgentias ad calcem hujus
 Capituli commodius remittens, finito
 hanc materiam per verba Matthiæ
 Navæi citati.

Utinam, ô utinam Beatissima Ma-
 ter Theresia hunc novi luminis & ar-
 doris solem fulgentissimum citius no-
 bis enubilasses, hunc nobis con-
 tra Herodianas, aliasque persecutio-
 nes omnes Proccorem potentissi-
 mum citius commonstrasses, hoc no-
 bis Divini Amoris, Angelicæ purita-
 tis, Christianæ mansuetudinis, alia-
 rumque virtutum exemplar præcla-
 rissimum, citius exhibuisses, hunc,
 inquam, benignissimum, propen-
 sissimum, ac potentissimum morta-
 lium in Cœlis Patronum citius nobis
 proposuisses, ut tantâ quæ nunc est,
 quæque major semper futura est, fan-
 ditatis ac patrociniolorum ejus gloriâ
 citius latificati fuissetis.

XXII. Sed illam nimirum Virgo Angelica,
 Mater pientissima, Christi Amatrix,
 ferventissima, Ecclesiæque ejus colum-
 na firmissima, illam gloriosi honoris
 prærogativam, communisque felici-
 tatis gratiam amplissimam, in tua tibi
 tempora, nobisque per te omnibus
 Deus reserarat, ut cum tibi, Fami-
 liæque Reformationis tuæ in sanctita-
 tis ejus testimonium, notamque ful-
 gentissimam, Instructorem, Patronum
 ac Tutelarè daret; ac per te præferim,
 tuosque pariter gloriâ ejus amplius quam
 unquam toto orbe propalaret. Titulus
 profecto ad mortales omnes, tibi de-
 tanto per te hujus manifestationis be-
 neficio eis præstirò vehementer ob-
 stringendos, vel solus sufficiens, idem-
 que maximus.

XXIII. Atque utinam & nos ita Christi Do-
 mini, Genitricisque ejus hortatu, ac
 jussu, atque Viraginis hujus Sanctissi-
 mæ monitis & exemplis, eum hono-
 remus, glorificemus, imitemur, in-
 vocemus, atque omnino colamus, ut
 apud Dominum ac Filium ejus, Deum,
 Judicem nostrum Patronali Paternoque
 ejus favore gaudere, atque in Dei gra-
 tiâ usque ad contuendam ejus gloriam
 in dies crescere possimus. Amen.

S. I.

10. Maii 1624. Pontificatus nostri anno primo. Erat Signatum

V. THEATINUS.

Sequitur Bulla perpetua Urbani Papae VIII. pro Indulgentiis Plenariis in Festo Sancti Iosephi in omnibus Ecclesiis Carmelitarum.

URBANUS Papa VIII. Servus servorum Dei, ad Perpetuam rei memoriam: Splendor paterna gloria, qui suam mundum illuminat ineffabili claritate, pia vota fidelium de Clementissima ejus Majestate sperantium, tunc praecipue benigno favore prosequitur, cum devota eorum pietas, Sanctorum precibus & meritis adjuvatur. Volentes igitur omnes, & singulas Ecclesias, tam Fratrum, quam Montialium Ordinis Carmelitarum Discalceatorum Congregationis Italiae, ubicumque existentium, aliquo speciali munere illustrare, de Omnipotentis Dei misericordia, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus autoritate confisi, omnibus utriusque sexus Christi fidelibus vere penitentibus & confessis, ac sacrae communionis resectis, qui aliquam ex dilectis Ecclesiis die Festo sancti Iosephi à primis Vesperis, usque ad occum Solis diei huiusmodi singulis annis devotè visitaverint, & ibi pro Christianorum Principum concordia, haeresium extirpatione, ac sanctae Matris Ecclesiae exaltatione, pias ad Deum preces effuderint, plenariam: iis verò qui orationi Quadraginta Horarum, de licentia Ordinariorum locorum in Ecclesiis dictorum Fratrum, tantum semel in anno instituenda, per aliquod temporis spatium devotè interfuerint, & ut praefertur oraverint, plenariam similiter omnium peccatorum suorum Indulgentiam & remissionem misericorditer in Domino concedimus. Presentibus, perpetuis futuris temporibus valituris. Volumus autem quod praesentium transumptis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo alicujus Personae in dignitate Ecclesiasticae constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quasi praesentibus adhiberetur, si forent exhibitae vel ostensa. Datum Romae apud sanctum Petrum sub annulo Piscatoris die

S. 2.

Sequitur Bulla Clementis Papae X. promissa hic supra num. 8. quae precedentem Indulgentiam, aliisque Privilegia nostris Excalceatis nominatim à Sancta Sede concessa, Carmelitibus antiquis propria esse, & vicissim illa quae antiquis Carmelitibus concessa sunt, Excalceatis competere declarat & statuit.

CLEMENS Papae X. Servus servorum Dei ad perpetuam rei memoriam: Ad uberes bonorum operum fructus, quos dilecti filii Fratres Calceati nuncupati Ordinis Beatae Mariae de Monte Carmelo, aspirante superni favoris auxilio in Ecclesia Dei proferre assidue tagunt, paterna dirigentes considerationis intuitum, rationi consentaneum reputamus, ut religio, a eorum studia, feliciter progressus, spiritualium gratiarum atque Privilegiorum muneribus confoveamus, atque decoremus. Cum itaque licet dilectus filius Matthaeus Orlandus Prior Generalis dicti Ordinis nobis nuper exponi fecit, datum felicis Recordationis Clemens Papa VIII. Praedecessor noster, per quasdam suas aie 23. Martii 1594. & die 20. Augusti 1603. expeditas litteras, qua subinde à fel. mem. Paulo Papa V. Praedecessore patris nostri confirmatae fuerunt, Congregationem Fratrum Discalceatorum nuncupatorum ejusdem Beatae Mariae de Monte Carmelo esse unum ex quatuor Ordinibus Mendicantibus, Ordinem scilicet Carmelitarum, ipsius Congregationi, & Fratribus Discalceatis, omnia ad praedictum Ordinem tam de jure, quam ex Privilegio attinentia, tanquam propria competere, ac ejusdem Congregationis Praepositum Generalem, Fratres & Montiales, Domos, Conventus

Conventus, & Collegia, ceteraq; eisdem pertinentiâ respectivè Privilegiis, indultis, immunitatibus, exemptionibus, indulgentiis, & gratiis dicto Ordini concessis, & concedendis uti, potiri, & gaudere debere declaverit, & alias prout in prædictis litteris uberius continetur: Licet autem Fratres Carmelita Calceati omnibus Privilegiis, Indulgentiis, & gratiis, prædictæ Congregationi Fratrum Discalceatorum concessis hætenus frui sine, in vim dictæ declarationis, quâ ob identitatē ejusdem Congregationis cum Ordine Carmelitano, decernitur id quod uni est concessum, alteri quoque tanquam proprium competere: nonnulli tamen circa hoc scrupulum subinde patiuntur, eo quod non adsit expressa declaratio pro FF. Carmelitæ Calceatis, sicuti est pro Discalceatis: nobis propterea dictus Mattheus Prior Generalis humilimè supplicari fecit, ut in præmissis oportune providere, & ut infra in ulgere de Benignitate Apostolicâ dignaremur. Nos igitur ipse Matthei Prioris Generalis votis hæc in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere volentes, eumque à quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisq; Ecclesiasticis sententiis, censuris, & penis, à jure vel ab homine quavis occasione, vel causâ latis si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum presentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, & absolutum fore censentes, ac tam dictarum, quam aliarum quarumcumque litterarum Apostolicarum, ad favorem memoratorum FF. Discalceatorum, eorumq; Congregationis quomodolibet, & quandocumque emanatarum tenores, presentibus, pro plenè & sufficienter expressis & insertis habentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, prædicto Ordini ejusq; FF. Calceatis, & Monialibus, ac Domibus, Conventibus, Collegiis, ceterisq; ad eisdem quomodolibet pertinentibus respectivè, ut omnibus & singulis privilegiis, indultis, immunitatibus, exemptionibus, indulgentiis, & gratiis, quæ dictæ Congregationi FF. Discalceatorum, ejusq; Fratribus, Monialibus, Domibus, Collegiis, ceterisq; ad ipsam Congregationem quomodolibet pertinentibus, hætenus per Sedem Apostolicam quomodolibet, etiam cum clausulâ prohibitiâ communicationis, concessa

fuerunt, & in futurum quandocumque concedentur, dummodo tamen sint in usu, nec revocata, aut sub aliquâ revocatione comprehensa, pariformiter & absque ullâ prorsus differentiâ, uti, frui, potiri, & gaudere liberè & licitè possint, & valeant in omnibus, & per omnia perinde ac si eidem Ordini ejusq; Fratribus Calceatis, Monialibus, ac Domibus, Conventibus, Collegiis, ceterisq; ad ipsam Ordinem pertinentibus, hujusmodi nominatim & expressè concessa fuissent, & in futurum concederentur, autoritate Apostolicâ, tenore presentium, concedimus & indulgemus. Decernentes easdem presentes litteras semper firmas, validas & efficaces existere & fore, suosq; plenarios integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus & per omnia plenissimè suffragari. Sicut in præmissis per quoscumq; Iudices Ordinarios & delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores judicari, & desiniri debere, ac irritum & inane, si secus super his à quavis quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus præmissis, ac nostrâ, & Cancellaria Apostolica Regulâ, de non concedendis Indulgentiis ad instar, aliisq; Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis, necnon omnibus & singulis illis, quæ in prædictis litteris Apostolicis concessa sunt nonobstare, ceterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem ut ipsarum presentium litterarum transsumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in dignitate Ecclesiasticâ constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ ipsis presentibus adhiberetur, si exhibita vel ostense forent. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris, die 31. Octobris 1670. Pontificatus nostri anno primo. Erat signatum.

J. G. SLUSIUS.

Synopsi.

ideo hic de utriusque prefati statu sigillatim.

CAPUT VII.

De Statu Devotionis, seu Cultus S. Josephi.

SECTIO PRIMA.

De statu presenti Cultus Divi Josephi, ut est publicus.

I. **P**OST QUAM hujusce Cultus & Devotionis Sancti Josephi originem ostendimus & progressus, restat nunc ut de ejus statu paucis disseramus: Cum autem de statu hujus Devotionis post ortum & progressum ejus loqui intendo, non ipsius consistentiam intelligo, ut forte alicui de primo aspectu videri posset, quasi ista devotio eum nunc attigerit magnitudinis vel augmenti terminum, in quo stabit, & ultra quem non sit deinceps progressura; absit: Etsi enim sit hodie inter omnes Catholicos universalissima, & inter Festivitates Sanctorum toto orbe Christiano celeberrima; quia tamen non ubique terrarum Fides floreret Catholica, potest adhuc ejus cultus, ut & fides, & universaliter & particulariter extendi. Et quia Catholici ipsi qui ejus merita agnoscunt, possunt ei magis affici, & plura pro illo quam hactenus prestare, potest etiam ille cultus intendi, ac sic potest & intensivè & extensivè crescere, & utroque modo tam in communi quam in particulari, idest & quoad cultum publicum, & quoad particularem: Cumque ille, ob summam suam post Deiparam dignitatem, ac merita ei proportionata, piè credatur summam etiam post Deiparam invenisse gratiam, & obtinuisse potestatem apud filium suum Christum Dominum; ideo sperandum fore quod hac devotio hoc utroque modo, idest & extensivè & intensivè, & publicè & in particulari, magis semper & magis augebitur & crescat.

II. Non ergo hic aliud intendo nisi statum præsentem hujus cultus & devotionis, quæ novis semper in dies facit progressus, ostendere, ut exinde ejus magnitudo, ad quam promovente principaliter Seraphicâ Matre Theresiâ pervenit, colligi possit: & quia, ut distinximus adhuc supra, alius est cultus publicus, alius privatus

III. **C**ultus publicus, qui & solemnissimus est proprius Sanctorum Canonizatorum: Nomine autem Sanctorum Canonizatorum, non illos solos intellige qui sunt in Canone Missæ (à quo forte hujusmodi primitus appellatio) inscripti, aut qui per Summum Pontificem cum solemnitatibus & ceremoniis, quæ jam sunt in usu, canonizati sunt: quàm pauci enim essent Sancti quibus cultus publicus deberetur, sed etiam illos omnes qui ex antiquâ traditione, seu Ecclesiæ consuetudine, tales habentur. Ita noster Lezana in summâ quæst. regul. tomo 4. verbo *Reliquiæ Sanctorum*, num. 7. & alii ab eo citati.

IV. Porro honores publici qui Sanctis Canonizatis ab Ecclesiâ decernuntur & deferuntur, & in quo consistit publicus illorum cultus, ex Bellarmino tomo 1. controvers. 7. generali lib. 1. cap. 7. quem sequuntur noster Lezana tomo 4. quæst. regul. verbo *Sanctorum Cultus* & alii. Sunt septem: Primò, quod scribantur in Catalogo Sanctorum, idest quod jubetur & statuitur ut ab omnibus habeantur Sancti. Secundò, quod invocantur in publicis Ecclesiæ precibus. Tertiò, quod Tempora & Aræ eorum nomine dicantur Deo. Quartò, quod Sacrificium tam Eucharistiæ, quàm laudum & precum (quod vulgò Divinum Officium, seu Horæ Canonicæ nuncupantur) in honorem eorum Deo publicè offeratur. Quintò, quod dies festi in eorum memoriâ celebrantur. Sextò, quod eorum Imagines depingantur caput cincti quodam lumine in signum gloriæ quam possident eorum animæ. Septimò, quod eorum Reliquiæ publicè exponuntur honorandæ. His positis.

V. Dico, constat Sanctum Josephum esse de numero Canonizatorum modo mox

Magnalia
D.
Josephi
S. J.

mox explicato, cum nullum unquam extiterit tempus, in quo non fuerit ab Ecclesiâ, & à Sanctis Patribus habitus & dictus Sanctus. Sed cum & ejus Sanctitatem ipse Spiritus Dei revelaverit, & digitus Dei scripserit in Evangelio, atque etiam ejus super omnes Sanctos eminentiam idem Spiritus ibidem in ejus eminenti super omnes Sanctos dignitate, cui gratiæ & merita commenturata sunt, signaverit, quis non videt quantum supereminet hæc illius Canonizatio omnibus aliis?

VI. Verum cum primus honor, qui est inscriptio in Catalogo Sanctorum, parum differre videatur ab ipsius canonizatione: secundus vero, qui est de Invocatione ejus in publicis Ecclesiæ precibus, videatur includi in quarto, qui est de sacrificio tam Eucharistiæ, quam laudum, seu Officii Divini, & Horarum Canoniarum. Septimus qui est de Reliquiis ejus sit res jam acta Tractatu præcedenti cap. 4. Sextus qui est de Imaginibus ejus, sit minoris momenti, de quibus in genere controversiam edidi Leodii anno 1655. typis Balduini Bronckart, id eo his prætermisissis, de tribus reliquis breviter.

VII. Ac primo quidem de Templis & Aris sub ejus celebri Nomine Deo dicatis, dico quod licet ex dictis, ante Sanctam Theresiam coleretur & publice & privatim Divus Josephus, & cultus ejus non esset mediocris, vix tamen unum ante ipsam posse reperiri Templum quod fuerit sub ipsius Nomine Deo consecratum. Capellæ etiam seu Aræ raræ. Extabant tamen nonnullæ in Italiâ, Germaniâ, Galliâ, ex quibus celebriores fuerunt illæ, quibus certæ Sodalitates seu Confraternitates affixæ, inter quas illæ quæ Avenione, quarum una à Gregorio Papa XI. in Basilica Sancti Agricolai, altera in majori Ecclesiâ. Vide dicta de his supra hoc Tractatu cap. 3. num. 16. Item illa quæ apud Patres nostros extat Colonia Agrippinæ erecta anno 1495. 25. Aprilis, & à Cardinale Raymundo Legato Sanctæ Sedis circa annum 1550. confirmata. De quâ Ægidius Gelenus lib. 3. de magnitudine Colonia Agrippinæ Syntagm. 43. §. 7.

Voluit quippè Deus hujusce initia honoris, Magnæ Sancti Josephi Zelandrici Sanctæ Theresiæ reservare, quæ foeliciter auspicante per primum suæ novæ Congregationis Templum Abulæ in Hispaniâ, & tot alia quæ vivens ædificavit, & ei dicavit, prosecuti sunt ad ejus exemplum, & juxta ejus monita, ejus filii & filiæ in eâ Congregatione ubique terrarum, ita ut nulla sit istius Congregationis Ecclesiâ, quæ non sit vel illius Nomine dicata, vel (si ob certas rationes ab aliquo alio Sancto nomen sortiatu seu vocabulum) in quo non teneat primas D. Josephus, uti earum primus Dominus, ex priori & irrevocabili titulo consecrationis per Sanctam eorum Matrem Theresiam uti Parentem ipsi factæ: qui tamen alios Sanctos uti Amicos suos in Domum suam cum honore recipi consentiens, primi tamen Titularis & Tutelararis prærogativâ non amittit. Itaque quot Ecclesiæ in toto orbe terrarum Carmelitarum & Carmelitarum Sanctæ Theresiæ, tot Ecclesiæ S. Josephi.

idem fecere primi Patres nostræ minime Reformationis à Cöventu Rhedonensi ortæ, qui primum quod à Reformatione eis datum est Monasterium & Templum, eidem Sanctissimo Patri Jesu, ab ipsis in Tutelarem suæ Reformationis electo, dedicarunt: quos secuti sunt in Galliâ, Italiâ, Germaniâ, Poloniâ, Belgio, & alibi, qui Reformationem istam amplectati sunt, cum tanto zelo, ut in Templis jam conditis ubi potuerunt, Capellam seu Aram ei erigere magni duxerint.

Taceo alios aliorum Ordinum noviter institutorum Professores ut Patrum Minorum Sancti Francisci de Paulâ, Patrum Societatis Jesu, Patrum Theatinorum, Patrum Capucinatorum, Patrum Oratorii, &c. Monialium Vistationis Sanctæ Mariæ, Fundatore Sancto Francisco Salesio Episcopo Gebennensi; Ursularum, Sepulchri narum, & Filiorum Verbi Incarnati in Galliâ, qui & quæ certatim Templâ seu Oratoria sua Divo Josepho consecrarunt: venio ad PP. Recollectos, qui Duce eorum præcurrente Sancto Petro de Alcantarâ ejusdem Sanctæ

Mattis

VIII.

IX.

X.

Marris Theresiæ amico & familiari, ex quâ ille (sicut illa alia ex ipso) eam devotionem in Sanctum Josephum hauserat, vel certè au xerat, quâ factum, ut primam ille suæ Observantiæ Provinciam à se erectam, illius nomini & honori consecravit, & clientelæ subjecerit, quam Sanctissimi Patris piissimi filii, ejus Spiritus Religiosissimi hæredes imitati, & Ecclesias plures sui instituti, quas noviter acquisierunt, & Provincias integras ab eodem appellationem suam sortiri voluerunt: ex quibus omnibus factum, ut Tempa & Ara sub Divi Josephi invocatione brevi tempore in Europâ ad miraculum excreverint in multitudine: an non enim miraculum quod cum ante Theresiam vix unum Templum, vix ullæ reperirentur illius Cappellæ vel Aræ, ipsâ incipiente & præeunte, nunc nulla ferè sit in hoc Christiano orbe civitas in qua non sit aliqua illius Ecclesia? & quam multæ ubi plures? quid quod jam nulla ferè sit Ecclesia notabilis in quâ non incipiat videri aliqua ipsius Ara?

XI.

Et hæc quidem de titulis ipsius in Europâ: quid verò de illis qui in aliis mundi partibus? scribit P. Fullonius Jesuita Leodiensis, ad primum librum Machabæorum Indice 1. Concion. in *Quatrag.* & Feste incurrentia in die Sancti Josephi: *Apostoli Franciæ novæ nomine ejus invocato mira patravère: In Oriente nomen ejus ubique celebratur: In America urbes & Regiones ab ipso appellationem sortièrè.* Quomodo magis ergo Ecclesiæ quæ ibi ædificantur? Quis ergo his nostris diebus in hoc genere honori post Deiparam ei æquandus?

XII.

Quod spectat Sacrificium & Officium divinum, seu Horas Canonicas & preces publicas, licet hoc genus honoris publici ab Ecclesiâ Hierosolymitanâ cœpti, à Carmelitibus ab illis partibus ad has oras transmeantibus, cum Breviario istius Ecclesiæ, quo semper usi sunt, traductum fuisset, & usitatum in eorum Ecclesiis, ac deinde ab aliquâ Ecclesiâ Italiæ, Germaniæ, Suediæ, Galliarum, & Hispaniarum pervenisset ante Sanctam Theresiam nostram; quàm paucæ tamen illæ? Sed à tempore hujus Seraphicæ Matris, crescente

in dies mirabiliter ubique gentium affectu & amore erga hunc Sanctissimum Patrem JESU: tandem auctoritate Summi Pontificis hic ei cultus publicus in toto orbe Christiano delatus est, relato in Breviarium & Missale Romanum ejus Officio.

Dices in Missali ad usum Ecclesiæ Romanæ Parisiis impresso apud Desiderium Mahen anno 1532. cum tunc Theresia vix decimum septimum annum attigisset (mortua est enim anno 1582 annos nata 67.) invenitur Festum & Missa de Sancto Josepho: Respondeo id inde contigisse, non quod tunc esset in Missale Romanum auctoritate Summi Pontificis de facto relatum Officium Divi Josephi, sed quod cum Missale Romanum imprimeretur in istâ Regni Gallici Metropoli, in cuius pluribus Ecclesiis, ac præcipuè in ipsâ Parisiensi, Officium publicum de Divo Josepho tunc fiebat, accomodatum fuit illud Missale ad usum Regni pro quo maximè imprimebatur, consequenter additis ad illud propriis Regni istius officiis, ut fieri assolet.

Quod spectat ad Festum diem, qui unus est ex honoribus publicis Sanctis canonizatis decerni solitis: Duplex est ejusmodi festum: unum in Clero, alterum in populo. Festum in Clero, est illa dies, in quâ à Clero fit Officium & Missa de Sancto, sive de cætero id fiat à toto Clero universaliter, sive ab aliquâ vel ab aliquibus Ecclesiis in particulari. Festum in populo, est illud, quod non rantum, sicut præfertur, celebratur à Clero, sed etiam quod populus tenetur sanctificare, vacando Deo, & abstinendo ab omni opere servili: de utroque sigillatim.

Quantum ad primum, olim varii à variis assignati fuère dies pro celebrando Divi Josephi Officio, ab aliis nonâ Februarii: ab aliis decimâ nonâ Martii: ab aliis decimâ ejusdem mensis; secundum, quod hi & illi, in istum vel in illum diem, mortem ejus incidisse credebant. Ita Ioannes Gerlon in suâ Josephinâ distinct. 12. statim ab initio, ubi sic ille:

Nec tamen est obitus sat certa dies: quare signant

Hanc varii varîè pro religione colendâ:

Est

*Est Februarius, est & Martius, estq;
December.*

*Primi nona dies: cum deno nona se-
cundi:*

*Alterius decima per quosdam & nona
notatur.*

Alii verò 26. Junii, quia Historia Orientalis apud Isidor. Isolanum lib. de S. Joseph. cap. 14. affirmat illum isto die esse mortuum.

XVI. Sed rejectis aliis diebus Ecclesia universalis assignavit 19. Martii juxta usum ab immemorabili tēpore in nostro Ordine observatum: quo etiam die festum hoc ponunt omnes Martyrologi post Adonem Episcopum Viennensem, qui florebat circa annum 880. de quo Cardin. Baronius ad ann. 878. legendus Petrus de Natalibus Episcopus Equilinus lib. 3. c. 209. ubi ille enarratā breviter pro suo instituto Sancti Josephi vitā, sic concludit. In quodam antiquissimo Calendario, in cujus exordio Rubrica ponebatur (quod ex vetustis Eusebii Cæsariensis exemplaribus sumptum fuerat) scriptum reperi. Festum Joseph Sponsi Dominae nostrae XIV. Kalendas Aprilis: cui ex antiquitate, & exemplaris origine satis fidem adhibui: sane in vetustissimo Martyrologio, quod ex Monasterio S. Maximini Treviris descriptum habemus, iisdem propemodum verbis ad dictum diem habetur memoria, & quidem unice Sancti Joseph Sponsi S. Mariae: quod Martyrologium cum sit ejusmodi, ut abbreviatum videtur ex aliquo Hieronymiano Martyrologio, (quod sæpe sub Eusebii nomine citari etiam solet) exemplari penè inducimur in suspicionem, quod Joseph ille qui in aliis omnibus vetustissimis exemplaribus, & in multis quidem solus nominatur ad XIII. Kalend. April. Noster hic Sanctissimus Patriarcha sit, qui in Antiochenā Ecclesiā (nam in Antiochiā habent tam Maximianum prædictum ad XIV. Kalend. quem cætera omnia ad XIII.) cultum habuerit antiquissimum: quique variantibus per Amanuensium socordiam exemplaribus, primū inter duos dies vagus, deinde etiam utrique dici adscriptus fuerit, atque ita in duas personas distractus, eò facilius quò Codices

qui ad XIV. diem S. Josephum exhibebant hanc ferè formulā uterentur: in Bethleem Sancti Joseph nutritoris Domini. Ita præcipuè vetustatis, & ante annos ferè octingentos exarata Martyrum Sanctorum Richenoviense prope Constantiam: Patricianum Neapoli apud PP. Theatinos, inter Caraccioli Schedas asservatum: Cardinalis Barbari fragmentum insertum Codici 1852. Fuldense Reginae Succiae: item Trevircense Sancti Martini, & aliud S. Mariae ad gradus, inferioris aliquantum ætatis: quibus accedit Ecclesiae Aquilegensis Kalendarium, quod in Vallicellana Bibliot. Romæ transcriptū extat tam vetus, ut minimè nobis putaverimus negligendum. Ex quibus patet quā meritò Ecclesia dimittis aliis diebus hunc pro celebrando Divi Josephi Festo cæteris prætulit.

Quares ob quam rationem hic dies assignatus sit pro Festo Sancti Josephi? Respondet Antonius Balinghem in Calendario Sanctissimæ Virginis Mariae ad 19. Martii, idè Festum D. Josephi hoc die in Ecclesiā celebrari, quod verisimile sit hoc die istud contigisse, quod de eo dicitur in antiquo ejus Officio parvo ad Completorium.

*Felix quem in Vlnis IESVS cum Mariā
Tenuit cubantem dum in agoniā
Spiritus efflaret, ut directa viā
Tenderet ad Patres sanctus vitā piā.*

Alii verò dicunt hoc non esse satis firmum, cum nec tempus nec dies sciri queat quo mortuus est: quare volunt hunc diem Festo ejus celebrando assignatum, quod illo vel alio non longè ab illo B. Virginem duxerit in matrimonium, & ratio illorum est, quia cum istud matrimonium, saltem ex parte Dei, fuerit ordinatum à Deo, ad protegendum Virginis honorem, & occultandum dæmoni Divina dispensationis consilium, non videtur fuisse necessarium longius ante Virginis imprægnationem (quæ contigit 25. Martii Annuntiationi Sacra) illius cum Divo Josepho desponsationem retrahere: ab hoc verò die potius peti motivum celebrandi ejus Festum, eo quod ab hac cum Virgine desponsatione petatur omnis ejus magnitudo, ob quam ipius festum celebratur: sed standum est

Y y

præce-

præcedenti sententia propter ea quæ diximus supra part. 2. tract. 1. c. 15. sect. 4.

XIX. Notandum tamen quod Græci non hoc die, sed 26. Decembris solebant facere Cômémorationem illius: Nam 25. Decembris tota impenditur in celebrandâ Christi Domini nostri Nativitate, quemadmodum & apud nos: ita ut illo die tota eorum devotio ferretur in Christum nascentem, sequenti verò die idest 26. in Matrem qui d. vinum illum fructum nobis protulit, addita eodemmet die Cômémoratione Sancti Iosephi, ut constat ex eorum Menologio, idque ita ab iis factum suspicor, quod etsi Generatio Christi tunc nascentis non fuerit à Divo Iosepho eff. tivè, illam tamen ipsius esse, & ad ipsum spectare censuerunt: quia nimirum per Spiritum Sanctum nomine eius posita est: Quo fit, ut cum non tantum jus in fructum istum, sed etiam ipsa eius productio nomine ipsius facta ad ipsum spectet, junxerint Græci Matri (quam hoc die colunt) Iosephum ejus individuum Sponsum, quod scilicet ille qui pridie natus est, utriusque sit Filius & verè, licet alio modo hujus, & alio illius.

XX. Sed hic non sterit Ecclesiæ Devotio, cujus flammæ succendit Seraphica Theresia, ita enim in illius amores exardescere ceperunt cuncti Fideles, ut ab eis non multò post ultè hie dies non sanctificari tantum, sed & speciali quodam pietatis studio coli ac venerari cœperit, ut observavit Matthias Navæus in Encom. Divi Iosephi orat. 1. ad finem. Tantum abest verò ut hoc propter multitudinem aliorum festorum quâ populus gravabatur impeditum sit, quin potius è contra Sacra Congregatio Rituum Decretum suum de octavâ Maii 1621. addidit quod Gregorius Papa XV. qui Sanctam Theresiam duobus circiter mensibus ante canonizaverat (sine dubio ad gloriæ ipsius complementum) approbavit. Vide Bullarium magnum Cherubini tomo 3. in Proëmio quod ponitur ante constitut. 24. ejusdem Pontificis.

XXI. Tandem Urbanus Papa ejus nominis VIII. in eodem Bullario tomo 4. Constitut. 164. quæ est pro observatione festorum in populo, & incipit *Vni-*

versa per orbem novis Ecclesiis, Data Romæ apud Sanctum Petrum Incarnationis Dominicæ anno 1642. Idibus Septembris inter dies festos à populo solemnizandos ponit festum Sancti Iosephi Deiparæ Sponsi.

Præter hoc festum celebratur etiam XXII. in Galliâ 22. Januarii, & in aliis Ecclesiis, ut Atrebatensi 23. ejusdem mensis Festum Desponsationis ejus cum Beatâ Virgine Deiparâ: Ita Antonius Balinghem in Calendario Sanctissimæ Virginis Mariæ ad 22. Januarii, qui addit videri Paulum Papam III. anno 1546. ad postulationem Petri Aurati permisisse celebrari in Galliâ cum officio ab eodem Petro sibi porrecto.

Sed hic error est: Constat enim festum hoc Desponsationis Sancti Iosephi in Ecclesiis Galliarum esse antiquius Paulo III. & receptum in illis plus centum annis ante: patet ex Joanne Gersono qui illius Author esse dicitur & Promotor, connivente sine dubio Ecclesiâ in Concilio Constantensi, ubi pro eo peroravit octavâ Septembris anni 1416. quandoquidem ipse Parte 4. Operum suorum pro eo introducendo epist. ad D. Parvi Carnotensis Ecclesiæ Cantorem scribat ex Urbe Constantiæ; ubi erat in Concilio, septimâ Septembris anni 1416. Vide iterum eundem Gersonem parte 3. Oper. Serm. de Nativ. Beatæ Virg. circa finem, & part. 4. epist. quæ incipit: *Ecclesiis universis, præsertim de dicatis Beatissime & Gloriosissima Virgini Mariæ*, scriptâ Parisiis anno Domini 1413. 17. Augusti. Denique in Exhortat. ad Ducem Bituricentem in eundem finem anno Domini 1413. in Festo Sancti Clementis Papæ; de quo festo intelligendus Jacobus Perez de Valencia in Cantic. *Magnificat*, à nobis supracitatus, ubi ante annum 1500. scribens, ait in pluribus Ecclesiis Galliarum celebrari Festum Sancti Iosephi.

Aliud præterea fiebat Officium antiquitùs præter illa duo in Succia, in memoriam laborum, quos pro Salvatore in ejus infantiâ pertulit Divus Iosephus: quod officium incipit ab Ecclesiâ Lyncopensi, occasione

Magnalia
D.
Iosephi
S. V.
1718

sione alicujus revelationis factæ per Beatam Virginem cuidam Venerabili Marronæ in eum finem: quod Officium fiebat immediatè post octavam Epiphaniæ, hoc est decimâ quintâ Januarii, quo tempore in Ecclesiâ recolluntur mysteria Infantia Salvatoris: Ita ex vetusto Codice manuscripto nostræ Bibliothecæ Leodiensis qui sequitur post Mariale Jacobi de Voragine Archiepiscopi Januensis, qui Codex etiam continet Sermonem Joannis Gerson de Nativit. Beatæ Virginis habitum in Concilio Constantiensi, ex quo suspicor dictum Codicem manuscriptum esse antiquiorem typis non in usu in his partibus ante annum 1452. vel saltem ante annum 1441. ad quas dicuntur (nescio an verè) ex Indiâ circa illud tempus adducti. Vide Genebrardum in Eugenio IV.

XXV. Tandem Festum Educationis Jesu & Mariæ à Divo Josepho ex Ægypto, & Reditus in terram Israel, olim à Benedictinis celebratum fuisse undecimâ Januarii colligit Schultingius in suâ Bibliothecâ Ecclesiasticâ ex manuscripto Missali Anglicano antiquissimo istius Ordinis, quem tamen Reditum Martyrologium Adonis & Venerabilis Bedæ tomo 3. Operum suorum referunt in septimam ejusdem mensis.

XXVI. Spero denique futurum ut Deus inspiret Antistitem Antistitem Romanum Pontificem Ecclesiæ Catholicæ visibile Caput, ut secundum Festum illi pro totâ Ecclesiâ Catholicâ decernat in memoriam felicissimæ ejus cum Deiparâ Desponsationis, cum ab hâc omnis ejus magnitudo, quam tam multis profecuti sumus petatur cum que in assignando die huic Festo habiturum rationem eorum que diximus supra Parte 2. Tractatu 1. cap. 15. sect. 4. de tempore in quo ea Desponsatio probabilissimè contigisse videtur.

SECTIO II.

De statu presentis Cultus Divi Josephi ut est privatus & particularis.

EX hoc maximè Capite consideranda est & petenda Divi Josephi devotio, nam etsi quidam sint Sancti, qui in cultu publico & solemniori adhuc eum in aliquibus præcedere videntur, tamen quia à cultu privato fit gradus ad publicum & solemnem, & hic privatus Divi Josephi, ita sensim in dies crescit, ut ex nunc omnes omninò alios solâ Deiparâ demptâ superet: Spes mihi magna suboritur aliquando futurum ut Ecclesiâ, hâc singulari omnium populorum, conditionum, erga Divum Josephum devotione (que ab dubio ex Deo est) permota, additura sit ad pompam solemnioris ejus aliquid, quo ut in cultu particulari alios nunc antecellit, ita in publico & solemniori nulli cedat.

Excellentia porrò alicujus devotionis, seu cultus unius Sancti, ut est particularis & privatus, attenditur penes tria: Primò, penes subjectum ipsius devotionis: Secundò, penes materiam ejus: Tertiò, penes modum: in primo attenditur numerus & qualitas personatum in quibus est devotio erga illum Sanctum: In secundo attenditur quid illi faciant ex motivo istius devotionis, & ad honorandum illum Sanctum: In tertio attenditur affectus, zelus, teneritudo, fiducia, &c. quâ in illum feruntur: In his omnibus primas inter omnes Sanctos tenet Divus Josephus.

Nam primò quis hodie illorum ita communiter & frequenter ab omnibus piis & Catholicis colitur & invocatur ut ille? Cæteri quidem, præcipuè insigniores, ab omnibus & singulis in eorum festis & solemnitatibus honorantur: sed extra illas, hic ab istis, ille ab illis, secundum ejusque particularem devotionem & instinctum, nullus ab omnibus: sed quoad D. Josephum, vix ullum hodie reperies verè Catholicum, idest pium, quinon eum inter Patronos

Y y z

Patronos

Synopsis

Magnalium
D.
Iosephi
S. S.

Patronos, & è primariis quidem post Beatam Virginem habeat, qui non ipsum ore & corde singulis diebus, aut saltem frequenter invocet, qui non se ejus patrocinio commendet: Nullam ferè fidelium domum ingressurus sis in quâ non inuenias aliquam illius imaginem: adeò ut postquam toto terrarum orbe ei ab Ecclesiâ ex cultu publico ædificata sunt singulis in locis Cœnobîa, dicata Tempia, consecrata Altaria, erectæ solemnnes statux: ita à particularibus ex affectu & cultu privato singulæ ferè domus conversæ sint in Orotoria Jesu, Mariæ, & Iosephi.

XXX.

Quemadmodum verò ex communi sensu Doctorum inter cætera quæ nobis magis manifestant, quantum Sanctissima Virgo Deipara digna sit ut ab omnibus speciali ac præcipuâ devotione honoretur & colatur, non ultimum tenet locum provisio illa Dei, quâ factum ut personas magni nominis & altioris meriti seligeret ad cultum istum, & honorem ei procurandum: ita eodem modo nihil omninò est ex quo melius specialem cultum, qui Divo debetur Iosepho, ejusdem Sanctissimæ Virginis Sponso intemerato, arguere possimus, quam electio carum personarum, quas in hoc destinavit Deus, ut & ei cultum adhiberent, & adhiberent propagarent: tum magnificis suis exemplis, tum autoritate illâ quâ cæteris præstabant. Quod cum ita sit consequenter dico, quod magnitudo cultus Divi Iosephi, ut est privatus, non in eo solùm sita sit, quod plures habeat Cultores in particulari quàm alii, sed insuper illud addendum, quod qui insigniores olim fuerunt & modò sunt, ei inter cæteros semper maximè devoti extiterint, quod hic probatum imus.

XXXI.

Ac primò quidem ut à principio nascentis Ecclesiæ sem exordiar, etsi tunc non fuerit pro meritis publicè ac promiscuè veneratus in Ecclesiâ ob rationes Deo cognitatas, quibus addidimus aliquas conjecturas nostras hæc Parte Tractatu 1. cap. 1. Cum tamen fuerit semper summo honore dignus, ob summam ipsius dignitatem, verissimam dico ipsius, respectu Christi Domini Paternitatem. Quis dubitat illam

tunc fuisse aliquibus insignioribus & sanctioribus, hoc est Sanctis Apostolis, aliisque Apostolicis Viris cognitatas? Unde cõsecrarium videtur quod etiam fuerit ab illis secundum istam cognitionem veneratus.

Confirmatur primò ex Evangelistis XXXII. maximè Lucâ, qui Evangelium suum (ut ipse in illius ait initio) compilavit ex his quæ tradiderunt illi qui ab initio viderunt ipsi, & ministri fuerunt sermonis: cum enim ex his quæ ab ipse tradita acceperunt Evangelistæ, maximè Lucas, nos licet ad illarum aquilarum comparationem vilissimæ tantum noctuæ, Paternitatem tamen ejus tam sublimem cognoverimus, virtutes & merita quæ ad illam dignitatem sequuntur ita perceperimus ut supra, & ex hæc cognitione ad illius generationem inducamur: Quid amabo de illis cogitabimus, à quibus nos & hanc & illam hausimus & accepimus?

Confirmatur secundò, ex Genes. XXXIII. cap. 37. ubi de Ioseph antiquo, qui hujus figura fuit, ut toties diximus, dicitur, quod viderit per somnium Solem, Lunam, & Stellam adorare se, hoc est Patrem, Matrem, & fratres suos. At hi nimis improprie Sol, Luna & Stellæ: Ergo hoc proprie in illum quem ipse figurabat, Divo scilicet Iosepho, implendum intelligi debet: verè enim Sol Justitiæ Christus, verè Luna Maria, verè Stellæ Apostoli Sancti in ordine gratiæ: Cum ergo hi à Sole & Lunâ Jesu & Maria Iosephum tantoperè honoratum probè scirent, quomodo eum ipsi non magnificere, colere, & honorare potuissent?

Ab Apostolis & Apostolicis viris ad XXXIII. antiquiores Ecclesiæ Patres si descendimus, nonne & in illis eundem, quem in istis, erga illum affectum deprehendimus? Quam sublimiter de eo scriberunt & scripserunt S. Justinus Martyr cognomento Philosophus Apostolorum temporibus vicinissimus? S. Ephrem Syrus, Africanus, Origenes, Gregorius Nyssenus, Gregorius Nazianz. Basilius Magnus, Athanasius, Hieronymus, Ambrosius, Augustinus, Chrysostomus, Joannes XLIV. Patriarcha Jerusalemitanus vulgò Imperfectus in Matthæum

Matthæum & alibi, Cyrillus Alexandrinus, Joannes Damascenus, Eusebius, Emisenus, Iræneus, Chrysologus, Paschasius, Beda, Rupertus, Theophilactus, Haymo, Euthymius, Bernardus? quorum alii paternitatem ejus explicarunt, alii mirandas ejus virtutes collaudarunt, alii paternitatem ejus virtutem & energiam extulerunt? Quanti eum æstimarunt illi, qui tam sublimiter de eo lenserunt & scripserunt? Quomodo illi potuissent non ei affici impensè, cum nos licet frigidissimi ex eorum dictis adeo accendamus, & in ejus amores exardescamus?

XXXV. Sed ut ad tempora nostris viciniora accedamus qualis Sanctus Thomas Aquinas Doctor Angelicus & Theologorum vertex summus? quid verò ille de Sancto Josepho? ex Carthagenâ Tom. 4 qui est de Sacr. Arcan. Deip. & Joseph. lib. 18. hom. 14. ante med. & Jacobo Marcantio in vit. flor. lect. de S. Joseph. ita sentit & ait in quart. sentent. dist. 45. quæst. 3. art. 2. ad secundum. *Quibusdam Sanctis datum est in aliquibus specialibus causis præcipuè patrocinari, sicut Sancto Antonio ad ignem, &c. At Sanctissimo Josepho in omni necessitate & negotio concessum est opitulari, & omnes ad se piè confugiens defendere, fovere, & paternò affectu proflequi.* Hæc ex Carthagenâ, Jacobo Marcantio, & aliis S. Thomas Aquinas: an non hic ei devotus?

XXXVI. Post hos quid Sanctum Hermanum Candidi Ordinis Præmonstratensis referam, cui cœlitus & Sponsa Josephi, & nomen Josephi donatum? quid Divam Gertrudem Germanam quæ vidit in spiritu ut supra diximus omnes Cœlites in præsentia Christi & Mariæ Divo Josepho acclinari? Quid Sanctam Brigittam cui à Deo, ut præcedenti, sermò mandatam, ut Divi Josephi devotionem excoleret? Quid denique S. Vincentium Ferrerium? quid Sanctum Bernardinum Senensem? Sanctam Matrem Tereciam? S. Petrum de Alcantara? B. Joannem à Cruce? S. Franciscum de Sales? quid Joannem Gersonem? Jacobum Perez de Valentia, Franciscum Suarez quem Eminentissimus Cardinalis Bona vocat primæ notæ Theologum? quid Joan-

nem Carthagenæ? quid infinitos alios?

Non possum tamen quin adhuc XXXVII. duos non valdè notos atexam Illustres Divi Josephi amatores & zelatores, primùm ex Reverendi Domini *Archi* Historiæ Ordinis Minimor. S. Francisci de Paulâ, Beatorum *Gasparum Bon*, cui post Jesum & Mariam nihil magis cordi quam Sanctissimus Joseph: quapropter ut frequentissimè Jesum, Mariam & Joseph corde versabat, sic etiam illorum sanctissima nomina sapissimè habebat in ore: si alicui locuturus erat, prius Jesus, Maria, Joseph in ejus ore ex corde resonabat, si respondendum erat, pariter eadem dulcissima nomina repetebat; verbo uno eadem semper ad singula ingeminabat. Quare ut cum istâ devotione semper vixit, sic in eâ mori peroptavit, & ut peroptavit, ita contigit: nam cum læthali morbo decumberet, infirmarios suos rogavit, ut cum ad mortem viderent vergentem, nihil aliud ei inelamarent nisi Jesus, Maria, Joseph: sciebat enim verum esse, quod non ineleganter quispiam,

*Hæc tria nomina,
Bona sunt omina,
Et Mundi lumina,
Et cœli lumina.*

Quod autem tam piè postulaverat, hoc ei à Deo concessum, nam in ultimis singulis hæc verba distinctè protulit, Bone Jesu miserere mei, Jesus, Maria, Joseph, quibus dictis expiravit. Facias ô summe & misericors Deus: ut mihi contingat similiter expirare.

Post istum Beatum produco XXXVIII. Margaretam de Castro ex Ordine S. Dominici, de quâ Antonius de Pennâ in ejus vitâ refert, quod cum hæc sapissimè durante vitâ in has voces, *O si sciretis vos quæ ego in corde meo gesso, & retineo*: et impere audita fuisset, incessit ab ipsius morte sorores, memores horum verborum toties ab eâ repetitorum, Deo etiam inspirante, sancta cupido petirâ Chirurgi manu peccus illius aperiendi, & cor ipsum scrutandi: ut cogitatum ita factum; aperit peccus Chirurgus, cor scrutatur, nec sine stupore amabili in eo reperta tres gemmæ prægrandes & miri splendoris, quales nec antiquus unquam orbis tulit

tulit, nec novus. Neque hæc imaginaria tantum, sed reales, cum eas etiam num servari in templo Dominicanorum scribat Antonius Balinghem loco citato, in quarum primâ viscebatur imago expressa Virginis longe pulcherrimæ, cinctæ caput aureo diademate: in secundâ infantulus specie supra modum decorus in medio duorum animalium: in tertiâ verò Vir formâ spectabilis, ac majestate verendus, aureâ chlamyde indutus, ad cuius pedes erat strata Virgo in habitu Sancti Dominici. Et hæc cordi illius expressæ erant imagines, non aliâ manu, quam Dei: ex quibus prima, utique Deiparam, secunda, Infantulum IESUM, tertia denique Divum Iosephum referebat, quos pimirum dum viveret in corde habuerat, hoc est in amoribus: hujus quoque cœlestis prodigii meminere, Petrus Morales in Matthæum cap. 1. lib. 1. tit. 1. num. 23. Antonius Balinghem in Calendario Sanctissimæ Virginis Mariæ ad 13. Aprilis, & Henticus Engelgrave in Cœlo novo Part. 1. in Festo Sancti Iosephi §. 3.

XXXIX.

Possem & alia multa similia adjicere, sed sufficiat audire Divum Bernardinum Senensem laudum Divi Iosephi Preconem zelantissimum, à ducentis & quadraginta circiter annis dicentem, *Scissum est velum templi, (sub quo nimirum olim Divus tegebatur Iosephus,) à Summo usque deorsum, & per fidem Christi Sacrosancta Mysteria orbi universo pervenerunt, & in hoc cœlorum Regno, idest Ecclesiâ, apertum est Dei Templum, & facta sunt fulgura & voces concionatorum, sequuta sunt voces Doctorum, quæ de tantò & Sanctissimo Iosepho tonuerunt, & scriptis celebrarunt.* Sufficiat dixisse à temporibus Sanctissimæ nostræ Theresiæ impletum quod à 150. annis circiter quasi prophetico spiritu Isidorus Isolanus 3. part. cap. 6. *Aperiet Dominus aures precordiorum intellectus, & Viri magni scrutabuntur interiora Dei dona abscondita in Sancto Iosepho, & invenient thesaurum, &c.* Nam ab inde non solum omnes Ordines Religiosi quotquot sunt in Ecclesiâ Dei, cœperunt in communi ei vehementer affici, eum speciali cultu prosequi, ejusque patrocinium ambire,

sed tot fuere Alvearia ex quibus quot Viri doctrinâ & pietate eximii, tot fuere laudum Divi Iosephi Precones, & cultus ejus toto orbe Propagatores strenui: neque hi soli, sed & Pontifices Summi, Cardinales & Episcopi, alii, quæ omnis conditionis Clerici & Catholici, ejusdem Seraphicæ Matris & suorum zelo & exemplo accensi: quorum omnium cum numerus sit sine numero, quid mirum quod devotio illius in immensum excreverit, eoque progressus fecerit, quales nulla alia, si solam Deiparam excipias.

Quantum ad secundum: Quid scilicet faciant hodie fideles ex motivo istius devotionis ad honorandum Divum Iosephum: in hoc quis etiam ei similis? nam si de precibus est sermo, præter illa servitia quæ in hoc genere ei cum aliis Sanctis sunt communia (in quibus tamen adhuc illos excedit) communicat insuper in multis, quæ videntur Beatissimæ Virgini sponse suæ singularia. Colitur enim etiam Officio parvulo, ut illa, in septenas horas ad normam Canonici distributo, quod ei dietim à suis clientibus & devotis, ab aliis semel septimanatim recitatur: colitur Litanis, ut illa, continuâ Encomiorum ejus serie contextis: Colitur etiam Rosario, de quibus omnibus alibi: quæ omnia nulli post Beatissimam Sponsam & Conjugem suam nisi ipsi competere dignoscuntur.

Licet verò priora duo aliquibus aliis accommodata inveniuntur, quam quæso hoc paucis! & qualis quoad illorum frequentationem inter hos & illum differentia? quare nec ista ulli competunt, ut illi: sin verò de aliis loquendum, quis ea per ordinem attere valeat? Quis Missas, Communiones, Jejunia, Mortificationes, Eleemosynas, Foundationes, Vota, Donaria, Statuas? præterea enim Cœnobîa, Ordines, Congregationes integras, Xenodochia, Tempa, Altaria, &c. quæ licet à particularibus erigantur, spectant tamen, & ea superius reduximus ad cultum publicum: Quis numerum illorum ineat qui ejus modestiam, qui in adversis constantiam & tranquillitatem, qui in desperatissimis spem erectam

erectam qui in arduis obedientiam, & mentis ad divinam voluntatem conformitatem, qui altissimam spiritus paupertatem, qui sublimem rerum omnium caducarum contemptum, aliasque ejus virtutes admirandas, in quibus summè emicuit, sibi proponunt imitandas, & imitantur de facto, hic unam, iste alteram pro modulo suo: sed quàm rara virtus, quàm admiranda etiam Superis inter conjuges benè consentientes continentia? & tamen quàm multi illius & Conjugis suæ exemplo eam servarunt à nobis supra relati, & alii soli Deo cogniti, quàm multi etiamnum servant, alii perpetuam, temporariam alii, & ex his alii breviorē, virtuosam tamen & meritoriam, alii diuturniorē.

XLII. Addamus ad hæc omnia & zelum tot eximiorum Virorum omnis conditionis, status, & dignitatis; qui omnes eloquentiæ ac doctrinæ suæ vires intenderunt, ut gloriam ejus in gentes proveherent: & pro quo tam animosè? tam accuratè? tam frequenter, tam felicitè? Quodque magis mirè, necdum piis illorum votis satisfactum, nec dum immentum illud quod hodie cernitur eis sufficit, crescit in dies illorum & omnium in eum zelus, affectus, amor, ardor, ut ex hoc manifestissimum fiat tertium quod restabat probandum, statum scilicet præsentem hujus Devotionis in particulari, talem esse, quæ uti omnes alias: Primò in numero & qualitate subjectorum: secundò, in materiâ ipsius devotionis superat, ita & in modo: quandoquidem zelus & affectus quo à fidelibus cunctis nunc colitur, non tantum superet nunc omnes, sed etiam in dies semper crescat, & majora semper incrementa capiat.

CAPUT VIII.

De modo illum colendi.

NOTANDUM primò tot esse species honoris & cultus, quot sunt species excellentiæ, ut docent Theologi 2.

2. ad quæstionem 103. Honor enim, sive cultus debetur personæ eique defertur propter ipsius excellentiam: Cùm ergo tres sint omnino species excellentiæ in genere, totidem erunt & species cultus seu venerationis.

Prima species excellentiæ, est excellentia infinita & divina quæ est ex summis, infinitis & divinis perfectionibus, & attributis, cui respondet prima species cultus, scilicet summus, & dicitur à Theologis nostris cultus patriæ, qui soli Deo debitus, ita ut si alteri præterquam ipsi redderetur, injuria fieret Deo omnium atrocissima.

Secunda species excellentiæ, est excellentia infima, humana, & civilis, quæ est ex perfectionibus merè humanis & naturalibus, ut dignitate, nobilitate, scientiâ, gradibus, & officiis; cui respondet secunda species cultus & honoris, qui potest dici humanus, civilis & politicus; quem in plures alias subdividit Aristoteles 9. Ethicor. cap. 2. Nam alius est honor qui debetur Regi; alius qui Principibus; alius qui Nobili; alius qui Patri; & alius qui alteri Viro gravi & honesto; alius qui Præceptori; & alius qui alteri Viro erudito.

Tertia species excellentiæ, est excellentia quadam media inter illas duas, qualis est excellentia ex gratiâ & gloriâ, donisque divinis, quæ Sanctis competit: Gratia enim & gloria sunt dona supernaturalia & excellentissima, ac in alio prorsus ordine quàm sint humana & naturalia quantumvis magna & rara: & huic excellentiæ respondet tertia species cultus, quæ à Scholasticis vocatur Dulia.

Et quia ex Evangelio alia terra fert fructum centesimum, alia sexagesimum, alia trigessimum, quod significat

I.

II.

III.

IV.

V.

ficat differentiam excellentiæ & meritorum, idè alia est & alia hujus & illius in hoc ordine excellentia: *Sicut enim stella differt à stella in claritate, ita & resurrectio mortuorum.* 1. Corinth. cap. 15. vers. 41. Hincque etiam à Theologis conceditur communiter Aureola una Martyribus, una Virginibus, una Doctoribus qui ad justitiam erudiunt multos, quæ non conceduntur aliis: quare etiam alius est cultus, alia Dulia quæ debetur ei qui centesimo fructu abundat, alia ei qui sexagesimo, alia ei qui trigesimo, sive tandem differant illæ duliae penes speciem, sive penes gradum tantum.

VI. Ex quo illud imprimis statuendum pro totâ hæc materiâ, modum colendi Divum Josephum esse, ut colatur super omnes Sanctos quantumvis sint magni post Beatissimam Deiparam Sponsam suam: Ratio est, quia ipsius excellentia, ut tam multis probatum est, est super omnes post Beatissimam Virginem, ergo colendus est super omnes illos post ipsam: In id etiam incumbunt hodie quotquot sunt magni nominis Viri, Concionatores eximii, Scriptores præclari, ut primas teneat in cordibus omnium fidelium, qui primatum tenent in culmine meritorum.

VII. Notandum secundò Sanctos post Deum à nobis tripliciter honorari: Primò, corde: Secundò, ore: Tertio, opere. Veneratio cordis, dicitur cultus seu religio: Oris, dicitur laus: Operis, dicitur honor seu adoratio. Ita noster Joannes Beetz in Decalog. primo præcept. exposit. 2. cap. 6. paulò post medium, qui Doctor fuit è primis Discipulis Patris Magistri Godofridi de Loë ex Ordine nostro unius è tribus qui fundamenta Academiæ Lovaniensis jecerunt, de quo hæc Nicolaus Vernuleus in Descript. Academ. Lovanien. lib. 2. cap. 1. Et venerunt Coloniâ Joannes Winninghen Prædicator, Heymericus de Campo Sæcræ Theologiæ Doctor, & Godofridus Loë Carmelita, indè evocati Lovanium auctoritate Summi Pontificis, & Philippi Boni Burgundiæ & Brabantiæ Ducis, ut Theologicum

studium ibi inchoarent, &c.

Non quod hæc Venerationes ita ab invicem distinguantur, ut omnes se invicem excludant. Certum enim est venerationem oris & operis ita requirere conjunctionem illius quæ est cordis, ut si hæc non adsit, illæ non sint cultus, sed tantum vanum illius simulachrum, ut notat Bellarminus tomo 1. controverf. 7. General. de Eccles. Triumph. de Sanct. Beatitud. lib. 1. cap. 12. num. 1. Et ratio est evidens, quia ut peccata oris & operis, initium sumunt à corde, non tantum physicè ut sunt actus vitales, sed etiam moraliter ut sunt peccata, juxta illud Christi Domini Matth. cap. 15. *De corde exeunt cogitationes, homicidia, furta, falsa testimonia, blasphemia:* Ita & veneratio oris & operis, & quælibet aliæ actiones bonæ ob paritatem rationis: quare cum venerationis oris & operis principium, vita, & totalis forma, sit veneratio cordis, hæc deficiente, quid illæ nisi cadaver, aut vanum venerationis simulachrum?

Ergo illi tres modi Cultus & Venerationis ex hoc inter se distinguntur, quod primus præcisè consummatur in corde: Secundus in ore: Tertius in opere: ita communiter omnes Theologi: De his tribus hic quantum spectant ad D. Josephum & nostrum intentum.

SECTIO PRIMA.

Quomodo Divus Josephus corde colendus?

NOTandum tres illas cultus species de quibus in præsentî Capite, notando primò, quantum spectat actus interiores sic distingui inter se quod prima species, idest Latria, est quædam summa voluntatis seu cordis prostratio ante Deum ex apprehensione superexcellentiæ ejus ut primi principii à nullo dependentis, & à quo omnia dependent, & ultimi finis nostri, atque adeò Summi Boni nostri, qualis prostratio soli Deo competit.

Secunda

XI. Secunda species, idest cultus seu honor civilis est longè minor inclinatio voluntatis ex apprehensione certæ cujusdam excellentiæ, sed humanæ valdeque circumscriptæ & limitatæ.

XII. Tertia species est media quædam inclinatio voluntatis, major secundâ, sed primâ quàm maximè minor ex apprehensione excellentiæ mediæ inter hanc & illam, idest minoris infinite quam sic divina, sed tamen incomparabiliter majoris quam sit purè humana.

XIII. Ex his duo adverto, ex quibus tertium infero. Adverto primò, ad cultum interiorem duos actus requiri, unum præsuppositivè & quasi materialiter, scilicet actum intellectus, quo excellentia vel divina, vel humana, vel mediâ inter utramque, apprehenditur: Alterum formaliter, scilicet actum voluntatis, quo ipsa se vel Deo, vel Sancto, vel homini mero in protectionem & recognitionem excellentiæ eorum, & suæ subjectionis inclinatur & prosternit.

XIV. Adverto secundò, quod quò excellentia est major specificè, eo cultus, præsuppositâ illius cognitione, est nobilior & perfectior specificè. Ex quibus infero pro tertio à pari quod quò excellentia est intensior in eadem specie, eò etiam cultus interior, si illa excellentia cum suâ intensione cognoscatur, erit intra eandem speciem major. Quare cum Divi Josephi excellentia in genere mediarum, idest illarum quæ majores sunt quam humanæ, & minores quam divina, omnes omninò superet demptâ unâ solâ, quæ est Virginis Deiparæ, & illa jam ex dictis & nulli ignotis perspecta sit, consequens est ut omnis voluntas humana ei magis quàm ulli alteri curvari debeat: & hic est primus modus quo colitur Divus Josephus à suis clientibus, & quo ab omnibus coli debet per actus interiores.

XV. Secundus modus eum colendi corde est per complacentiam & gaudium de ejus supereminenti gratiâ & gloriâ, jubilatio & gratiarum actio Deo in interiori corde, quod eum ad istam summam & incomparabilem sublimaverit excellentiam.

Tertius modus eum colendi corde consistit in desideriis & affectibus incensus eum quem Deus ita gloriosum reddidit, etiam quantum in nobis erit glorificandi & honorandi: insuper & efficiendi ac procurandi ut ab aliis eodem modo honoretur, idest super omnes post Virginem Deiparam conjugem suam.

XVII. Quartus modus est adlectio illius inter omnes Sanctos in singularem Patronum & Advocatum nostrum apud Dominum Deum; quæ sit hodie à pluribus ad eum modum, quo Beatissima Virgo ejus Sponsa eligitur ab iis qui nomen dant alicui ejus Confraternitati, vel Sodalitio in ejus ingressu: vel etiam sub hâc aut aliâ simili formulâ. *Sancte Joseph Pater Domini mei IESV & Sanctissime Matris ejus Sponsæ virginæ. Ego N. te hodie in Patronum meum singularem & Advocatum apud Deum eligo: obsecro te igitur ô Patronorum meorum dilectissime: suscipe me hodie in clientem & servum tuum perpetuum, adsis mihi in omnibus necessitatibus meis, & ne me deseras in horâ mortis meæ Amen.* Quæ oratio cum sit brevis, poterit non tantum in initio adlectionis, sed etiam singulis annis in die Festi ipsius, immò singulis mensibus, quin & singulis septimanis, quidni & diebus in eorum principio, utiliter & cum fructu usurpari & repeti.

XVIII. Quintus modus consistit in votis illis omnis generis, & in omni materiâ, quibus ex divino instinctu ejus clientes & devoti in dies se ei adstringunt, quoties agitur de re quâcumque per ipsum à Deo obtinendâ.

SECTIO II.

Quomodo Divus Josephus ore colendus?

XIX. Quemadmodum præcedenti Sectione, in cultu seu veneratione interiori Deo & Sanctis ejus proprio, diversitatem offendimus & ostendimus, sic & in hoc cultu oris, differentiam invenio: nam Deum oramus in hâc formulâ vel aliâ ejusdem census. *Sancte Deus, sancte fortis, sancte & immortalis,*

Z z z

mortalis, miserere nobis. Sanctos verò sub hâc vel simili: *Sancta Maria, Ora pro nobis: Sancte Ioseph, Ora pro nobis:* Nec quisquam fidelium auditus est aliter unquam orasse: quis namque auditus est unquam dixisse, *Sancte Deus, Ora pro nobis?*

XX. Licet verò aliquando Sanctis dicamus *Sancta Maria, Sancte Ioseph, Sancte Michael, Sancte Joannes Baptista, Sancte Petre, &c.* Miserere mei salva me, aperi mihi aditum cœli, fac ut à peccatis resurgam, da mihi patientiam, fortitudinem, corporis sanitatem, &c. ejusmodi: hoc non ita dicimus, quod Sanctos existimemus istorum beneficiorum primarios fontes & independentes Authores: hæc enim beneficia superant omnes vires naturæ creatæ: sed harum & aliarum similis formæ precum hic est sensus, *Sancta Maria, Sancte Ioseph miserere mei, habe compassionem miseriarum mearum, salva me, &c.* orando pro me, & obtinendo mihi à Deo precibus tuis gratiam quâ salver, à peccatis resurgam, &c.

XXI. Neque hoc valdè difficilè intellectu, cum eodem sensu Apostolus ad Roman. cap. II. vers. 13. & 14. dicat: *Quandoquidem ego sum gentium Apostolus, ministerium meum honorificabo: si quo modo ad emulandum provocem carnem meam, (idest Judæos ex quibus sum secundum carnem) & salvos faciam aliquos ex illis: non ut Deus in virtute suâ erigendo; sed juvando orationibus, precibus, doctrinâ, exhortationibus, exemplis, &c. ut erigantur à Deo.*

XXII. In hoc cultu præter illa, quæ sunt Divo Iosepho cum aliis Sanctis communia, in quibus etiam illos multis parafangis antecedit; habet tria quæ illi cum Beatissimâ Virgine sponsa suâ singularia sunt: Videlicet primò, Officium parvum in septem horas ad normam Ecclesiastici & Canonici distributum. Secundò, Litanias ex ejus privilegiis & prærogativis concinnatas. Tertio, tandem parvum Rosarium: ut in his & litterati, & simplices, quantumvis occupati, habeant pensum diurnum, quod commodè quotidie in in ejus honorem recitare possint, seque

illius clientes testari.

Parvum Officium & Litanias passim XXIII. inveniuntur in libris piis, nisi in his magis placeant quæ in parvulo libello cui nomen, *La Devotion de sept Mercedys à l'honneur des sept principaux Privileges & Prerogatives de Saint Ioseph,* à me typis Leodii dato anno 1676. ratione erectionis Confraternitatis Sancti Iosephi in Conventu nostro Leodienfi, à Serenissimo Principe Electore Colonienfi, Episcopo & Principe nostro Leodienfi, quam idem Princeps approbat, & approbavit & commendavit per suas datas Coloniz Agrippinæ decimâ Octobris anni 1675.

Quoad Rosarium etiam in eodem XXIV. libello ut supra commendato ejus formulam & explicationem ibidem dedi, quam hic repetere non pigebit, propterea quod maximè perplacuit personis doctis, devotis, & Religiosis, & quia etiam video illud jam sub eâ formâ mysticâ frequentari à plurimis.

Componitur illud ex unâ Cruce & XXV. triginta parvis globulis, qui per alios tres istis majores distinguuntur in tres Decades: in quibus tres globuli majores positi sunt in honorem Trinitatis Increate PATRIS ET FILII ET SPIRITUS SANCTI. Simul & Trinitatis create JESU, MARIE, & JOSEPH, quæ in terris cœlestem illam representabat. Tres verò Decades ex ter decem globulis parvis, qui conficiuntur triginta, sunt in memoriam triginta annorum, quibus Divus Iosephus Christo & Mariæ convixit pro iis alendis sudavit, in eorum convictu profecit, & de exemplis ac instructionibus filii sui animam suam edificavit.

Modus illud recitandi hic est: Pri- XXVI. mò, ad Crucem elevatâ mente & directâ ad Deum intentione (ut fieri debet in principio quarumlibet actionum bonarum) eâ Cruce seipsum signat Rosarium recitaturus, pronuntiando devotè, *In nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti, Amen.* Secundò, ad tres majores globulos dicitur pro Trinitate Increatâ. *Gloria Patri, & Filio, & Spiritui sancto: Sicut erat in principio & nunc & semper, & in sæcula sæculorum, Amen.* Additurque pro Trinitate creatâ. *IESVS, Maria, Ioseph.* Tertio,

Tertiò, ad triginta minores globulos, ex quibus conficiuntur tres Decades, dicitur ad singulos: *Ave Ioseph Fili David, Iusse, Vir Marie, de qua natus est IESVS. Sancte Ioseph, Pater IESV, ora pro nobis peccatoribus, nunc, & in hora mortis nostrae. Amen.* Hæc de veneratione Oris.

SECTIO III.

Quomodo Divus Iosephus Opere colendus?

XXVII. **S**acrificium, & ea quæ ad illud referuntur (Templa, Altaria, Sacerdotes) cum sit actus latriæ soli Deo debitæ primus & summus, ei etiam soli debetur, ut constat primò ex Scripturâ Exodi cap. 22. *Qui sacrificat Diis eradicabitur præterquam Domino soli.* Secundò, ex doctrinâ Sancti Augustini lib. 10. de Civit. Dei cap. 4. & omnibus Patribus. Tertiò, ex praxi Ecclesiæ, non enim Sanctis Sacrificium offerimus, sed soli Deo, licet in commemoratione omnium Sanctorum, qui ei placuerunt ab initio mundi.

XXVIII. Præter hunc autem actum exteriorum in hac cultus latriæ specie, vix ullam in aliis diversitatem reperies, quæ secernere possis, hunc cultum esse Dei, vel istum esse Sancti: Nam incurvamus v. c. & genuflectimus coram Deo & coram Sanctis, immò etiam coram Regibus & Principibus, quemadmodum & Abraham fecit coram Deo Genes. cap. 17. coram Angelis Genes. cap. 18. & coram Populo terræ, ibid.

XXIX. Differentia tamen est inter illos actus exteriores quatenus tendunt in Deum, & quatenus tendunt in Sanctos, puta Deiparam, & Divum Iosephum: sed differentia illa in his, est ex parte actus interioris, à quo proficiscuntur: Nam cæteri actus, excepto Sacrificio, v. c. genuflectiones, incurvationes, cameuniæ, jejunia, elemosynæ, communiones, peregrinationes, ceræ, qui omnes sunt Deo, & Sanctis communes, dicuntur actus latriæ ut tendunt in Deum, quia procedunt ex apprehensione summæ & infinitæ excellentiæ Dei, & ex summâ

voluntatis nostræ in illius conspectu inclinatione: Dicuntur verò actus dulciæ quando procedunt ex apprehensione excellentiæ minoris illâ, majoris tamen quàm sit simpliciter & merè humana.

Quare de hâc veneratione, seu cultu per actus exteriores, in quantum D. spectat Iosephum, vix quidquã habemus dicendum præter illa quæ de aliis Sanctis in univertum: Cum enim non possit assignari diversitas inter cultum Dei & Sanctorum eius (qui tamen sunt essentialiter & specie distincti) ex parte istorum actuum exteriorum, & secundum se consideratorum, dempto (ut dictum est) Sacrificio, quantum minus poterit assignari inter cultum Sancti & Sancti, qui sunt in eadem specie.

Quia tamen & hi possunt procedere ex intensiori & majori inclinatione voluntatis quàm illi, ob majorem videlicet hujus quàm illius Sancti excellentiam, ejusque apprehensionem, ideò possunt etiam cultus externi Sanctorum inter se diversificari ratione actuum interiorum diversorum à quibus procedunt: quæ quidem diversitas poterit etiam dupliciter notari in ipsis actibus externis: primò quidem sient plures & perfectiori modo, quia nimirum ex majore & extensiori affectu & zelo: Secundò, quod frequentius repetentur & multiplicabuntur ex eodem principio, quia ubi major affectus & zelus, ibi minus tadium & major dispositio ad agendum: & his modis debet prævalere cultus exterior, seu per opera, quem Divo debemus Iosepho, ut scilicet plura fiant in illius honorem, & perfectius, ac etiam frequentius, ex majore & intensiori affectu, quàm per totum hoc Opus satis fecimus manifestam.

Synopsis

SECTIO IV.

Sequuntur aliquot modi Speciales quibus Divus Iosephus poterit coli & honorari à suis Clientibus.

XXXII. **D**uo includit Cultus Sanctis in Cælo cum Deo regnantibus debitus: Honorem & Imitationem. Honor est in affectu, laude & veneratione: Imitatio est in opere. Honorem illis debemus, quia illorum exigit dignitas, ut sunt Amici Dei, dicente Regio Prophetâ: *Nimis honorati sunt amici tui Deus.* Psalm. 138, vers. 16. & quia Deo placitum, nobisque expediens, venerari oportet fidei Principes, Advocatos, Universi, Præcones cælestes Christi, Hostium Propulsores, Semina Christianorum, Flores Paradisi, Ecclesiæ Ornamenta, Religionis Columnas, Turres & Propugnacula Civitatum & Regnorum.

XXXIII. Imitationem debemus illis quia sunt Sancti: Sancti enim esse debemus, si ad illorum aliquando societatem, quod tendimus, pervenire velimus. Qui tantum laudat nec imitatur, nugax est, & dubiam facit laudationem suam. Cur enim non prosequitur opere, quod extollit ore, cum facta verbis præstare omnibus notum sit? Qui imitatur & sequitur aliquem factis, etsi non laudet verbis, opere ipso magnificat.

XXXIV. Hinc Sanctus Joannes Chrysostomus tomo 4. Operum suorum sermonem habet egregium de Martyribus, quo hoc vult evincere, vel non esse laudandos, vel esse imitandos. *Quoniam (inquit) quem delectat Sancti alius cuius meritum, delectare debet par circa cultum Dei obsequium: Quare aut imitari debet si laudat, aut laudare non debet si imitari detrectat.*

XXXV. Sed potissima ratio est, quod Sancti in Cælo regnantes in obsequiis nostris, & cultu quem eis deferimus, magis spectant Dei gloriam, & nostram utilitatem, quam suam venera-

tionem. Est autem Deo gloriosus, & nobis utilis eos imitari, quam laudare, ut constat: undè Sanctus Bernardus serm. 5, de Festo Omnium Sanctorum. *Ad quid Sanctis laus nostra? quò eis præconia nostra? pleni sunt, honorum nostrorum non egent, nec quidquam eis nostrâ devotione præstatur. Plane quod eorum memoriam veneramus, nostrâ interest, non ipsorum.* Melius ergo coletur Divus Iosephus virtutum imitatione, quam laude, vel prece: eaque ratione efficacius multò ipsius intercessionem & opem, quam exquirimus, obtinebimus.

Virtutes illius quas imitari debemus, sunt illæ in quibus maxime excelluit: Has autem habes Parte 2. Tractatu 3. Sed tùm præcipuè eorum aliquem actum tibi præfiges exercendum, cum eum adire desiderabis, ut per ipsum aliquid tibi necessarium seu temporale, seu spirituale à Deo obtineas. O quam efficax est hoc medium ad impetrandum à Deo per Divum Iosephum! verbi gratiâ, Cum conjuges aliquid à Deo per eum petere volentes, dum ut illud obtineant, simul oraturi proponunt, simul per aliquod saltem tempus continere, ad aliqualem imitationem eius, quam ulquè ad mortem per triginta annos cum Coniuge suâ coluit continentia: vel dum Opifices, Mercatores, & alii totum lucrum aut quæstum unius diei per mensem Christo in pauperibus suis alendo devotent, & erogant, ad exemplum illius qui laboravit pro Christo, & de laboribus suis cum per tot annos aluit. Aliaque his similia, quæ ad præfatorum normam cuique erit facile ex vitâ & actionibus Divi Iosephi ad proximam deducere. Restat jam ut de honore dicamus.

Modos aliquos ipsum honorandi tetigimus in superioribus: hi cum aliis qui restant in universum ad tres reduci possunt.

Ad primam classem pertinent illi qui sunt Divinitus revelati, qualis est ille, qui eruitur ex historiâ Sacri & Seraphici Ordinis S. Francisci, quam edidit Pater Joannes de Fano, ubi meminit, prout & noster Hieronymus Gratianus lib. 5. de Sancto Iosepho cap. 4. & Doctor

Doctor Petrus Morales in Matthæum, duorum ejusdem Ordinis Religiosorum & Sancti Josephi devotorum, qui Flandriam versus navigantes naufragium passi, vectoribus, reliquisque undâ merfis, soli emergere: Etenim arreptâ tabulâ, cum tribus continuò diebus ac noctibus ab aquis jactati, in extremo vitæ discrimine egissent, implorato ferventiùs Divi Josephi auxilio, ejusdem statim apparentis ope, salvi & incolumes ad litus enatarunt: A quo in mandatis acceperunt, ut in ejus honorem, septemque ipsius laborum ac septem gaudiorum memoriam, totidem quotidie Pater & Ave recitarent, hinc enim futurum, ut tam ipsi, quàm quilibet alii, qui hoc pietatis exercitium susciperent, suum hæud dubiè patrocinium in cunctis experirentur necessitatibus. A quâ apparitione & revelatione sumpsit originem devotio quindecim dierum Mercurii consecutorum apud Patres nostros Discalceatos, saltem in Belgio, frequentata ut docet Pater Antonius à Matre Dei, ex eadem Discalceatorum Congregatione, in Libello cui titulus *Abregé des quinze Mysteres, &c.* Componitur enim ex septem laboribus, & septem gaudiis illis Divi Josephi invicem junctis qui faciunt quatuordecim: quibus addunt pro decimoquinto ejus Mortem in conspectu Domini preciosam, ex quâ ejus beatitudo.

XXIX. Ad secundam classem pertinent illi modi qui à Sanctis sunt practicati, ad normam illorum quo alii Sancti jam ante honorabantur: in quo genere est v. c. devotio Sanctæ ac Seraphicæ Matris nostræ Theresiæ, quæ nunquam inventa fuit seu in Monasterio, seu in itinere sine aliquâ Divi Josephi Imagine, quam sæpissimè extrahebat & identidem adspectabat, ut in illam sæpiculè contuens, nunquam ab illo mente abesset, ab ipsâ Deiparâ edocta, ipsius recordationem, pium ad ipsum recursum, patrociniumque ejus apud Deum ipsi semper summo-pere profuturum, ut etiam ipsa experiebatur.

XL. Ad tertiam Classem pertinet devotio eorum, qui ad memoriam suam

revocantes aliquam notabilem vitæ Divi Josephi circumstantiam, aliquid comminiscuntur, quo illam honorant actu aliquo, qui habet aliquam cum tali circumstantiâ affinitatem: v. c. qui in memoriam quod Divo Josepho Mariæ & Christo in Bethleem ad censum profectis, non fuerit locus in diversorio, excipiunt aliquando ad hospitium vel prandium hominem cum muliere puliolum gestante, exemplo illius mercatoris Hispani Valentini, de quo Divus Vincentius Ferrerius in serm. de Nativit. Domini: qui quolibet anno in die Nativitatis Domini hoc piè, ac religiosè practicabat: de quo fuit revelatum, inquit D. Vincentius Ferrerius, *Quod in morte apparuerunt ipsi Virgo cum filio & Sancto Josepho dicentes, quia recepisti nos in domo tuâ, idèo recipiemus te in domo nostrâ.*

Inter hujus ultimæ Classis devotio- XL I.
nes non ultimum apud Divi Josephi devotos, etiam litteratos, hodie tenet locum illa quæ ad sanctuarii trutinam appensa inventa est esse justæ ponderis & approbata specialiter ac commendata à Serenissimo Principe Electore Colonien- Episcopo & Principe Leodiensi: in suis litteris de datâ 10. Octobris 1675. quæ Devotio est septem dierum continuorum, si res urget, aliàs septem dierum Mercurii successivorum, quia ille dies apud fideles est Divo Josepho Sacër, sicut Sabbathum ejus Spontæ castissimæ: & hoc in honorem septem Privilegiorum præcipuorum, ac singularium ejus prærogativarum, quibus supra omnes Cœlites post Sponsam suam emicat.

Ac primo quidem die, propter pri- XL II.
mam ejus prærogativam, prædestinationem scilicet ejus tam extraordinariam, quam illam esse ostendimus esse in superioribus, Part. I. Tract. I. Pro- lud. 5. & seqq. Istam prædestinationem primam ejus prærogativam dico, non tantum, quia prima est tempore, sed etiam quia fons est & origo omnium aliarum.

Secundo die, propter gratias ele- XL III.
ctissimas ei à Deo in vim hujus prædestinationis collatas, quibus eum disposuit & præparavit ad illud, ad quod eum prædestinaverat, quas prosecuti sumus

Parte primâ Tractatu 3.

- XLIV. Tertio die, propter eminentissimam illam, & incomparabilem dignitatem Patris JESU, de quâ Part. 2. Tract. 2. ad quam primariò & directè electus est & prædestinatus, & cujus intuitu gratias quas suprà accepit, aliasque quæ sequuntur prærogativas.
- XLV. Quarto die, propter aliam eminentissimam quoque licet Beatissimæ Virginis Deiparentis, de quâ part. 2. tract. 2. quâ mediante, Deus magnum illud intentum ad finem perduxit, per quam, inquam, illum effecit filii sui Patrem.
- XLVI. Quinto die, propter gratias illas singularissimas, quibus cum Deus largissimè & abundantissimè cumulavit, ut dignè ornaretur ad congruè sustinendas illas duas eminentissimas dignitates: de quibus gratiis supetius, Parr. 2. Tract. 3.
- XLVII. Sexto die, propter eminentem gloriam, quam per usum exactum istarum gratiarum meruit, ad quam Deus illum evexit, & per quam illum consummavit, omnesque præmemoratas illius prærogativas coronavit: de quâ gloriâ hâc Part. 3. Tract. 1.
- XLVIII. Septimo & ultimo die, propterea quod in illo eminentissimo gloriæ statu est Proto-Patronus omnium, eorumque in vitâ & in morte Proto-Protector, pro quo vide quæ part. seq.
- XLIX. Hâc porrò devotione, si eam ex objecto consideremus, quid quæso purius? quid solidius? nihil enim aliud præ oculis habet quàm Dei dona, eorumque ubertatem, quæ in illo Viro Sanctissimo suspicemus & honoremus, & in quibus partem accipimus per sanctam quandam complacentiam, per affectum sinceræ benevolentiae, & cordiale congaudium & adgratulationem: persuasi firmiter nihil illi gratius accidere posse, quam ut cum iplo gratias reddamus Deo, quod eum in tantum dilexerit: nihil enim adeò placet Sanctis, qui cum Deo regnant in Cœlo, immò etiam illis qui pugnant adhuc nobiscum in terris, quam dum vident plurium ora & corda sibi uniri, & secum aperiri in gratiarum actionem Deo pro favoribus, quibus ab illo cumulati sunt tam copiosè.
- L. Hinc Apostolus ex infinitis periculis

& discriminibus singulari Dei protectione creptus, scribens ad Corinthios, illorum adjunctionem implorat: *Et inquit, ex multorum personis ejus, quæ in nobis est donationis, per multos gratie agantur pro nobis.*

Hanc sanctam praxim proponit hæc devotio septemdiaria in honorè septem præcipuarum Divi Iosephi prærogativarum: unde fieri nequit quin ex inde magnam capiat ipse delectationem, seque iis qui illam frequentant sentiat obstrictum, ut qui probè sciat, quod gratiæ quas à Deo tam copiosè & largiter recepit, non possint sat dignè recognosci, etsi omnes Angeli & homines omnes simul unirentur in eum finem.

Tandem eminentissima illa dignitas Patris JESU, quâ iste Vir Sanctissimus insignitus est, usque adeò eminet, ut ipse eam ut par est recognoscere non valens, vellet centum millies millium millionum hominum corda & linguas habere, ut aliquâ saltem ratione posset tantæ gratiæ respondere, unde non potest fieri quin ingenti gaudio afficiatur & rapiatur, dum alii se ei adjungunt ad supplendum defectum suum, & exaltandam secum infinitam in se Dei misericordiam, maximè verò gratiam istam suæ paternitatis, quæ fuit in eo origo omnium meritorum & magnalium suorum, immò & existentiae suæ ut docuimus suprà Part. 1. Tract. 1. Prolud.

His addo quod per hanc devotionem rem etiam pergratam facimus homini Deo, qui eum inter mortales omnes elegit in Patrem suum: amat enim eum honorari propter dona sua quibus ipse eum honorare voluit, & quæ ei eo sine contulit ut à nobis honoraretur.

Hæc verò devotio est septenaria tripliciter. Primò, ex objecto, quia in eâ septem Divi Iosephi prærogativas suspicimus. Secundò, ex subjecto seu materiâ, quia per septem exercitia pia, orationes septem ad illas septenas prærogativas aptatas, per Horas Canonicas septem, Communiones septem, & alia similia illas honoramus. Tertiò in duratione, quia septem diebus vel continuis, vel Mercuriorum per

per alios interpolatis perficitur: & ex hoc inter omnes quæ sunt in numero, ut sunt Octavæ, Novenæ, Quindenæ, optimi augurii, quia numerus septenarius inter omnes est maximè mysticus, plus omnibus & Religioni & Mysteriis serviens Divinis, ut patet ex Sacrà Scripturâ.

L.V. Hinc ab initio mundi septimus dies à Deo fuit sanctificationi & Divino Cultui designatus. Hinc in Tabernaculo foederis erant septem lucernæ, Exodi cap. 25. Hinc in solemnitate septimi mensis præcepit Deus offerri sibi in holocaustum agnos anniculos immaculatos septem, Numer. cap. 29. Item ibidem decimâ ejusdem septimi mensis agnos itidem septem: & decimâ quintâ die duplum, idest agnos bis septem, sive quatuordecim: sex diebus sequentibus totidem: Octavâ autem illius diei, qui erat celeberrimus, agnos anniculos immaculatos septem. Et Job cap. 42. Eliphaz Themanites cum duobus sociis, Baldad Suhite, & Sophar Naamathite contra quos iratus erat Dominus, jubentur ire ad Job, & cum illo offerre pro se in holocaustum & propitiationem septem tauros, & septem arietes, quo facto placatus est Dominus: Hinc Pfalter Regius septies in die laudem dicebat Domino super judicia justitiæ suæ, Psalmo 118. vers. 164. Hinc sunt septem Spiritus, seu Angeli qui adsunt ante thronum Dei: Hinc in Dedicatione Templi Salomonici 2. Paralip. cap. 7. Fecit Salomon solemnitatem septem diebus, & omnis Israel cum eo, & dedicavit Altare totidem diebus: Hinc Sanctus Pater noster Elias oscitavit super puerum mortuum septies, & septimâ vice spiritum vitæ recepit: Hinc Sanctus Eliseus primus ejus Discipulus Naaman Syro præcepit, ut se laver septies in Jordane, & septimâ vice à leprâ mundatus est: Hinc fortitudo Sampsonis consistebat in septem crinibus capitis ejus. Hinc sunt septem dona Spiritus Sancti, septem Sacramenta novæ legis, septem petitiones in Oratione Dominicâ, septem stellæ in dexterâ Dei, septem sigillis clausus est & ob-signatus liber mysteriorum Dei: & sexcenta alia similia per totam Scripturâ.

Vide alia ex Philone Judæo & Pithagoricis de sanctitate, perfectione, & excellentiâ hujus Numeri Septenarii supra alios apud Cornelium à Lapide in cap. 5 Deuteron. ad vers. 12. & Andream Masium in librum Josue cap. 6. vers. 11.

Ex quibus patet hanc Devotionem, L.VI. ad hunc septenarium numerum redactam, non posse dici aut ullo modo haberi de superstitione suspectam, cum illius tot exempla habeamus in Scripturâ. Deindè etiam quia iste numerus hic non est arbitrarius ut evenire solet in superstitionis: nam regulatur à Privilegiis seu Prærogativis Divi Josephi numero septenario comprehensis: Omnia enim quæ de Sancto illo magna & excelsa dici possunt aut excogitari, aut Dei dona quæcumque quæ in illum congestit plenissimo cornu Deus, & ob quæ Deus vult in illo honorari, ad unum ex septem illis privilegiis omninò reducuntur, ut facile patebit consideranti. Et ideò hæc Devotio ad hanc amulim formata per se limitata est ad septenarium numerum, nec minorem nec majorem, & in eâ Deum sequimur, qui cum omnia in numero, ut in pondere & mensurâ faciat, Magnitudinem sui amantissimi Patris ex magnis illis septem Privilegiis constituere voluit.

Hujus virtutem & efficaciam Devotionis plurimi omnis conditionis & in animâ & in corpore experti sunt, qui eam à tempore quo publicata fuit & instituta in Ecclesiâ nostrâ Leodiensî auctoritate Serenissimi Principis Electoris Colonienfis, Episcopi & Principis Leodiensî per Litteras suas, quarum mentionem fecimus hic supra num. 41. & quas in calce hujus Capituli subnectemus frequentarunt: experientur etiam, hoc mihi spondeo, omnes quotquot illam frequentabunt, si eâ devotione, spe, & fiducia, quâ par est illam suscipiant & prosequantur, agnoscentque proprio suo experimento, quam grata sit Divo Josepho, & Deo, qui eum amat, eosque, qui eum colunt & honorant suis prosequitur favoribus & beneficiis.

Bis ego ipse virtutem & efficaciam L.VIII. hujus Devotionis expectum me credo:

Primâ

Primâ vice anno 1672. postquam enim obstinatâ defluxione in raucitudinem incidissem talem, ut per totos sedecim menses nedum canere in Choro cum aliis possem, sed nec psallere seu legere, cum nec ferè audirer in colloquio familiari nisi ab attentè auscultante, & aures porrigente, ut per centum testes constat, tentatis per illud tempus omnibus Medicorum remediis in vanum: frustraneis etiam, Deo ita volente, in eundem finem ad alios Sanctos votis & devotionibus, venerunt tandem mihi in mentem septem pramemorata, eo ordine quo supra, Divi Josephi Privilegia: tum deinde subit cogitatio & voluntas implendæ hujus devotionis septenariæ, quam spe plenus aggressus sum circa finem Februarii ejus anni: nec spem fecellit eventus, perductâ enim ad tertium diem Mercurii devotione, quarto (qui est medius septenarii) cum essem Huius apud Moniales nostri Ordinis, ubi pro felici successu oneris mihi ibidem commissi Missa de Spiritu Sancto cantanda erat, eam ipse cantavi voce plenâ & clarâ ut ante, eliminatâ omni raucitudine non amplius rediturâ, quamvis (quod valdè notandum censeo) pridie illius quarti Mercurii navigio ascendens Leodio ad dictum oppidum Huyense, hæsissimè in rivi ad novem & amplius horas, idque mense Martio eo anno fati humido & frigido.

LIX. Secundâ vice eandem virtutem hujus devotionis expertus sum anno 1681. Passus enim per totam hyemem fati rigidam insomnia, ut sæpissimè vix mediâ per longissimas noctes horâ somnum caperem, imò nec propter astma in lecto manere possem, adhibitis pro hac tædiosissimâ infirmitate trium expertissimorum Medicorum pluribus remediis, quæ nihil mihi profuerunt, ad Auxiliatorem meum pristinum recurri, eandem devotionem, rogatis etiam aliis ut se mihi adjungerent, repetii, statimque ut eam coepi, somnus qui fugerat ab oculis meis rediit.

LX. His autem opitulationibus à me hic allatis non aliam fidem, quam quæ humanæ Historiæ tribui solet, ullatenus haberi volo: memor Decreti Summi

Pontificis Urbani VIII. cui me, & à me dicta hîc submitto, à quo ejusque in Petri Cathedrâ Romanâ Successoribus nunquam recedere volo: Monco tamen æquum Lectorem meum, me non ignorare quod mendacium, fraus, & deceptio in hujuscemodi materiâ, impostura sit omni mendacio in aliâ materiâ gravior, quam nullus pretextus excusare potest.

*Sequitur Diploma Serenissimi
Episcopi & Principis
nostri Leodiensis.*

MAXIMILIANUS HENRICUS, Dei Gratiâ Archiepiscopus Colonienfis, Sacri Romani Imperii, Princeps Elector, per Italiam Archicancellarius & S. Sedis Apostolicæ Legatus natus, Episcopus ac Princeps Leodiensis & Hildesienfis, Administrator Berghesgadenfis, utriusque Bavariz, Superioris Palatinatus, Westphaliz, Angariz, & Bullionii Dux, Comes Palatinus Rheni, Landgravius Leuchtenbergensis, Marchio Franchimontensis, Comes Losensis & Hornensis, &c.

Universis & singulis presentes nostras litteras visuris, lecturis, seu legi auditoris; Salutem in Domino. Ex injuncto nobis cælitus Pastoralis sollicitudinis officio, ad ea libenter animum intendimus qua ad divini cultus augmentum, Sanctorum in cælis regnantium honorem & animarum à Supremo nobis Pastore commissarum salutem conducere arbitramur. Itaque præclara Sanctissimi Patriarcha Josephi IESP Christi Domini nostri Tutoris ac Nutricii, necnon Deiparæ Virginis Mariae Sponsi merito animo revolventes, eò libentius ad promovendum in animarum nobis subditarum cordibus ejus cultum & honorem cooperamur, quo efficacitorem ejus intercessionem gratiæ frequentissime potentissimum in omnibus necessitatibus patrocinium miracula crebriora in dies attestantur. Dudum quidem in diversis Civitatis & Diocesis nostræ Leod. Ecclesiis ejus festivitas solemniori ritu annua devotione recolitur, nunc verò exposito nobis quod sicut in universali Ecclesia, ita & ibidem crescente devotorum erga sanctissimum illum Patriarcham

triarcham numero, in Ecclesia dilectorum nobis filiorum RR. PP. Carmelitarum Reformatorum in Insula Civitatis nostrae Leodiensis instituta sit vel instituenda existat, unapud & devota utriusque sexus Christi fidelium Confraternitas sub invocatione ejusdem Sanctissimi Iosephi eidemque sic erectae seu alias erigenda Sanctissimus D. N. Clemens PP. X. per literas suas in forma Brevis de & sub data 27. Aprilis anni currentis sub Annulo Piscatoris expeditas per nos visas & recognitas varias Indulgentias tam Plenarias quam non Plenarias prout in dictis litteris latius continetur concesserit: Ideoq. Prior & Conventus dictorum PP. Carmi supplicari nobis humiliter fecerunt quatenus ad Canonicam dictae Confraternitatis erectionem Pontificiae auctoritatis robur adijcere & alias ut infra indulgere dignemur: ejusmodi supplicationibus benigne inclinati, auctoritate qua fungimur, praesentem Confraternitatem in dicta Ecclesia perpetuo erigimus & instituimus pro principali ejus Festo & aliis diebus juxta Breve Apostolicum per nos determinandis, illum vel illos dies assignantes qui per dictos Patres pro semel tantum eligentur.

Insuper ut dicta Confraternitas majora in dies suscipiat incrementa permittimus ut dicta Confraternitas una cum Indulgentiis eidem concessis publicetur, atque ut De votio septem consequentium dierum Mercurii in honorem septem praecipuarum Prerogativarum dicti Sanctissimi Iosephi, juxta formam mysticam ad nos transmissam in dicta Ecclesia institui ac typus vulgari possit & valeat, Auctoritate nostra tenore praesentium indulgemus & facultatem in Domino concedimus. Datum in Civitate nostra Colonia, die decima Octobris, anno millesimo sexcentesimo septuagesimo quinto. Et erat signatum. MAXIMILIANUS HENRICUS. Inferius. Locus (†) Sigilli. Deinde F. W. Schoenheym.

CAPUT IX.

Motiva Divum Iosephum
praecipuo honore & devo-
tione prosequendi.

TRIA sunt motiva, Sanctos qui cum Deo regnant in Caelis, honorandi: Primum, quia hoc exigit illorum dignitas, & amicitia Dei qua perfruuntur, juxta illud psalm. 138. vers. 16. *Nimis honorati sunt amici tui Deus: Secundum*, quia Deo placitum. *Sic honorabitur quemcumq. voluerit Rex honorari: Tertium*, quia expendit nobis, *Nimis enim confortatus est Principatus eorum.* & potestas apud Deum.

Sed haec motiva sunt generalia, quae respiciunt omnes Sanctos in universum, ut constat, omnibusque in communi conveniunt: Hic autem quaestio procedit de motivis, quae sunt specialia Divo Iosepho. Reducuntur autem haec ad tria, quorum alia tenent ex parte Dei, alia vero ex parte Divi Iosephi, alia denique ex parte nostri: de quibus sigillatim & eodem ordine sequentibus Sectionibus.

SECTIO³ PRIMA.Motiva hoc modo honorandi
Divum Iosephum sumpta
ex parte Dei.

DIVUS Iosephus Pater est Christi in quantum homo, ut toties repetimus: Filius sapiens non tantum ipse Patrem suum honorat, sed etiam gaudet & avert illum ab aliis honorari, & quanto plus videt eum honorari, tanto magis gaudet. An ergo subitandum ullo modo Christum Dominum velle Patrem suum Divum Iosephum, quem tantopere ipse extulit, a nobis etiam honorari? vult amicos, vult servos suos honorari, & ut honorentur ab aliis, eos ipse primus honorat, immo eorum ossa & cineres miraculis, prodigiis, portentis cohonestat, postetne ergo non velle honorari

Magnalia
D.
Josephi
S.V.
1718

- amantissimum Patrem suum, cui tot nominibus adstringi voluit?
- IV. Quod si propter justissimas rationes à nobis supra hoc Tr. et cap. 1. allatas, oportuit Divum Josephum aliquamdiu latere, & manere sine cultu, saltem meritis suis tam magnis proportionato, ut de facto mansit; an cessantibus his causis non volet tot annorum damnum ob suum & Matris suæ honorè passim refarciri, quis crederet?
- V. At nonne satis est dicere Deum aliquid à nobis velle, vel (etsi non vellet nos ad hoc obligare) scire hoc vel istud ei placitum, gratum ipsi futurum si faciamus, ut illa ultro & animo volenti amplectamur? mirum est quæ solertia Gentiles olim Deorum suorum, licet fallorum & fictorum tantum, voluntatem per oracula, per auguria, perque alia signa exquiserint, & exploraverint, ut ei se in omnibus, & per omnia conformarent: nec tantum ne displicerent, sed etiam ut eis placerent: an ergo patiemur ut illi prudentiores fuerint in generatione suâ respectu Deorum inanium, quam nos filii lucis in nostrâ, respectu Dei veri & unici?
- VI. Nec signa tantum & conjecturas habemus, ut illi, Deum nostrum velle ut Divum Josephum honoremus, non tantum ex bonis rationibus hoc ei gratum futurum certò & infallibiliter concludere possumus, prout de facto conclusimus in superioribus: sed insuper hæc super re voluntatem suam manifestè aperuit Deus tripliciter: Primò quidem, voce Revelationis: Secundò, voce populorum: Tertio, voce signorum: an ergo hoc præmittendum?
- VII. Primò, hoc manifestavit, voce Revelationis: & hoc iterum tripliciter. Primò, per Christum. Secundò, per Beatam Virginem. Tertio, per ipsum D. Josephum: quod quidem ut doctis notum est, est ei satis particulare, manifestumque signum Deum velle, & cupere nobis per ipsum benefacere.
- VIII. Per Christum quidem primò, Divæ Gertrudi Germanæ quæ, ut ipsamet scribit lib. 4. Insinuat. ad Divin. piet. cap. 12. quodam die Annunciationi B. Virginis Sacro, dum in choro cum cæteris Monialibus horis matutinis

operam daret, vidit omnes Cœlites Divo Josepho in præsentia Christi, & Sanctissimæ Matris ejus acclinari quàm reverentissimè, eique congratulante & applaudere de summâ ejus dignitate & gloriâ: quorsum verò hoc, nisi ut ipsa intelligeret, quid sibi exemplo Cœlitum agendum esset? quin etiam adjecit Christus monitum, ut si sibi benè consultum vellet, eum deinceps assidue coleret, quod & fecit. Secundò, Divæ Brigittæ Succicæ Ord. Sancti Salvatoris Fundatrici, à Revelationibus divinis commendatissimæ; cui Deus, uti præmemorata S. Gertrudi, commendavit ut esset huic Sancto devota, quemadmodum ipsa testatur. Videnda ipsa lib. 6. Revelat. suar. cap. 59. lib. 7. cap. 25. & lib. 9. cap. 58. &c. Tandem & maxime Seraphicæ Matri Sanctæ Theresiæ specialiter ad gloriam Divi Josephi per universum mundum propagandam electæ: Ipse enim Christus Dominus ei visibiliter apparsit, expressè injunxit, Primò, ut primum suæ novæ Congregationis Monasterium, quod Abulæ extruxit, Divo Josepho nuncuparet, quod & fecit, & deinceps alia tredecim quæ ipso auxiliatore, licet pauper, ædificavit. Secundò, ut deinceps ipsa per se & per suos ejus cultui & honori amplificando pro posse incumberet, quod etiam implevit: hinc enim & ipsius Sanctæ Mariæ, & suorum in hunc potentissimum Patronum tantus extitit affectus, tamque ardens zelus, ut eorum votis, preconiis, ministeriis, velificante Deo, mirum sit quantum ubique terrarum ignis amoris in Divum Josephum exereverit: Propter quod sicut Ordo primævus, Ordo B. Virginis speciali ac singulari titulo nuncupabatur, ita nova Congregatio Excalceatorum & Excalceatarum in eodem Ordine Congregatio, Divi Josephi Sponsi ejus jure nuncupari possit.

Secundò, hoc manifestavit Deus per Deiparam inter alios Venerabili Patri Balthazari Alvarez è Societate Jesu viro in scientiâ mysticâ admodum profundo, cum quo sæpè de suo interiori communicavit eadem Sancta Theresia nostra, qui obiit anno 1580. duobus

IX.

duobus annis ante ipsam in opinione sanctitatis. De quo ita Pater Antonius Balinghem ejusdem instituti in Calendario Sanctissimæ Virginis Mariæ 25. Julii ex ejus vitâ cap. 26. Laureti existens, inquit, in itinere Romano à Deipara singularia accepit dona, quæ & eum docuit, quæ ad ejus salutem & perfectionem multum referrent, ac in cæteris commendavit ei devotione ad Sanctissimum Josephum Sponsum suum ita præfatus Antonius Balinghem.

X. Maximè verò Seraphicæ Mariæ Sanctæ Theresiæ nostræ, uti ipsius honori amplificando specialissimè electæ & destinatæ: Cùm enim aliquando ipsa attentius ac profundius introversa contempleretur Divi Josephi rara magnalia, ei se visibilem Beatissima Virgo exhibuit, ei significans sibi gratissimam esse, summopereque placere devotionem ejus erga Sponsum suum dilectissimum: neque hic stitit, sed insuper ipsi gratias egit de zelo ac sollicitudine quâ ejus honorem promovere satagebat: ac in ejus recognitionem, torquem auream circumposuit collo ejus ex diversi generis contextam gemmis, lapillisque preciosissimis tanti fulgoris, ut ipsa ascerat nihil unquam simile in terrâ visum fuisse ex quo tali gaudio, tantaque spirituali consolatione perfusa est, ut nisi Deus eor illius dilataffet ferre minimè potuisset, ipsaque Sancta Mater testetur sibi non suppetere quibus illum explicare possit.

XI. Ista porrò torques aurea, meo videri manifestum erat duorum argumentum: Primum, quod sicut Sancta ac ac Seraphica Mater laborabat, ut in terris gloriam augeter Divi Josephi, ita etiam per hoc ipsum, ornamenta non modica addebat ad coronam Gloriæ quæ ipsam in coelis manebat. Secundum, quod sicut ipsa à Deo electa erat ut inter alia Divi Josephi honorem & cultum in hominibus promoveret, ita istâ torque tam preciosâ donabatur tanquam caractere & insigni hujusce sui oneris & honoris, ut sic animaretur, ut in id amplius & amplius incumberet, quod & exactissimè perfecit, & per se, & per suæ Congregationis Alumnos utriusque sexus, quibus id

commendavit, ut patet ex ejus Vitâ, Actis, & Historiâ nostrorum Excalceatorum.

Tertiò, id ipsum revelatum per Divum ipsum Josephum, patet ex eo quod retulimus superius ex Historiâ Seraphici Ordinis Sancti Francisci de duobus istius Ordinis Religiosis naufragis. Vide cap. præceden. sect. 4. num. 38.

XII. Secundo, principaliter manifestavit Deus velle se Divum Josephum ab hominibus honorari voce populi, quæ communi a lagio dicitur vox Dei: quia nimirum est ex instinctu Dei illos interiorius ad id efficaciter moventis: videmus enim omnes, sapientes & simplices, magnos & pusillos, ex omni ordine & omni mundi plagâ (non enim hic per vocem populi intelligimus vocem inconditæ turbæ, quæ ex Seneca est potius *argumentum pessimi*) seipsis & suâpre, seu ut christianius loquar, ex particulari Dei motione, eâque efficaci, ita nunc ei unanimiter affici, ut nihil simile visum fuerit nec præsentis, nec præteritis retro sæculis in aliis Sanctis quantumvis præcellentibus: pro quo vide hucque revoca quæ supra habes hoc Tractatu cap. 4. de progressu hujus devotionis, & cap. 6. de Statu præsentis hujus devotionis sect. 2.

XIII. Denique id ipsum tertiò Deus manifestavit voce signorum, seu miraculorum, quæ à Theologis dicuntur lingua Cælorum, juxta illud Marci capite ultimo. *illi autem profecti prædicaverunt ubique Domino cooperante, & sermonem confirmante sequentibus signis.* Pro quâ re videntur facere omnia miracula quæ ad invocationem Divi Josephi inveniuntur ubique gentium patrata: Sed hæc sunt illi & aliis Sanctis communia, ad quorum piam invocationem Deus ingentia præstitit Beneficia: nec illa primariò & directè fiunt à Deo, ut cognoscimus illi gratum esse honorem quem illis deserimus, sed tantum indirectè & secundariò, quatenus scilicet, cùm directè probent sanctitatem & potestatem talis vel talis Sancti apud Deum, consequenter invitatur ad illorum cultum & invocationem.

XIV. Sed cùm in aliis Sanctis alia non inveniuntur miracula quæ directè probent

bent Deo placere, eique gratum esse, ut illis cultum adhibeamus: inveniuntur tamen pro devotione & cultu Sancti Josephi, aliqua nimirum quibus singulari & extraordinario modo, ut pro singulari & extraordinario Sancto, ac directè probatur cultum illius esse Deo placitum.

XVI. Ad signa autem hujusmodi, illud, inquam, directè probantia, revoco torquem illam auream gemmis lapillisque preciosissimis intertextam, quã purissima Deipara in præsentia Filii sui appendit collo nostræ Theresiæ Seraphicæ in recognitionem suæ erga sponsum suum devotionis, simul etiam in signum suæ electionis & inaugurationis ad officium ei singulariter à Filio suo commissum, Sponsi, inquam, sui honorem promovendi.

XVII. Alterum est hoc mirabilius quod retulimus supra cap. 6. sect. 2. num. 36. de Beatâ Margaretâ à Castro Ordinis Sancti Patris Dominici ex Antonio Pennâ in vitâ ejus, Petro Morales in Matthæum cap. 1. lib. 1. tit. 1. num. 23. Balinghem in Calendar. Beatæ Virginis Mariæ 13. Aprilis. Engelgrave in Cælo novo part. 1. in festo Sancti Josephi §. 3. in cujus corde post mortem inventæ tres gemmæ, & in his imagines JESU, MARIE, & JOSEPHI. O utinam! si non gemmas similes, aut illis insculptas imagines, nomen saltem amoremque effigiorum in illis cordi profundius nostro imprimamus, quorum aliquando in cælis contubernio per immensas æternitates perfrui speramus.

XVIII. Sed heu si hodie corda majoris partis Christianorum aperirentur, nonne in illis loco istarum Sanctissimarum Personarum JESU, MARIE, JOSEPHI, inspicerentur indita altè profana illa & enormia monstra putidæ Veneris, vel Bacchi solutioris, vel avari Plutonis? sed ne his chartam deturpemus, ad Divum revertamur Josephum Virginis Sponsum, & in Virginitate supparem, consideremusque, ac diligentius observemus hoc cæleste & mirandum prodigium.

XIX. Cordi Sanctissimæ Virginis Claræ de Monte-Falco erga augustissimam Trinitatem impensissimè in paucis af-

fectæ, eadem ipsa Trinitas augustissima sui vestigium inauditum & mirabile impressit: Nam ex Boëtio Eugubino lib. 15. & Chronico Sancti Francisci lib. 4. cap. 42. in eo post ejus mortem in conspectu Domini preciosissimam, inventæ sunt tres glandes oblongæ, seu carneæ pillulæ, magnitudinis olivarum, quæ & singulæ divisim, & omnes simul ad bilancem appositæ inventæ sunt esse ponderis ejusdem: quas ibidem extra urbem, in Patrum Augustinianorum Monasterio adhuc asservari, & sibi ostensas fuisse scribit Franciscus Costerus in Concion. Festi Sanctissimæ Trinitatis.

Cordi ignito Ignatii Sanctissimi, Martyris invictissimi, Patroni mei longè amantissimi, post mortem interdentes Leonum pro Christo obitam, inventum Jesu Nomen litteris aureis non aliâ quàm divinâ manu exaratum. Cordi purissimo Sancti Petri Thomæ, Patriarchæ Constantinopolitani Ordinis nostri, Legati Apostolici pro curatione Terræ Sanctæ, Martyris quoque in eo munere strenuissimi, nomen Mariæ cui supra modum afficiebatur, appressum legimus, istud apud Baronium, hoc apud Patrem nostrum Lezanam in Annalibus nostri Ordinis, & alios: Pedibus, manibus & lateri Seraphici Patris Sancti Francisci inusta sacra misericordissimi Salvatoris nostri Crucifixi Stigmata: iisdem membris Sanctarum Virginum Catharinæ Senensis Ordinis Prædicatorum, & Mariæ Magdalenæ de Pazzi nostri Instituti, eadem quoque Stigmata, infixam insuper utriusque Capiti spineam ejusdem Salvatoris Coronam, sed illi visibiliter, his solum invisibiliter: his tamen, ut illi, verè & realiter. Hujus devotissimæ Virginis Dominicanæ cordi harum trium Cælestium Personarum JESU, MARIE, JOSEPHI, inveniuntur insitæ imagines. Quid quæ? hoc?

Certè nihil simile legimus nec de Sancto Michaële, nec de Sancto Joanne Baptistâ, nec de Sanctis Apostolis, aut quolibet alio Sancto quantumvis magno, ceteri multos inveniamus certis quibusdam vehementer ac mirè affectos: Solus Divus Josephus inter omnes Cœlites huic prærogativæ reperitur

Synopsis

Magnalia
D.
Josephi
Sv
1711

tur communicare cum Sanctissimâ Trinitatē Cœlesti & Æternâ, & cum JESU & Maria, cum quibus ipse fecit aliam Trinitatem in terris, facitque & nunc in Cœlis. Quale hoc signum? quidve inde concludendum? Nimirum ipsum verè esse extra ordinem cæterorum Sanctorum, ut diximus: Ipsum cum JESU & Maria representasse in terris Imaginem Æternæ Trinitatis quæ est in cœlis expressissimam, & cum iisdem constituere unam Hierarchiam in Cœlestibus. Denique Devotionem erga Divum Josephum placere Deo, plusque illi esse cordi quamcumque aliâ: sicque impletur illud quod legimus Proverb. cap. 27. *Qui custos est Domini sui glorificabitur.*

SECTIO II.

Motiva hoc modo honorandi Divum Josephum sumpta ex parte ipsius Divi Josephi.

XXII. **Q**uia hoc Tractatu, in quo agimus de Cultu Divi Josephi, non disputamus de cultu quocumque, & omnibus Sanctis cum Deo in Cœlo regnantibus in communi debito, & exhiberi solito: sed de cultu illi proprio, idest singulari & præcipuo: idèd hic dum motiva proponimus, seu rationes ob quas illum cultum singularem & præcipuum Divo Josepho debemus: sive illa motiva sumantur ex parte Dei, sive ex parte Divi Josephi, sive ex parte nostri, non illa congerimus quæ ipsi & cæteris Sanctis sunt communia: hæc enim sunt satis unicuique vel tenuiter instructo obvia. Sed illa seligimus, quæ isti cultui singulari & præcipuo respondent, idest quæ sunt illi singularia, & nulli alteri propria.

XXIII. Sancta ac Seraphica Mater nostra Theresia sub finem libri quem ipsa composuit de viâ ad perfectionem, post alia saluberrima monita quæ toto illo libro proponit suis Lectoribus, maximè Filiis & Filiabus ad comparandam perfe-

ctionem, non præterit hanc Divi Josephi devotionem, sed vehementer commendat his verbis. *Quamvis multos Sanctos pro Patronis & Advocatis habeamus apud Deum, particularem tamen erga Beatum Josephum habetote devotionem, qui à Deo multa obtinet pro suis clientibus.*

Ubi animadvertendum motivum XXIV. quo utitur sancta ista Mater Theologia mysticæ Doctrinæ Angelicæ, seu melius Seraphicæ ut Divi Josephi devotionem suadeat, & ad eam inducat: *Particularem tamen, inquit, erga Beatum Josephum habetote devotionem: qui à Deo multa obtinet pro suis Clientibus,* ut intelligamus eam, in hæc quam proponit Divi Josephi devotionem, non moveri ex aliquo particulari affectu, & ut ita dicam quasi humano studio, quemadmodum nos ut plurimum, aut saltem frequenter, moveri solemus erga Sanctos qui nobiscum aliquam habent vel tantillam conjunctionem, ut quia sunt ex familiâ nostrâ, vel Fundatores aut Patroni, aut Alumni Ordinis nostri, vel quia sunt ejusdem nobiscum Patriæ, Urbis, Domus, stirpis, status, conditionis, artis, nominis, quæ sunt motiva satis particularia, & quorum ratione solent Sancti etiam à Viris doctis, illis quibus cum in istis communicant, specialiter commendari, ut notum est: sed purè respexisse ipsum patrociniû, ejusque efficaciam in se, & eorum utilitatem quibus illam devotionem volebat commendatam.

Non deerant Sanctæ Matri, suis inter XXV. alia ad comparandam perfectionem media hanc D. Josephi devotionem proponenti, alia motiva particularia mox allatis similia, imò majora, quæ potuisset ad hunc finem consequendum illis proponere: ut quod ipse jure matrimonii cum Beatissimâ Virgine Ordinis Patronâ singularissimâ, esset quod ipse ejus Patronus singularissimus: quod non posset non amare Carolum, quem eadem Conjux sua semper dilexit uti primum peculium suum & primam hæreditatem suam, sibi etiam antequam esset dicatum: Quod omnes & singuli istius Ordinis essent ipsius toti, sicut & Beatæ Virginis Conjugis.

fuæ: Quod Deus & Beata Virgo ei revelassent placere sibi plurimum istius Sancti cultum & devotionem: Quod ipsam solemniter inaugurassent & illos cum ea elegissent ad id muneris, cultus, inquam, & honoris Divi Josephi promovendi.

XXVI. Sed missis illis particularibus, quamvis maximè allicientibus motivis, ad alia solidiora & certiora se convertit, aut saltem ad unum virtute multiplex: suadet, inquam, suis particularem erga Sanctum Josephum devotionem ad comparandam perfectionem, & alia quævis beneficia à Deo efficaciter promerenda, & certò obtinenda, ob patrocini ejus supra cætera omnia excellentiam; ob majorem, dico, ampliorem, & certioram erga omnes, maximè verò potissimum erga eos qui sibi devoti existunt, ejus opitulationem.

XXVII. Ideò ergò vult Seraphica Mater nos Divo Josepho singulariter affici, & æquum est nos eum majori quàm cæteros Sanctos devotione prosequi, quia plus potest apud Deum pro nobis, & plus vult quàm illi. Plus potest quàm illi, primò quia sanctior est; secundò, quia Pater est JESU. Plus autem vult, quò propensior est: Notum est quippe quò sublimior est magnitudo, & quò proprius ad Divinæ Majestatis similitudinem adnotata est generosæ mentis excelstitas, eò propensius & benignius quoslibet quantumvis infra se positos intuetur; nihilque ab ullo sibi oblatum aspernatur quamvis exiguum: affectari enim affectat imitando quantum homini fas est quotidianum Dei exemplum, qui cum nullius egeat, vel minima tamen, etiam postremorum hominum, non admittit modò; sed inter nomina reponit, & creditor licet, in arte nostro esse, ac debitor teneri vult. tantum abest ut respuat, dedigneturve tanquam incongrua, aut indecora magnitudinis suæ immensitati.

XXVIII. Atqui ex toties repetitis tamque luculenter hætenus probatis, nulla post Deiparam Magnitudo propius accedit ad Divinam, quàm Sanctissimi Josephi nostri: Nulla ergò propensius, nulla benignius nos intuebitur: sed quia hæc videntur potiùs spectare patrocini ejus, ejusque efficaciam, quod est ne-

gotium sequentis Tractatus, ideò hæc tantum libasse contenti sumus; ut appareat Lectori etiam esse hujus loci: & Lectorem fastidire nolentes, eò remittimus, ut si fortè de hæc materià dicendum contingeret, inveniat undè plenè auditoribus in hoc puncto satisfacere possit.

Tua igitur eminentia ò Sanctissime Pater JESU! in sublimi Cœlestium fastigio dignitatum collocata, sese tamen ad nostra benevolentius aspicienda demitteret, nostraque obsequia humanius suscipiet, non quia munera & oblationes nostræ magnæ esse possint, sed quia tu magnus es, nec quia te dignæ esse queant, sed quia generosa & excelsa est dignatio tua: hanc unicam habet rationem vota nostra respiciendi & recipiendi Sanctitas tua, nos verò offerendi plurimas: de peculiaribus sequenti Sectione.

SECTIO III.

Motiva hoc modo colendi Divum Josephum sumpta ex parte nostri.

Ostendimus motiva colendi Divum Josephum quæ se tenent ex parte Dei esse præcipua, & talia qualia nulla similia in cæteris Sanctis, & ideò præ cæteris omnibus à nobis colendum: idem quoque ostendimus ex motivis quæ se tenent ex parte Divi Josephi, quod adhuc magis patebit ex dicendis Tractatu sequenti: Atqui motiva illum colendi quæ se tenent ex parte nostri, sunt etiam ejusmodi, idest præcipua; ita ut nulla inveniantur in aliis Sanctis similiter moventia, ergo & ex hoc capite (consequenter undequaque) Divus Josephus præcipuo honore colendus.

Prima ergo ratio Divum Josephum præcipuè colendi sumpta ex parte nostri, est quia plus ei debemus quàm cæteris Sanctis. Plus autem nos ei debere quàm cæteris ex hoc constat, quod ipse plus nobis profuit, magisque ad salutem nostram contribuit, quàm quivis alius post Spontam suam. Probatur quia obsequia quæ præstitit Christo

Christo Domino Salvatori nostro etiam in ordine ad officium Salvatoris, consequenter in ordine ad salutem nostram, præstantiora sunt eis, quæ præstiterunt quivis alii Sancti: ipsum enim Salvatore velavit daemone ut mysterii Cooperator, ipsum curavit ut Tutor, ipsum aluit ut Pater, ipsum liberavit ut Salvator. Quare etsi nobis nihil amplius ab eodem Sancto accipiendum, restaret tamen pro istis quæ prærogavit, ex quibus totum bonum nostrum, & majora omnibus quæ accipere possemus, nisi ingratis benefecit, præ omnibus adhuc honorandus erit.

XXXII. Secunda ratio Divum Josephum præcipuè colendi sumpta ex parte nostri, est quia ipsius patrocinium est nobis addictissimum, & super omnia alia cæterorum Sanctorum acquisitum, ex quo nimirum in nobis ipsis est, & invenit rationem potentissimam cur nobis plus quam cæteri Sancti affici debeat, & propter quam moveatur ut nobis succurrat, nosque de facto plus illis juvet. Quamam verò illa? hæc scilicet, quod quemadmodum Beatissima Deipara nobis aliquo modo tenetur de Maternitate suâ, ita Divus Josephus de suâ Paternitate & magnitudine. Et quidem illa & illa miseræ nostræ, illa & illa peccata nostra, ob quæ illius patrocinio indigemus, illiusque opem imploramus, illa inquam, superbia mea, illa luxuria mea, illa avaritia mea, quæ liberari per ipsius intercessionem exopto, & esflagito, fuerunt causa felicitatis ejus: sine enim illa superbiâ meâ, luxuriâ, avaritiâ, &c. Filius Dei in carne non venisset: si Filius Dei in carne non venisset, non fuisset Divus Josephus illius Pater; si non fuisset Pater, non fuisset tantus qualis est. Atque adeo quod Pater est, quod tantus est, id nobis aliquo modo debet, & ideo, exinde movebitur potentissimè ut nobis succurrat.

XXXIII. Alio adhuc modo potest explicari hæc secunda ratio Divum Josephum præcipuè colendi sumpta ex parte nostri: quod scilicet ipsius patrocinium causa nostræ sit addictissimum, & super omnia alia cæterorum Sanctorum nobis acquisitum: nempe quia patro-

cinium ejus fundatur in magnitudine dignitatis & meritorum ejus: Magnitudo verò illa, & sublimis ejus assumptio, est quod præ omnibus Sanctis post amantissimam Sponsam suam Virginem Matrem, summam obtineat elevationem in executione supermirabili Mysterii Sanctissimæ Incarnationis: cumque in hæc oculus æternæ misericordiæ infigatur in miserabili peccatorum ruinâ, & ad ipsos salvandos se exportiget summæ bonitatis affectus, Sanctus Josephus executioni tanti Mysterii proximè involutus, non potest non intentum in peccatores oculum & effectum habere, non modò quia divinæ miserationis inclinationi, quam de proximo cognoscit, se cõformat, sed etiam quia peccata nostra, Superbia v. g. Gula, Luxuria, Avaritia, &c. licet in se prægandia mala sint, & summe detestanda, tamen per omnipotentis Dei misericordiam, maximum inde in peccatorum gratiam bonum elicatum est, propter quod canit Ecclesia, *O felix culpa que talem ac tantum meruit habere Redemptorem.* Juxta quem & modum Sanctus Josephus in tantam dignitatem, augustissimamque meritorum copiam assurrexit, & patrocinandi vim potentissimam acquisivit.

Ut ergo de Dñâ Deiparâ ad nostram consolationem sancta canit Ecclesia, *Virgo proculdubio peccatores non abhorres, sine quibus nunquam fores, tanto digna filio:* sic etiam & nos de Sanctissimo Proto patrono nostro Divo Josepho dicere possumus, & omnino debemus propter paritatem rationis: *Joseph proculdubio peccatores non abhorres, sine quibus nunquam fores, tanto dignus filio:* Quare merito ei appendo hos versus, quos ei cecinit nescio quis Poëta Gallus.

*Quand au plus fort de vos borbeurs,
Vous contemplez nostre misere,
Souvenez-vous que nos malheurs
Sont cause que vous estes Pere
Du Dieu Pere de l'Univers:
Je crois que cette connoissance,
Obligera vostre Clemence,
De recevoir à bras ouverts,
Ceux à qui elle est redevable
Des graces qui vous font le Pere incomparable.*

Tertia

XXXV. Tertia ratio præcipui cultus quem Divo debemus Iosepho ex parte nostri, est quia ipse fuit omnis conditionis, seu quia in suâ personâ omnium conditiones mortalium collegit, summorum, infimorum, & mediorum, & idè omnibus aliquid sui inveniens, omnium necessitates curabit & sublevabit corde & animo volenti.

XXXVI. Sanctus Eligius est Aurifabrorum Patronus, SS. Crispinus & Crispinianus Sutorum, S. Isidorus Agricolarum, S. Homobonus Mercatorum, S. Ivo Causidicorum, S. Lucas Pictorum, SS. Cosmas & Damianus Medicorum, Sancta Catharina Martyr Philosophorum, SS. Augustinus & Thomas Aquinas Theologorum, S. Cecilia & S. Gregorius Magnus Musicorum & Cantorum, quia ipsi tales fuerunt: si ergo illi Sancti propter tam levem similitudinem creduntur affici illis, qui talium sunt actuum professores, ut idè illorum Patroni existimari, & a illis pro talibus haberi debeant, quanto magis Divo Iosephus erit universorum, propter expressionem uniuscujusque illorum majorem?

XXXVII. Ergo ad eum recurrant Sacerdotes & Ecclesiastici, quia eandem in Templo quam ipsi victimam, Christum scilicet obtulit æterno Patri: Principes & Nobiles, quia erat de Domo & de Familiâ Davidis Regis: Plebei & Artifices, quia de labore manuum suarum se & familiam suam aluit: Reges, quia fuit verus ac legitimus hæres Davidici Sceptri: Vasalli seu subditi, quia ad Cæsaris edictum ascendit in Bethleem, ut profiteretur cum Mariâ sibi desponsatâ uxore prægnante: Coniuges, quia fuit Vir Mariæ: Cælibes, quia etiam in conjugio virginitatem servavit: Patres, quia Jesum habuit filium. Pauperes quia non erat ei locus in diversorio, & quia manus ejus non invenit unde aliud offerret pro filio quàm par Turturum aut duos pullos Columbarum. Viatores, quia peregrè profectus est in Ægyptum, ut fugeret Herodem: Exules, quia ibi mansit usque ad obitum Herodis Regis, qui quærebat puerum ad perdendum eum: Activi, quia laboravit pro Jesu & Mariâ: Contemplativi, quia in silentio & recessu

vitam duxit quietam: Afflicti, quia tota ejus vera Crux fuit & molestia: quæ omnia constant ex dictis.

Quarta denique & ultima ratio, Divo Iosephum præcipuè colendi ex parte nostrâ est, quia vergente mudo ad finem, refrigescit amplius & amplius Charitas & Fides hominum, & idè amplius & amplius abundat illorum necessitas, ut potentiori proinde egeant auxiliatore: & hæc fuit una è causis ut diximus cap. primo hujus Tractatus cur Deus cum expressè referarit ut esset Patronus ultimarum sæculorum.

Sed, inquires, si ut credimus, & verum est, Beata Virgo Deipara est omnibus Sanctis sanctior: immò si, ut ut docent plerique Sancti Patres, omniam collectivè Sanctorum gratiam excessit, ergo consequenter sola potest apud Deum quod omnes & plus quàm omnes Sancti simul: Quare ad quid aliorum Sanctorum devotionem proponere aut velle suadere? sufficiat nobis Beata Virgo, quæ sola plus potest propter excellentiam suam, & vult propter misericordiam & affectum erga Deum & nos majorem, quàm omnes simul.

Fateor libentissimè Beatissimam Dei Matrem: plus posse pro nobis apud Deum quàm omnes alii Sancti simul: sed tamè non inde sequitur quod omnia per ipsam solum à Deo impetraturi simus; non defectu potestatis in ipsâ, sed quia Deus vult omnibus Sanctis suis, suum deferri honorem, & idè per hos hæc, per illos ista, per alios alia & alia præstat beneficia, aliæque in certis casibus miracula fecit, quæ non voluit facere ad invocationem Matris.

Simile quid, immò adhuc mirabilius videmus, ut docet D. Anselmus lib. de Excell. Virg. in Christo Domino: Licet enim ipse omnia possit authoritative, quia est Dominus universorum: & licet misericordissimus sit tanquam mediator univèr salissimus qui nos reconciliavit Deo in sanguine suo, nonnunquam tamen velociorem in memorato nomine Mariæ esse salutem experti sumus aut opem, quam invocato nomine Jesu: quomodo verò hoc

hoc cum non sit aliud nomen in quo nos oporteat salvos fieri? quia scilicet cum matrem suam honorat, vult etiam ipsam à nobis honorari, & ideo vult nos ad ipsam recurrere, & ad ipsius intercessionem nobis dare; quæ aliàs non erat daturus.

XLII. Ad eundem planè modum, & à fortiori, licet Beata Virgo omnia possit quia est Mater Dei, & bonitate superabundet, quia est Mater misericordiae: attamen aliquando ad alterius Sancti invocationem obrinebimus, quæ non obtineremus per Virginem, non quod hæc non possit, aut ille hæc potentior sit in hoc casu: sed quia Deus, apud quæ nimis honorati sunt amici ejus, vult etiam Sanctos alios à nobis honorari. Et inde est quod Deus in pluribus casibus certas personas, etiam Beatissimæ Virginis devotissimas, movet & inspirat recurrere ad istum Sanctum vel istum, non verò ad Beatissimam Virginem, quamvis apud te omnia potentem, quia vult omnibus & singulis Sanctis à nobis honorem deferri; Matri quidem supra omnes, cæteris verò in ordine suo, in quo jam debetur primus Divo Josepho locus, ut qui post Virginem primus sit in prædestinatione, Gratiâ, Dignitate, merito, Gloriâ & Potestate.

XLIII. Deinde non se semper Deipara Virgo solum sola interponit pro nobis apud Deum: ut nos tenerrimè amat, ita aliis Sanctis gloriæ suæ confortibus plurimum defert, & ideo vult ipsa sicut Deus aliquid illis dari: cui verò plus quàm Divo Josepho prædilecto Sponso suo, ad cooperandum secum Mysterio Incarnationis & Redemptionis consorti à Deo assumpto? & hæc est perfectio amicitiae Beatorum, quod sociorum suorum quisque gloriâ & honore sicut de suo gaudet: Æmulatio enim livor & invidia non potest habere locum in illis, in quibus Deus perfectè regnat, & quos accendit consummata charitas.

XLIV. Concludendum ergo omninò Divum Josephum præcipuo ac primo post Deiparam Sponsam suam inter cælitates honore dignum: Cum enim omnes excedat in prædestinatione, gratiâ, dignitate, merito, gloriâ & po-

testate, cum motiva eum colendi ex parte Dei, ex parte Divi Josephi, & ex parte nostri sint majora omnibus, & talia ut nihil simile sit in aliis Sanctis quantumlibet magnis, quid aliud sequi potest nisi ipsum esse præcipuo ac primo inter Cælitates honore prosequendum? Accipe hujus rei divinitem figuram.

XL V. Quamprimùm antiquus Joseph filius Patriarchæ Jacob, divinâ disponente Providentiâ, à Pharaone Ægypti Rege ad primam post ipsum istius Regni dignitatem sublimatus est, factus illius Pro-Rex, & Regii Ærarii, imò Annonæ totius Regni Præfectus; nullus omninò fuit aut tam parvus, aut tam magnus, qui non ad eum accederet, eum poplite flexo non adoraret, ab eo remedium fami, quæ premebatur, impetraturus: imò & fratres ejus de terrâ Chanaan excentes, eique adgeniculantes, supplices, ut alii, ad eum manus protendere coacti sunt, ut ab eo obtinerent unde & suam, & Patris, ac parvulorum suorum vitam sustentarent. Quid hæc historia? umbra est, attestante Divo Bernardo Homil. 2. super missus est, & figura, ac leve specimen admirabilis elevationis & potestatis alterius Patriarchæ ejusdem cum illo nominis, Divi, inquam, Josephi filii alterius Jacob in Regno Dei, qui quàm primum plene agnitus est, quod scilicet sit verè Pater JESU, depositarius humanitatis Verbo unitæ, collocatus super omnia bona ejus, tantò eum cæperunt homines per universum mundum prosequi honore, tantâ reverentiâ ejus merita suspicere & complecti, ut certatim omnes & singuli, particulares & communitates, Urbes & Oppida, Provincia & Regna, ejus Clientelam & protectionem præ omnibus exambiant: Et ipsi fratres ejus id est Sancti etiam ipsi, primi fuerunt qui ejus patrocinium exambierunt.

Tandem ut totam hanc materiam semel finiam, omnia per hunc Tractatum à nobis asserta hoc brevi clario & efficaci argumento confirmo: eo gradu à nobis honorandus est Divus Josephus, quo ipse à
Bbbb Deo

Deo honoratus est: Optima ista Regula: Atqui fuit supra omnes à Deo honoratus, ut patet ex ejus dignitatibus, gratiis illis commen-

suratis, & gloriâ utrisque correspondente; Ergo similiter à nobis supra omnes honorandus.

TRACTATUS TERTIUS ET ULTIMUS totius Operis.

DE PATROCINIO DIVI JOSEPHI.

I.

PATRONALEM Divi Josephi apud Deum potentiam exprimere tam difficile est, quam meritorum ejus excellentiam, & dignitatis prerogativam: Cum enim patrocinandi autoritas ex meritis atque dignitate, ut rivus ex fonte profluat, vel effectus ex causâ, istam his commenturari oportet. Quare quanta Divi Josephi apud Deum dignitatis ac meritorum magnitudo fuisse dignoscitur, tanta quoque sit apud ipsum patrocinialis ejus potestas necesse est: Ut ergo omnibus Sanctis, exceptâ Deiparâ Virgine, ipsum merito & prædestinatione seu dignitate præminere tot tantisque palam fecimus, ita omnino consequens est ut omnes potestate antecedit.

II.

Hæc ratiocinatio sola cordatis plenè satisfacit ad evincendum quod intendimus, nec pluribus fatigari vellet ut adducantur ad credendum quod ex illâ conclusimus, Patrocinium scilicet Divi Josephi esse primarium, & super omnia post Deiparæ patrocinium eminere: sed quia non illis tantum, verum etiam simplicibus scribo, & suave est recolere Magnalia Dei in tanto Patrono, & meæ omniumque satisfactioni scribo, distinctè hoc ipsum

ex tribus Capitibus ostendo. Primò, ex eo quod ipsius Patrocinium sit omnium potentissimum: Secundò, ex eo quod sit omnium certissimum: Tertio, ex eo quod sit omnium universalissimum: His tribus absolvitur quidquid dici potest de excellentiâ Patrocinii ejus. Quid enim excogitari potest quod ad Patrocinii cujuscumque excellentiam conferre possit, quod non vel in illis tribus contineatur Capitibus, vel ad illorum alterum reduci queat?

Ergo hæc tria singillatim hoc Tractatu de Patrocinio Divi Josephi demonstrabimus, tum deinde ad effectus ejusdem excellentissimi Patrocinii descendentes, Miracula quæ fecit in suorum gratiam Clientum, non omnia, quis enim illa excolligere posset? & si posset quando? & quis esset illorum finis? Sed nonnulla solum de quolibet genere ex probatis Auctoribus adducemus, & ad vitandum chaos, ut in aliis fecimus, ea ad certas classes reducemus: Sit itaque

CAPUT